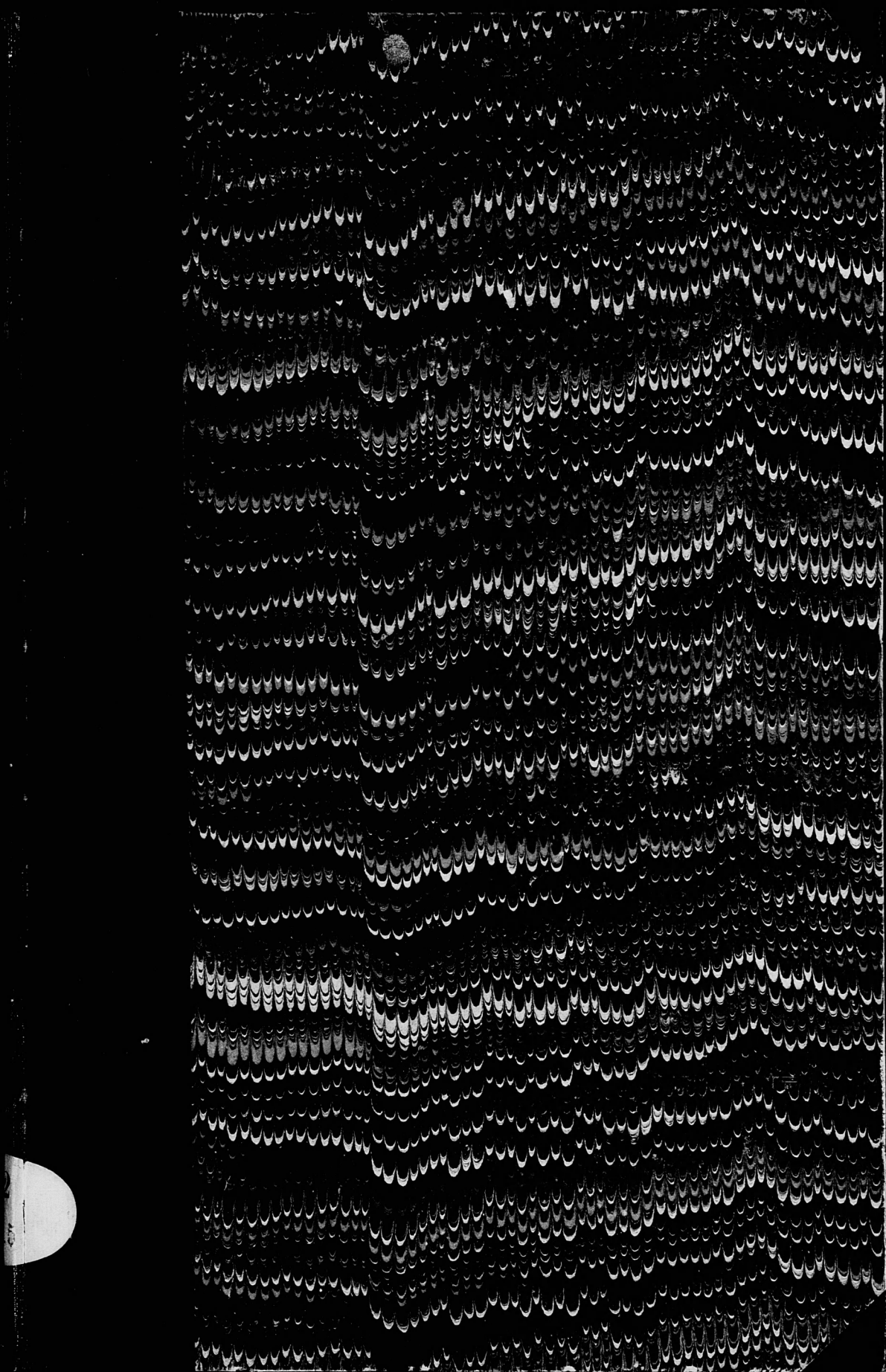
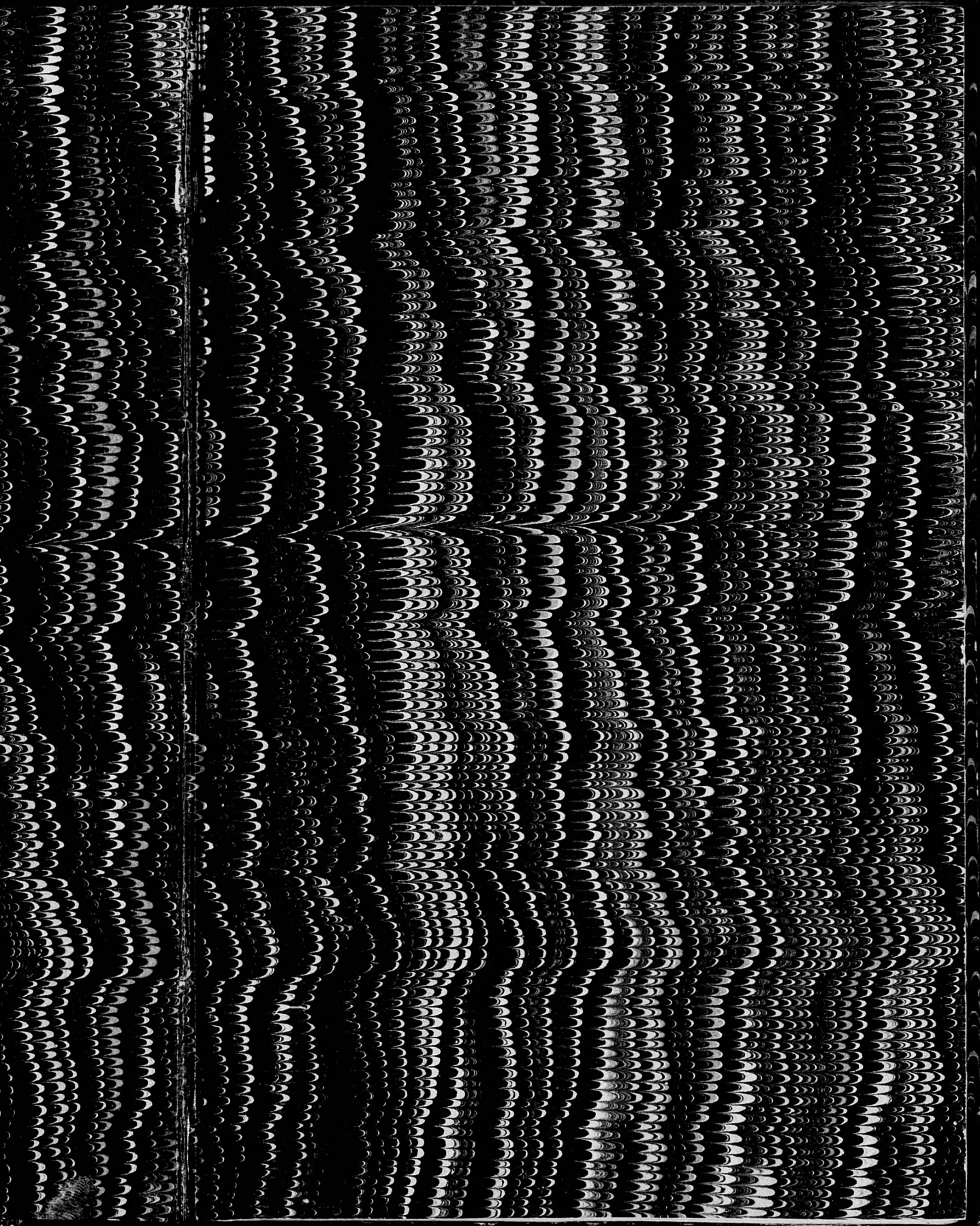
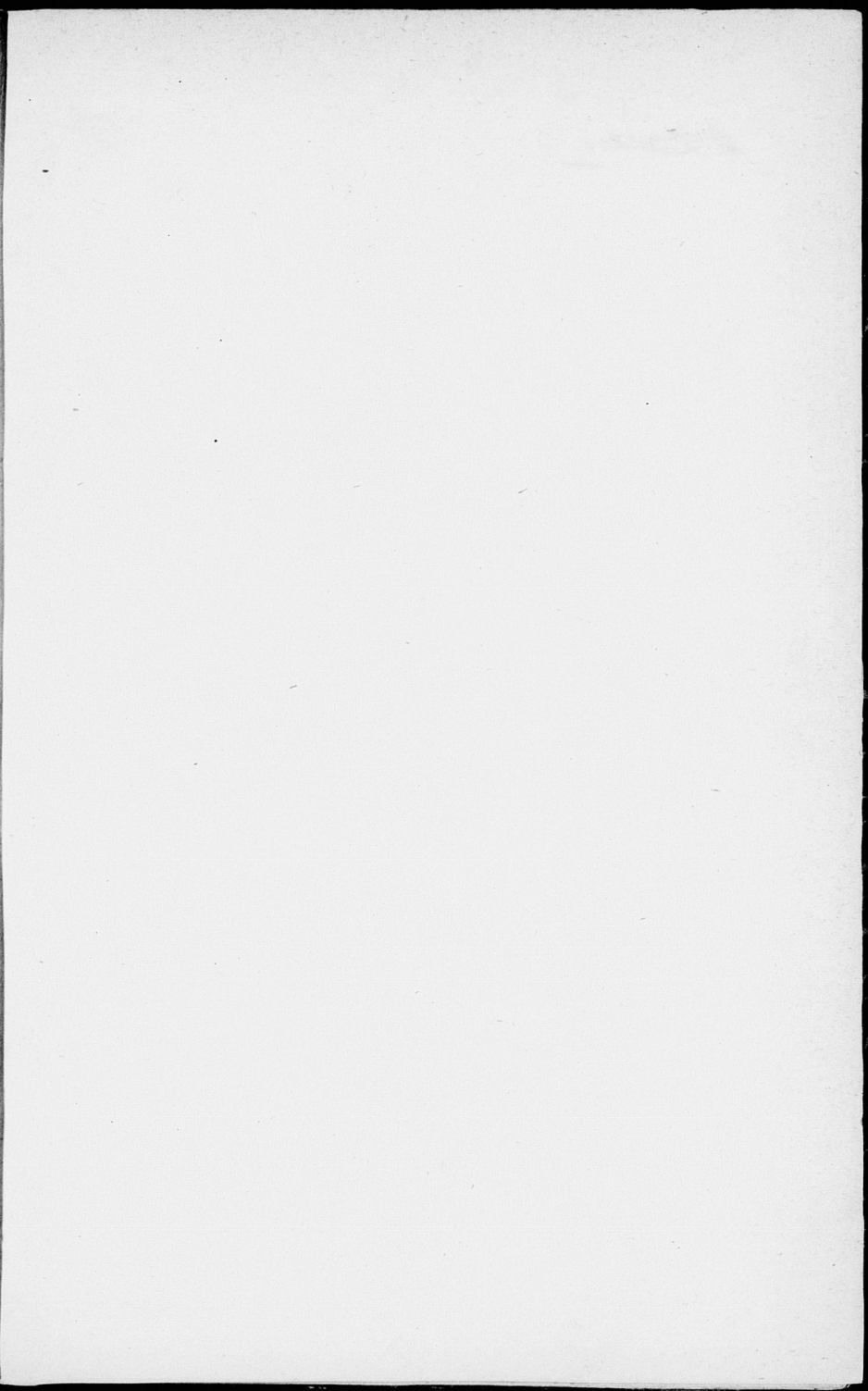

Kast 112
Pl. E № 5

112. E. 5

Doedes.

RIJKSUNIVERSITEIT UTRECHT

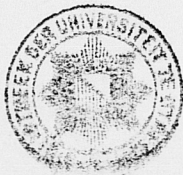
1171 7034

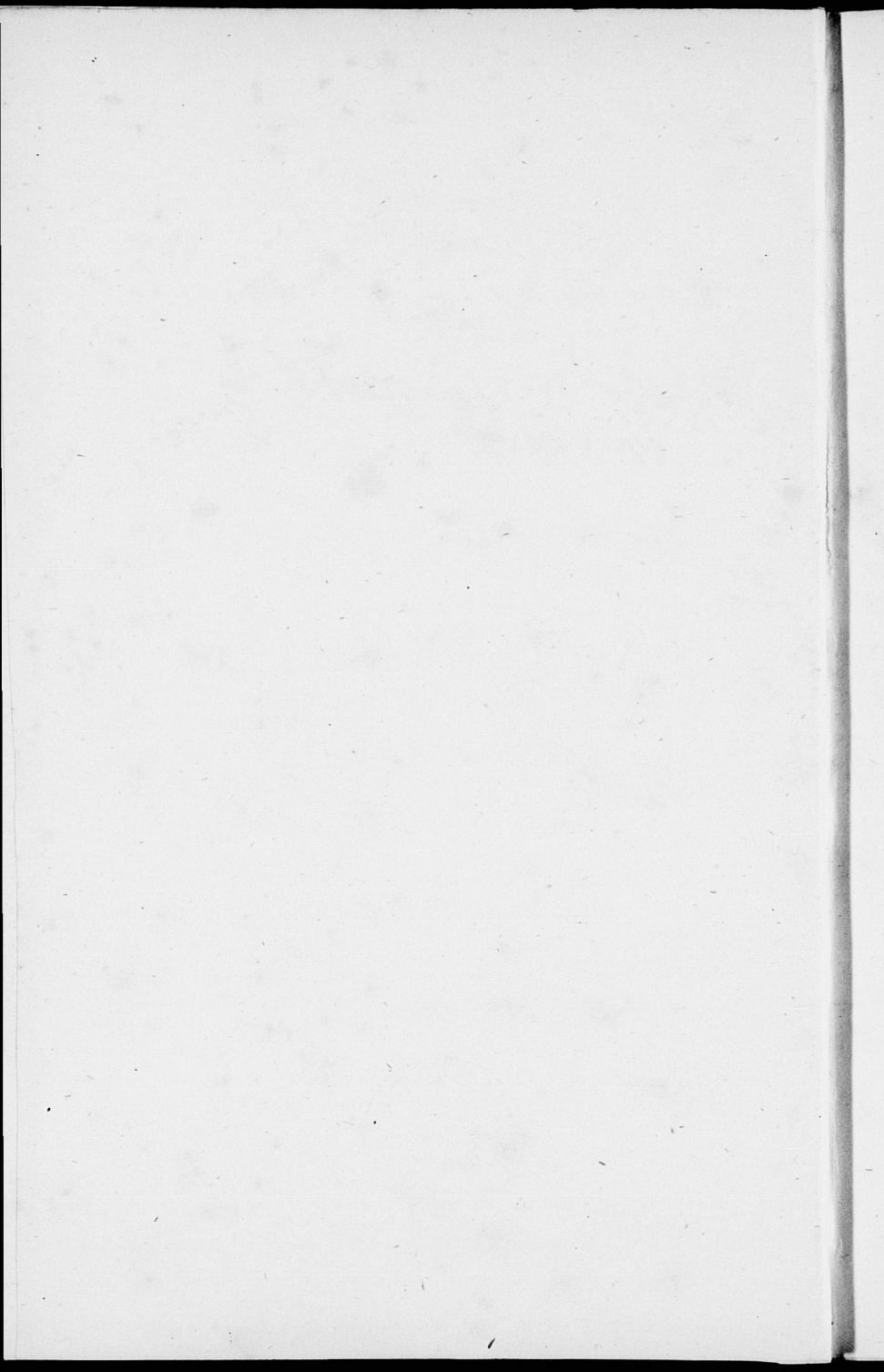
HERZIENING

VAN DE

PSALMBERIJMING.

PROEVE ALS HANDSCHRIFT GEDRUKT.

HERZIENING

VAN DE

PSALMBERIJMING.

Proeve als handschrift gedrukt.

Aan
de Algemeene Synode der Nederlandsche Hervormde Kerk.

HOOG EERWAARDIGE HEEREN!

Het is U bekend, dat de Algemeene Synode der Nederlandsche Hervormde Kerk in 1870 eenstemmig besloot, de Psalmberijming, en vooral de Psalmwijzen, te doen herzien, opdat de Gemeente veel meer gebruik van haar Psalmboek zou kunnen maken dan mogelijk is, nu òf wegens de woorden òf, en wel voornamelijk, wegens de zangwijzen meer dan drie vierde gedeelten van dit boek, als onbruikbaar, niet worden gezongen.

Eene Commissie, die hierin verbetering zou brengen, werd benoemd, bestaande, behalve uit de ondergeteekenden, uit de heeren: prof. W. Moll te Amsterdam en dr. R. Bennink Janssonius te 's Hage. De eerste der laatstgenoemden moest wegens min gunstige gezondheid weldra bedanken, de tweede ontviel, den 9 Dec. 1872 door een vroegen dood aan de Kerk en aan dezen arbeid. Zoo veel heeft hij èn voorheen èn nu in deze Commissie voor de herziening, die hem zoo zeer ter harte ging, gedaan, dat mogt zij eens der gemeente ten heil tot stand komen, zijn naam daarbij in dankbare gedachtenis zal blijven.

De drie overgebleven leden der Commissie hebben, na daartoe van de Algemeene Synodale Commissie in November 1873 de vergunning te hebben erlangd, de vrucht van haren arbeid in eene gedrukte *Voorloopige Proeve*, wat de berijming betreft, nedergelegd, om later,

indien deze *Proeve* de goedkeuring der Synode weggedragen had, met drie bekende toonkunstenaars en organisten, lie genegen zijn de herziening der Psalmwijzen op zich te nemen, in nader overleg te treden. Het zijn de heeren R. Hol te Utrecht, I. Worp te Groningen en I. A. Klerk te Delft.

Om de herziening der berijming zoo doeltreffend mogelijk te maken, werden in de eerste plaats de leden der Synode, die in Februarij 1874 zou bijeenkomen, vriendelijk uitgenoodigd, aan de Commissie hunne opmerkingen over haren arbeid mede te deelen, ten einde zij er het gewenschte gebruik van kon maken. Want er was nog veel in, dat zij gaarne zou verbeteren. Maar ook aan vele andere deskundigen werden exemplaren van deze *Voorloopige Proeve* gezonden, ten einde hun oordeel er over te vernemen. Velen hebben de Commissie verblijd door eene strenge kritiek, waarvan zij dankbaar heeft gebruik gemaakt. Tevens zag zij uit de beschouwingen dezer beoordeelaars, wat men als eene publieke opinie over elke, en met name over deze, herziening mag aanmerken. Tegenover ten hoogste negen of tien, die elke poging om de Psalmen te herzien, min of meer afkeuren, staan omtrent vijftig andere uitnemende godgeleerden van allerlei rigting die krachtig hebben uitgesproken, dat zij in 't algemeen de herziening zeer gewenscht en deze *Proeve* niet ongelukkig geslaagd achten. — Naauwgezet zijn alle opmerkingen overwogen. Ze waren van allerlei aard, exegetische, metrische, taalkundige, aesthetische, zedekundige, godgeleerde; zij hebben der Commissie veel stof tot nadenken en aanleiding tot veel verbetering van haar werk gegeven, zoo als uit vergelijking van deze *Proeve* met de *Voorloopige Proeve* duidelijk kan blijken.

Om dit werk verder billijk te beoordeelen, zal het noodig zijn, dat het een en ander over de beginselen, bij deze herziening gevolgd, met weinige woorden wordt aangegeven.

1. In de *rangorde* is niets veranderd. Psalm 1, 19, 25, 32, 33, 42, 51, 65, 66, 68, 72, 73, 84, 89, 96, 98, 100, 103, 111, 113, 116, 118, 119, 130, 138, 139, 143, 150 en de overige veel gebruikte Psalmen vindt de Gemeente, evenals al de anderen, onder hetzelfde bekende nummer. Doch, naar veler wensch, zijn ze allen met *opschriften* voorzien.

2. In de gebruikte Psalmen is minder veranderd, dan wel gewijzigd, zeer vaak om elk vers op zich zelf te kunnen zingen. Doch in de andere moest de Commissie, zou haar werk bijval vinden,

volgens den algemeenen wensch veel meer veranderen, dan zij zich eerst had voorgesteld.

3. De Israëlitische kleur is niet meer weggenomen dan noodig scheen, om de liederen voor Christenen, zoo veel mogelijk, bruikbaar te maken. Dit in alle te doen, was onmogelijk. Ook was het niet wenschelijk, de schoone voorstellingen van Israëls geschiedenis, of elke vermelding van Jakobs God, of de voorstelling van Davids Zoon als den heilaanbrenger weg te laten. De continuïteit van O. en N. Verbond moet toch blijven uitkomen. Voorts: bij de behandeling van de bijbelsche geschiedenis in de kerk en in de catechisatiekamer, en ook bij de huiselijke bijbellezing, kunnen de Psalmen, die van 't een of ander de blijken zijn, uitnemende dienst bewijzen. Het bezwaar, dat deze of die Psalm in de kerk nooit kan gezongen worden, deed, hoe gegrond, dus nog niet tot de verwerping besluiten.

4. Geen der Psalmen is overgeslagen, doch vele zijn aanmerkelijk ingekort; het harde, platte en min kiesche, als ook het voor onzen tijd onverstaanbare en ongeschikte, heeft men overal pogen weg te nemen. In geen opzigt liepen de beoordeelingen verder uit een; terwijl velen aanmerkelijk meer wenschten weggelaten te zien, wilden einigen meer behouden. De regel der Commissie was de onder 3 vermelde. — Behouden is o. a. menige sterke verwachting van loon en straf reeds in dit aardsche leven; te veel wordt wel eens vergeten, wat de apostel 1 Tim. 4: 8 naar waarheid opmerkt. Ook was er geene reden, om de vermelding van de vrees voor God of van den toorn van God overal weg te nemen; zie Phil. 2: 12 en Mark. 3: 5. Maar wel is alles veranderd, wat haat en wraakzucht ademt.

In 't algemeen houde men in de beoordeeling van dezen arbeid vast aan den regel, dat, die alleen het volmaakte wil, ook het goede niet verkrijgt. De Commissie ziet nog veel gebrekkigs in haar werk; maar zij mogt, volgens het voorschrift der Synode van 1873, geen enkelen Psalm overslaan en heeft moeten vragen, wat, nu eenmaal de gemeente het geheele Psalmboek in handen heeft, kon gedaan worden, om het zoo bruikbaar mogelijk te maken.

5. De nieuwe spelling is nog niet aangenomen, dewijl zij, hoewel in de vertaling van het N. V. gevolgd, niet wordt gevonden in de Evangelische Gezangen en den Vervolgbundel. Hierover kan later eene beslissing worden genomen.

6. Verder volgen hier:

OPMERKINGEN

OVER DE

veranderingen in de berijming der enkele Psalmen.

Ps. 1. Behalve eenige andere kleine wijzigingen, is in vers 2 de eerste regel veranderd, opdat men dit vers zonder het eerste zal kunnen zingen.

Regel 2 is veranderd, om het slepende *eenen* weg te nemen.

In regel 5 is *ramp* in *druk* veranderd, dewijl vers 3 met *rampzalig* begint.

In vers 3 is regel 1 veranderd, om dit vers zonder het voorgaande te kunnen zingen; regel 4, om de hardheid der uitdrukking te verzachten.

In vers 4 is regel 1 veranderd om dezelfde reden als regel 1 in vs. 2 en 3.

Gelijk in dezen Psalm heeft de Commissie in alle veel gebruikte Psalmen gedaan. Zij heeft zooveel mogelijk elk vers op zich zelf zingbaar gemaakt, het min welluidende weggenomen, het harde in gedachte of uitdrukking verzacht, en geen enkel woord veranderd, dan om in haar oog afdoende redenen. — Dit verder in elken Psalm aan te wijzen, is onnoodig.

Ps. 2. In vers 1 is in regel 8 *touwen* in *boeijen* veranderd; in vs. 2 regel 5 *wraak* in *toorn*; in vers 3 regel 1 voor een begin geschikt gemaakt. — Vers 4 is door verandering der drie eerste regels zingbaar gemaakt. — Van vers 5 is de eerste helft uitgevallen; van vers 6 de tweede; bijeengevoegd zijn vers 6 de eerste en vers 5 de tweede helft.

Ps. 3. Vers 1 en 4 zijn uitgevallen en het overige is gewijzigd, om het lied voor Christenen bruikbaar te maken.

Ps. 4. Vers 1^b en 2^a moesten wegvallen om dezelfde reden als de gedeelten van Ps. 3. In vers 4 is „*schoon 't onheil schijnt*” om de hardheid veranderd.

Ps. 5. Vers 9 en 10 zijn om dezelfde reden uitgevallen.

Ps. 6. Vers 5—8 en 10 evenzoo uitgevallen.

Ps. 7. Vers 1—3, 6^b en 7 evenzoo.

Ps. 8. De kleine wijzigingen zijn doorgaans om de duidelijkheid en gepastheid aangebragt; die in vers 5 om bij het Hebreeuwsch te blijven.

Ps. 9. Hierin is veel gewijzigd. Van vers 2 is in regel 2 *op-springen* veranderd, dewijl de klem verkeerdelijk op de tweede lettergreep viel. Vers 5, 6, 15, 16 en 17 zijn uitgevallen.

Ps. 10. Hiervan kon alleen de kleinste helft, en ook deze niet dan gewijzigd, blijven, vers 2, 4, 6, 9.

Ps. 11 is door vele wijziging en omzetting bruikbaar gemaakt. Van vers 1 is veel weggevallen, maar gewijzigd bij vers 3 gevoegd.

Ps. 12. Vers 1 is veranderd, om de stroefheid en lengte van den zin weg te nemen. Vers 2 en 8 zijn uitgevallen,

Ps. 13. Vers 4 is uitgevallen.

Ps. 14. Vers 4 en 7 zijn gewijzigd.

Ps. 15. In vers 4 zijn de beide eerste regels gewijzigd.

Ps. 16. Geen vers, of het heeft aanmerkelijke veranderingen ondergaan.

Ps. 17. Vers 1, 2, 5, 6 zijn uitgevallen.

Ps. 18. Vers 1, 2^b, 3—5, 6^b, 7, 10—15 zijn uitgevallen.

Ps. 19. Hier behoefde niet veel veranderd te worden. In vers 1 is in regel 9 *wonderen* om het slepende in *wondren* veranderd. 2 is *Hun evenredigheid* veranderd in *Hun klank, vol lieflijkheid*. Het Hebreeuwsche woord, door *rigtsnoer* en *evenredigheid* vertaald, beteekent een *snoer* voor den landmeter en een *snaar* voor den toonkunstenaar. Het moet hier in den laatsten zin worden genomen.

Met vers 4 begint een nieuw lied. Inhoud en toon, en ook de maat verschillen zoo zeer, dat het nooit bij den Psalm van vs. 1—3 had moeten gevoegd worden. Vooral in het Hebreeuwsch, maar ook in onze prozavertaling en zelfs in de berijming blijkt dit. Maar de twee ongelijke liederen zijn nu eens van overlang bijeengevoegd, en dit is niet zoo schadelijk, dat men er niet, daar de Psalm veel gezongen wordt, in zou berusten.

Enkele wijzigingen zijn echter aangebragt, waarvan de bedoeling in 't oog springt. Van vers 6 moest in regel 8 *kan*, 't welk ten onregte lang is, worden veranderd.

Ps. 20. Vers 1 is bruikbaar gemaakt. Van vers 2 is het eerste gedeelte vervallen.

Ps. 21 is zoo gewijzigd, dat hij voor een goed deel op onzen

Heer Jezus Christus kan toegepast worden. Vers 8—10 en 12 zijn uitgevallen.

Ps. 22 is evenzoo behandeld als Ps. 21. Van *Gods knecht* is hier gesproken met het oog op die uitdrukking bij Jesaja. Uitgevallen zijn vers 5—7, 10^b, 11^a. De eerste persoon is vaak in den derden veranderd, om den Psalm door de gemeente te kunnen laten zingen.

Ps. 23 is gewijzigd. B. v. vers 2 regel 4 *stok en staf*. Het onderscheid tusschen deze is schier onbekend. Het is geworden *trouwe staf*. Vers 3 *Gij zalft mijn hoofd* is geworden: *Gij kroont mijn hoofd*. Dit laatste is bij ons bekend; het eerste niet.

Ps. 25. Behalve andere wijzigingen is in vers 4 regel 2 het ten onrechte lang gemaakte *door* weggenomen. In vers 6 r. 8 is *aardrijk* gebleven, wegens den samenhang, die in plaats daarvan *godsrijk* niet goed dult. Van vers 9 is de eerste helft, die zeer schoon is, behouden en daarom van vers 8 de tweede helft er bijgevoegd; waartoe de min beduidende eerste helft van reg. 8 moest vervallen.

Ps. 26. Wegvallen moesten vers 1—5, 9—11.

Ps. 27 is, hoe schoon reeds, nog iets bruikbaar gemaakt.

Ps. 28. Vers 3 is uitgevallen.

Ps. 29. Vers 1, regel 1. Het Hebreeuwsch eischt, dat *Aard-sche Magten* in *Hemelmagten* wordt veranderd.

Ps. 30. Behalve de veranderingen om de gewone redenen, is in vers 5 regel 3 en 4 gewijzigd, om het slepende *mijnen* en *uwe* weg te nemen.

Ps. 31. Uitgevallen is vers 6, 9—11, 14.

Ps. 35. Van de dertien verzen konden maar twee blijven. Vers 5 is tot vers 1 gemaakt; vers 9^a, 13 regel 5 en 6, en vers 1 regel 7 en 8 tot vers 2.

Ps. 36. Vers 1 en vers 3^b moesten uitvallen.

Ps. 37. Vers 17 is uitgevallen.

Ps. 38. Wegvallen moesten vers 3, 5—8, 12—14, 16, 17, 19, 20.

Ps. 39. Weggevallen zijn vers 1, 2. In het nieuw vers 2 (oud 4) kon *al* en *zal* in de beide laatste regels niet blijven, terwijl ze, tegen de taal in, lang waren gemaakt.

Ps. 40 is zeer veel veranderd; vers 7 is uitgevallen.

Ps. 41. Vers 3—5 zijn uitgevallen. In vers 5 (nieuw) kan van *pelgrimspad* gesproken worden met het oog op Gen. 47: 9.

Ps. 42. Uitgevallen is vers 4, maar bijgevoegd de geheele Ps. 43, aangezien deze met Ps. 42 één geheel uitmaakt.

Ps. 43 is evenwel behouden; doch de eerste drie verzen zijn tot één ingekort. De andere berijming en zangwijze, als die van Ps. 42, maken het tot een nieuw lied.

Ps. 44. Uitgevallen zijn vers 7—13.

Ps. 45. Van dit bruiloftslied, gedicht, toen Salomo Pharaos dochter huwde, kon niet veel worden behouden. Toch zijn vers 3^b, vers 1^b en 8^b als vers 1, 2, 3 weergegeven; zij hebben zin voor de Gemeente, als zij daarbij aan haren Levensvorst denkt.

Ps. 46 is onveranderd. Alleen is vers 2^b en 3^b uitgevallen.

Ps. 47. Alleen vers 5 is weggevallen. Doch het overige bruikbaar gemaakt voor Paschen en Hemelvaart door eenige veranderingen.

Ps. 48. De vier eerste regels van vers 4 hebben vers 1 geleverd, de vier laatsten vers 2, vers 6 is vers 3 geworden.

Ps. 49 is veel gewijzigd, niet ingekort.

Ps. 50. Evenzoo.

Ps. 51. Vervallen is vers 8^b, 9^b, 10.

Ps. 52. Vervallen is vers 2, 3, 4.

Ps. 53 is woordelijk dezelfde als Ps. 14. Hier is eene nieuwe berijming gegeven; uitgevallen is vers 1, terwijl vers 4—6 zijn bijeengetrokken.

Ps. 54. Vervallen is vs. 2^a en 3^a.

Ps. 55. Vervallen is vers 2, 5, 6, 8, 9, 10^b, 11, 12, van vers 13 de twee eerste regels, van vers 14 de vier laatste.

Ps. 56. Vervallen vers 1 en 3. Vers 2 en 3 zijn veranderd.

Ps. 57. Vervallen zijn vers 3 en 4.

Ps. 58. Vervallen zijn vers 1—6.

Ps. 59. Vervallen zijn vers 2—4, 6, 7, 8^b, 9^a.

Ps. 60. Vervallen zijn vers 3^b, 4, 5, 6^a.

Ps. 61. Vervallen zijn vers 1^b, 2, 3^a, 4.

Ps. 62. Vervallen zijn vers 2 en 3.

Ps. 63. Vervallen zijn vers 5^b, 6^a.

Ps. 64. Vervallen zijn vers 3, 4, 8.

Ps. 65 is iets gewijzigd, vooral in vers 3^a.

Ps. 66. Vervallen zijn vers 7 en 9^a.

Ps. 67. Geene verandering dan in vers 1 van *nwe* en *uw* in *zijne* en *zijn*.

Ps. 68. Vervallen zijn vers 6—8, 11^b, 12^a, 13, 15.

- Ps. 69. Vervallen zijn vers 1—6, 8, 12^a, 13^a, 14^b.
- Ps. 70. Vervallen zijn vers 1^b, 2^a.
- Ps. 71. Vervallen zijn vers 3, 7—9, 18.
- Ps. 72. Vers 1^a en 5 zijn gewijzigd.
- Ps. 73. In vele verzen gewijzigd. In vers 12 *opnemen* veranderd in *verhoogen*, omdat *opnemen* een verkeerden klem heeft.
- Ps. 74. Vervallen zijn vers 1, 14, 19 en 22.
- Ps. 75 is in zijn geheel gebleven, doch gewijzigd.
- Ps. 76. Vervallen zijn vers 1^b, 2^a, 5.
- Ps. 78. Vervallen zijn vers 1, 5—36.
- Ps. 79. Vervallen zijn vers 1—3, 5.
- Ps. 80. Vervallen zijn vers 1—4, 6^{b c}, 7, 8, 9^a, 10^a 11^{b c}.
- In de herziening is vers 5 geworden tot vers 1. Vers 2 is hierin aldus zamengesteld: regel 1 en 2 zijn uit vers 6, regel 3 tot 6 zijn uit vers 9. Vers 3 heeft regel 1 en 2 uit vers 11, regel 3 tot 6 zijn uit vers 10.
- Ps. 81. Vervallen zijn vers 4—11, 13—18.
- Ps. 83. Daar de woorden en zangwijze genoegzaam geheel onbruikbaar waren, is de gedachte van den Psalm in eene ten deele nieuwe berijming, voor Christenen geschikt, en in eene andere maat weergegeven.
- Ps. 85. Vers 1 en 2 zijn omgezet.
- Ps. 86. Vervallen is vers 7^b en 8^b.
- Ps. 87. Vervallen is niets; gewijzigd alles.
- Ps. 88. Vervallen is vers 7.
- Ps. 89. Vervallen zijn vers 2, 10, 13—18, 20. Doch de beide laatste regels van vers 20 zijn bij vers 8 (nieuw) gevoegd.
- Ps. 92. Vervallen zijn vers 4 en 6.
- Ps. 93. In vers 2 is *verheffen* veranderd in *vermeedren*, dewijl *verheffen* in den volgende regel voorkomt.
- Ps. 94. Vervallen zijn vers 1, 3, 4, 11, 12.
- Ps. 95. Vervallen zijn vers 5—7.
- Ps. 96. Vervallen is vers 3.
- Ps. 97. Vervallen zijn vers 2, 4, 5. Vers 1 is in regel 7 het slepende *zijn* in *zijn* veranderd.
- Ps. 99. Vervallen zijn vers 1^b, 2^a, 5, 6.

Voor de 100 eerste Psalmen heeft de Commissie al de door velen in de *Voorloopige Proeve* voorgestelde veranderingen besproken. De

overige zijn, wegens gebrek aan tijd, alleen in *briefwisseling* behandeld. Ligtelijk zullen in deze dus nog meer wijzigingen worden aangebracht, wanneer de Commissie ze later in eene bijeenkomst harer leden kan ter sprake brengen.

Ps. 101. Vervallen is vers 8.

Ps. 102. Vervallen zijn vers 2—5, 8^b, 9^a, 13. Doch van vers 2 (oud) is regel 1 en 2 in vers 2 (nieuw) behouden.

Ps. 103 vers 5 regel 3 is gewijzigd, dewijl *die* lang was gemaakt.

Ps. 104. In vers 9 moesten de *dennen* wegvallen, dewijl de ooijevaren daarin niet nestelen en de *hooge rots*, dewijl de konijnen daarin niet zijn. In vers 13 wordt ten onregte in onze prozavertaling en berijming van *schepen* gesproken. Het Hebreeuwsche woord beteekent een zeedier, 't welk op een schip gelijkt en dus ook *nautilus* bij de Grieken werd genoemd. In den samenhang passen alleen natuurvoortbrengselen, geen menschenwerken.

Ps. 105. Vervallen zijn vers 4, 6—23.

Ps. 106. Vervallen zijn vers 5—22.

Ps. 108. Vervallen zijn vers 3—7, dewijl dit ook reeds voorkomt in Ps. 60.

Ps. 109. Vers 1 der herziening bestaat uit zes regels van vers 1, 13, 15. Vers 2 der herziening is vers 18.

Ps. 112. Vers 6 is vervallen.

Ps. 118. Vervallen zijn vers 1^b, 2^a, 5, 9^b, 10^a.

Ps. 119. Vervallen zijn vers 11, 12, 21, 22, 30, 31, 35, 40—43, 46, 49—52, 54—56, 58—61, 70, 71, 74—76, 78—80. De overigen zijn op enkele plaatsen iets gewijzigd:

Ps. 120. Vervallen zijn vers 1^b —4.

Ps. 123. Vervallen is vers 2.

Ps. 129. Vervallen zijn vers 1—3, 6.

Ps. 132. Vervallen zijn vers 1—6, 8 en 10.

Ps. 133. Vervallen is vers 2.

Ps. 135. Vervallen zijn vers 2, 5—10, 11, 12.

Ps. 136. Vervallen zijn vers 10, 12—15, 17—22.

Ps. 137. Vervallen zijn vers 4, 5.

Ps. 139. Vervallen zijn vers 3, 8^b, 9^a, 11—12.

Ps. 140. Vervallen zijn vers 1—5, 8—11.

Ps. 141. Vervallen zijn vers 7, 8, 11.

Ps. 142. Vervallen zijn vers 3, 6.

Ps. 143. Vervallen zijn vers 3, 12.

Ps. 149. Vervallen is vers 4.

De *Tien geboden* zijn vergroot, daar vers 7 tot vier is uitgedijd, om aan elk der laatste Geboden een couplet te wijden.

XII *Artikelen*. Beide berijmingen zijn vervallen en eene geheel nieuwe er voor in de plaats gegeven.

Bij het *Gebed des Heeren* is eene tweede zeer korte berijming gevoegd, die geschikt is, om door kinderen van buiten geleerd te worden.

Zietdaar, Hoog Eerwaardige Heeren! U, zooveel noodig schijnt, met de gronden voor ons werk bekend gemaakt.

Wij hebben, daar zoo vele mannen van elke godgeleerde zienswijze onzen arbeid in 't algemeen goedkeurden, veel hoop, dat, zijn er eerst voor nu onzingsbare (dus *niet* voor de bl. IV onder 1 opgenoemden, welke onveranderd blijven), eenvoudige en welhuidende zangwijzen gevonden, deze herziening reeds dadelijk eenigen en langzamerhand steeds meer ingang in de gemeenten zal vinden, en haar ten zegen worden.

Denkt uwe vergadering na kennisneming er evenzoo over; dan zijn wij zoo vrij, U voor te stellen, de zaak verder aan de Algemeene Synodale Commissie ter uitvoering met ons op te dragen, met dien verstande, dat, terwijl nog altijd de gelegenheid voor kleine wijzigingen vooreerst open blijft, wij geen verderen stap doen, dan na overleg met en onder goedkeuring van deze Commissie. Dan kunnen wij voortgaan, zonder tot de Synode van Julij 1875 te wachten.

Met de bede van Gods zegen op al uwen arbeid, hebben wij de eer ons te noemen,

HOOG EERWAARDIGE HEEREN!

Uwe dienstwillige Medebroeders,

Junij 1874.

De Commissie voor het Psalmbuch:

P. HOFSTEDE DE GROOT.

W. FRANCKEN, Az.

J. J. L. TEN KATE.

HERZIENING

VAN DE

PSALMBERIJMING.

PSALM 1.

HET LOT DER BRAVEN EN DER BOOZEN.

1. Welzalig hij, die naar der boozen raad
Niet wandelt, noch op 't pad der zondaars gaat,
Noch nederzit, waar zulken zamenrotten,
Die roekeloos met God en godsdienst spotten;
Maar 's Heeren wet blijmoedig dag en nacht
Herdenkt, bepeinst en ijverig betracht.
2. De vriend van God gelijkt een frisschen boom,
In vetten grond geworteld bij een stroom,
Die op zijn tijd met vruchten is beladen,
En sierlijk prijkt met onverwelkte bladen;
Hij groeit zelfs op in druk en tegenspoed;
Het gaat hem wel; 't gelukt hem, wat hij doet.
3. Rampzalig is de mensch, die 't kwaad bemint;
Hij is als kaf, dat wegstuift voor den wind.
Den zondaar is 't gewis verderf beschoren,
Wanneer de Heer zijn vonnis zal doen hooren.
Hij, die van deugd en godsvrucht is ontaard,
Zal niet bestaan, waar 't vrome volk vergaart.
4. God slaat altijd der menschen wegen gā,
En wendt alom het oog van zijn genā
Naar zulken, die, opregt en rein van zeden,
Met vasten gang het pad der deugd betreden:
God kent hun weg, die eeuwig zal bestaan,
Maar 't heilloos spoor der boozen zal vergaan.

PSALM 2.

DES HEEREN GEZALFDE IN ZIJN STRIJD EN TRIOMF.

1. Wat drift beheerscht het woedend heidendom ,
En heeft het hart der volken ingenomen ?
De koningen verheffen zich alom ;
De vorsten zijn vermetel zaamgekomen ,
Om God den Heer zelfs naar de kroon te steken ,
En tegen zijn Gezalfden op te staan.
Zij spreken zaam : „Laat ons hun banden breken ,
„En van hun juk en boeijen ons ontslaan!”

2. Maar d’Opperheer, die zijn geduchten stoel
Op starren sticht en grondvest op de wolken ,
Zal lagchen met dat vruchteloos gewoel ,
En spotten met den waan der dwaze volken.
God zal zijn toorn ontdekken voor hun oogen ;
Straks gloeit de lucht door ’tvlammend bliksemlicht;
’t Is God, die spreekt; Hij dondert uit den hoogen ,
En jaagt den schrik zijn haatren in ’t gezigt.

3. „Duft gij,” spreekt God, „gij, twisten met mijn
„Zal nietig stof mij ’t hoog gezag ontwringen, (kracht?
„Of weerstand bién aan mijn geduchte magt ?
„Ontziet mijn toorn, verdoolde stervelingen!
„Gij zult vergeefs mijn rijksbestel weerstreven ;
„Mijn Koning is gezalfd door mijn beleid ;
„Hij, door mijn hand op Sions troon verheven,
„Heerscht op den berg van mijne heiligheid.”

4. Nu zal die Vorst, met zoo veel roem bedekt,
Gods raadsbesluit aan ’t wereldrond doen hooren.
God sprak tot Hem : „Ik Heb heden U verwekt ;
„Gij zijt mijn Zoon; Gij zijt mijn eengeboren.
„Zeg vrij uw wensch! Ik zal uw magt verhoogen ,
„Opdat uw naam alom ontzaglijk zij ;
„Het heidendom ligg’ voor uw troon gebogen ,
„En ’t eind der aard erkenn’ uw heerschappij!”

5. Die d’aard bewoont, aanbidt Gods majesteit ;
Juicht, bevend op ’t gezigt van zijn vermogen ,

Erkent den Zoon, van ouds u toegezeid,
 Eer u zijn magt verdelgt voor aller oogen.
 O Vorsten! wilt de wet der wijsheid hooren,
 Eer gij God zelf in zijn Gezalfde hoont!
 O Regters, tot den stoel der eer gekoren!
 Verdraagt zijn tucht, die u zijn liefde toont.

6. Welzalig die, naar 's Heeren reine leer,
 In Hem hun heil, hun hoogst geluk beschouwen,
 Gods grooten Zoon erkennen als hun Heer!
 Welzalig zij, die vast op Hem betrouwen!

PSALM 3.

MORGENBEDE IN VERDRUKKING.

1. Getrouwe God en Heer!
 Gij zijt mijn schild, mijn eer,
 Mijn hoop, mijn vast vertrouwen.
 Op U vest ik het oog:
 Gij beurt mijn hoofd omhoog,
 En doet m'uw gunst aanschouwen.
2. 'k Riep God niet vruchtloos aan;
 Hij wil mij niet versmaân,
 In al mijn tegenheden;
 Hij hield zijn aangezicht
 Vol liefd' op mij gerigt,
 En hoorde mijn gebeden.
3. Ik lag en sliep gerust,
 Van 's Heeren trouw bewust,
 Tot ik verfrischt ontwaakte:
 Want God was aan mijn zij';
 Hij ondersteunde mij
 In 't leed, dat mij genaakte.
4. Ik zal, vol blijden moed,
 Daar mij zijn hand behoedt,
 Voor geen gevaren vreezen;
 Schoon ik van allen kant
 Geweldig aangerand
 En fel geprangd moog' wezen.

P S A L M 4.

TROOST IN TWIJFELMOEDIGHEID.

1. Wil mij, wanneer ik roep, verhooren,
O God, die mij vertroost en redt!
Gij hebt in angst mij hulp beschoren,
En mij doen gaan in ruime sporen:
Betoon genâ! hoor mijn gebed!
2. Zijt gij ontroerd, ontsteld, verlegen,
Zoo zondigt niet, verzaakt uw wil.
Spreekt in uw hart, herdenkt uw wegen,
Op 'teenzaam leger neêrgezegen,
En weest in alle ontmoeting stil.
3. Het regte pad moet gij betreden
En offren God een rein gemoed,
Het offer der geregtigheden,
En 't zuivre reukwerk der gebeden;
Vertrouwt op Hem, want Hij is goed.
4. Daar velen twijfelmoedig vragen:
„Wie zal ons 't goede toch doen zien?”
Doe Gij, o Heer! en 't angstig klagen,
Ons 't lieflijk licht uws aanschijns dagen,
En wil uw rijke gunst ons biên.
5. Gij hebt mijn hart meer vreugd gegeven,
Dan andren smaken in een tijd,
Dat zij, tot eer en magt verheven,
Bij wijn en koren weeldrig leven,
In ruimen overvloed verblijd.
6. Ik zal gerust in vrede slapen,
En liggen ongestoord ter neêr;
Bij U alleen, mijn schild en wapen,
Al schijn ik voor d' ellend geschapen,
Vind ik een veilge woning, Heer!

P S A L M 5.

GEBED OM HEILIGING.

1. Neem, Heer! mijn bange klagt ter ooren;
Zie, als 't aan woorden mij ontbreekt,

Wat d' overdenking in mij spreekt ;
 Verwaardig U , uit 's hemels koren ,
 Mijn stem te hooren !

2. Sla iedre zucht , mijn hart ontgleden ,
 Naauwlettend gâ ; schenk mij 't genot
 Uws heils , mijn Koning en mijn God !
 Ik zal tot U met mijn gebeden
 Eerbiedig treden.
3. Ik zal , door ijvervuur aan 't blaken ,
 O Heer ! bij 't scheemrend morgenlicht
 Mij stellen voor uw aangezicht ;
 Opregte boezemzuchten slaken ,
 En biddend waken.
4. Gij , die geducht zijt in vermogen ,
 Verdraagt de goddeloosheid niet ;
 Gij zult , o God , die 't al doorziet !
 Den booze voor uw heilig' oogen
 Geenszins gedoogen.
5. Wie roekloos afwijkt van uw wegen ,
 En toch het oog op U durft slaan ,
 Zal voor uw aanschijn niet bestaan ;
 Gij haat de zond' en staat hun tegen ,
 Die onrecht plegen.
6. Gij , Heer ! beschaamt den logenspreker.
 Hij , die zijn hand met bloed bevekt ,
 En gruwlen met bedrog bedekt ,
 Tergt , als de snoodste wetverbreker ,
 Den hoogsten Wreker.
7. Gij toont m' , o God ! uw mededoogen ;
 'k Zal , naar uw woning heengeleid ,
 Daar , in het huis der heiligheid ,
 In diepen eerbied neêrgebogen ,
 Uw gunst verhoogen.
8. Och , leid m' in uw geregtigheden ,
 Bewaar en sterk mij van omhoog !
 Ontdek uw wegen voor mijn oog ;
 Dan zal ik veilig voorwaarts treden
 Met vaste schreden.

9. Geef, Heer! uw dierbren gunstelingen,
 Wier geest in U zijn sterkte vindt,
 Wier hart uw naam opregt bemint,
 Te roemen in uw zegeningen
 En blij te zingen.
10. 't Regtvaardig volk zult Gij beloonen,
 Terwijl Gij, Heer! hen overdekt,
 Hun tot een veilig schild verstrekt.
 Gij zult hun hoofd met eere kroonen,
 Ja, bij hen wonen.

PSALM 6.

ONDER RAMPEN.

1. O Heer! Gij zijt weldadig;
 Blijf m' in uw straf genadig!
 Blijf Gij mijn hoogste goed.
 Och, matig uw kastijden;
 Sla mij met medelijden,
 Gelijk een vader doet!
2. Vergeef mij al mijn zonden,
 Die uwe hoogheid schonden.
 Ik ben verzwakt, o Heer!
 Genees mij, red mijn leven!
 Gij ziet mijn beendren beven;
 Uw hand slaat mij ter neer.
3. Mijn ziel, gansch neêrgebogen,
 Beeft voor uw heilig' oogen,
 In dezen jammerstaat.
 Hoe lang zal ik nog klagen?
 Hoe lang dit lijden dragen,
 O Heer! mijn toeverlaat?
4. Verhef, o Heer! mij weder;
 Mijn ziel buigt zich ter neder:
 Och, red haar van 't verderf;
 Sla mijn ellende gade,
 Verheerlijk uw genade,
 En help mij, eer ik sterf!

5. Zwiġg, twiġfel! Op mijn kermen
 Zal zich de Heer ontfermen;
 Hij heeft mijn stem gehoord.
 Mijn God zal, op mijn smeeken,
 Geen hulp mij doen ontbreken:
 Hij houdt getrouw zijn woord.

PSALM 7.

HET OORDEEL.

1. Haast zullen zich geheele scharen
 Van volkren om den Heer vergären;
 Wanneer Hij boven 't aardſch gewoel
 Zal klimmen op zijn regterſtoel.
2. De Heer zal alle volken rigten,
 En 't onregt voor het regt doen zwichten
 Geef dan, o Heer! dat voor elks oog
 De trouw der vromen blijken moog'.
3. Beteugel 't kwaad der goddeloozen,
 Verbreek, o Heer! den arm der boozen!
 Maar ſterk uw volk, dat hulp behoeft,
 Gij, die elks hart en nieren proeft!
4. Laat vrij voor U den vijand vreezen,
 Voor U, regtvaardig Opperwezen!
 Gij zijt mijn God, Gij zijt mijn ſchild,
 Gij, Heer! die mij behouden wilt.
5. God, die op 't regt zijn troon wil ſtichten,
 God is regtvaardig in zijn rigten;
 Beſtrijdt de menſch zijn hoog gezag,
 God toont zijn oordeel dag aan dag.
6. De booze moog' een moordkuil delven,
 Het is, bij d'uitkomst, voor hem zelve,
 Schoon hij, met laag en loos beleid,
 Dien voor zijn naaſten had bereid.
7. De ſchande, die hij dorſt verwekken,
 Zal haast zijn eigen hoofd bedekken;
 Hem zelf zal treffen al 't geweld,
 Waarmee hij andren had gekweld.

9. Ik zal den Allerhoogste prijzen,
 Zijn waarheid schuldig' eer bewijzen,
 En psalmen zingen tot zijn lof,
 Die stijgen naar het hemelhof.

P S A L M 8.

'S MENSCHEN PLAATS IN GODS SCHEPPING.

1. Heer, onze Heer, grootmagtig Opperwezen!
 Hoe wordt uw naam op aard' alom geprezen!
 Gij, die den glans van uwe majesteit
 Hebt boven lucht en heemlen uitgebreid.
2. Gij, Heer! laat zelfs door zwakke kindermonden
 De glorie van uw mogendheid verkonden.
 Zoo breekt uw hand des vijands boos geweld,
 Daar Gij zijn haat en wraakzucht palen stelt.
3. Sla ik naar 't ruim der heldre hemelbogen,
 Dat heerlijk werk van uwe vingren, d' oogren;
 Staar ik geroerd den glans der zilvren maan,
 En 't starrenheir, door U geschapen, aan:
4. Mijn God! wat is de mensch dan op deez' aarde,
 De broze mensch! hoe klimt hij tot die waarde,
 Dat Gij aan hem in zooveel gunst gedenkt,
 En 's menschen zoon uw teérste liefde schenkt?
5. Gij doet hem, Heer! een weinig slechts beneden
 Het englenheir een rang en plaats bekleeden;
 Gij hebt hem mild uw rijkste gunst betoond,
 En hem met eer en heerlijkheid gekroond.
6. Gij geeft hem, wijd en zijd in alle landen,
 De heerschappij der werken uwer handen,
 Ja, zet en aard en zee voor 's menschen zoon,
 Door uw gezag, ter voetbank van zijn troon.
7. Waar schapen zijn of rundren in de weiden;
 Waar 't vee ooit graaz' op heuvelen of heiden;
 Waar 't wild gediert ook zwerv' in woud en veld:—
 Gij hebt het al in 's menschen magt gesteld.

8. Wat vooglen door den ruimen luchtkring zwieren,
 Wat visschen er in stroom en beken tieren,
 En wat de paân doorwandelt van de zee: —
 Zijn hoog bevel deelt hij aan allen meê.
9. Heer, onze Heer, grootmagtig Opperwezen!
 Hoe wordt uw naam op aard' alom geprezen!
 Hoe heerlijk rolt, uit aller vromen mond,
 Die groote naam door 't gansche wereldrond!

PSALM 9.

DANK VOOR REDDING.

1. 'k Zal U met al mijn hart, o Heer!
 Blijmoedig geven lof en eer;
 Mijn tong zal met mijn hart zich paren,
 En al uw wondren openbaren.
2. Mijn hart, o Heer! in U verheugd,
 Springt op van reine zielevreugd.
 Uw naam zal door mijn psalmgezangen,
 O Allerhoogste! lof ontvangen.
3. Ik zie uw vijand, hoe geducht,
 Teruggekeerd en weggevlugt;
 Hij is, schoon stout te veld getogen,
 Vergaan voor d'opslag van uw oogen.
4. Naar d' uitspraak van het heiligst regt,
 Hebt Gij, o God! uw zaak beslecht,
 En, op uw hoogen troon gezeten,
 Deedt Gij der aarde 't vonnis weten.
5. De hoop des zondaars zal vergaan,
 Maar 's Heeren troon zal eeuwig staan;
 Hij wilde dien onwrikbaar stichten,
 Om naar zijn heilge wet te rigten.
6. God zelf zal heel het wereldrond
 Het regt doen hooren uit zijn mond;
 De volken voor zijn vierschaar stellen,
 En daar regtvaardig vonnis vellen.

7. God , die vervolgden nooit verstoot ,
Is hun een schuilplaats in den nood ,
Een hooge burg in druk en lijden ,
Een toevlugt in benaauwde tijden.
8. Hij , die uw naam in waarheid kent ,
Zal , Heer ! op U in zijn ellend'
Vertrouwen , wijl Gij niet laat zuchten ,
Wie steeds geloovig tot U vlugten.
9. Zingt , zingt den Heer , die eeuwig leeft ,
Den hemel tot zijn woning heeft ;
En laat , voor aller volken ooren ,
Met psalmgezang zijn daden hooren !
10. God zoekt en wreekt het schuldloos bloed ,
Gestort in wreeven euvelmoed ;
Hij toont der armen nood te weten ,
En zal hun kermen nooit vergeten.
11. Bewijs , o Heer ! aan mij genâ ;
Sla mij in al mijn jamren gâ ;
Zie , hoe uw haters mij verdrukken ;
En wil mij aan 't verderf ontrukken.
12. Geef , Heer ! dat ik verheugd te moê ,
In 't heiligdom U hulde doe ,
En in uw heil , ten allen tijde ,
Met uw Gemeente mij verblijde.
13. Nooddruftigen vergeet God niet ,
Noch laat hen eindloos in 't verdriet.
't Ellendig volk mag Hem verwachten ;
Hij zal hun smeeken niet verachten.
14. Sta op , o Heer ! en laat den mensch
Zich niet versterken naar zijn wensch ;
Maar oordeel Gij , in 't hooggerigte ,
De boozen voor uw aangezigte.
15. O Heer ! jaag hun vervaardheid aan ,
En doe met schaamte hen verstaan ,

Dat zij , die onzen rampspoed wenschen ,
Niet zijn , dan zwakk' en broze menschen .

PSALM 10.

BEDE BIJ TWIJFEL.

1. Op eigen magt beroemt zich 't godloos rot ,
Het kiest verdwaasd zich zelf een weg , en spreekt
Tot laster van den allerhoogsten God ,
Terwijl het trots het hoofd ten hemel steekt ,
En in zijn hart geen waarheidsliefde kweekt ;
Maar koestert deez' onzinnige gedachten :
„Daar is geen God, geen loon of straf te wachten !”
2. De booz' is vol van vloek , bedrog en list ,
Zijn tong ontveinst de moeit' en 't zielverdriet ;
Zijn snoodheid is geheel met schijn vernist ;
In hinderlaag , waar niemands oog hem ziet ,
Verbergt hij zich , valt ijlings uit , vergiet
Onschuldig bloed ; hij weet van geen erbarmen ,
Maar sluit zijn oog voor 't bitter leed der armen.
3. Hij vleit zich , dat de Heilge dit vergeet' ,
Het aangezigt verberg' , niet gadesla ,
Noch immer zie der droeven nood en leed.
Bewijs , o Heer ! d' onschuldigen genâ !
Geef , dat hun smart in blijdschap over ga.
Sta op ; verhef uw hand , beschaam de boozen ,
Red d' armen van den druk der goddeloozen.
4. O Heer ! Gij wilt , door goedheid aangespoord ,
Den wensch van uw rampspoedig volk voldoen ;
Gij zult ons hart versterken naar uw woord ,
Verdrukten door uw godlijk regt behoên ,
En U ter hulp van arme weezen spoên ;
Opdat geen mensch op aarde voort moog varen ,
Geweld te doen aan d' U gewijde scharen.

PSALM 11.

GODS REGTVAARDIGHEID.

1. Op God alleen vertrouw ik in mijn nooden.
Al wordt der deugd ook alle steun ontruikt ,

Wel hun, die tot den Heilge zijn gevloten!
 Want d'Opperheer, voor wien al 't schepsel bukt,
 Ziet t' allen tijd oplettend uit den hoogen,
 Hij duld't het niet, dat d'onschuld wordt verdrukt;
 Hij peilt het hart met d' opslag van zijn oogen.

2. D'alwijze God beproeft gestaag d' opregten,
 En loutert hen. Maar elk, die 't kwaad bemint,
 Die met geweld zijn naaste durft bevechten,
 Wordt magteloos, tot hem het graf verslindt.
 God heeft alree der boozen straf gezworen;
 Straks dalen vuur en vlam en wervelwind
 Verdelgend neêr: dat lot is hun beschoren.
3. Regtvaardig is de Heer in al zijn handel;
 Hij, die in 't regt zijn welbehagen vindt,
 Slaat gunstig 't oog op aller vromen wandel,
 En toont, dat Hij 't regtvaardig volk bemint.
 Op God alleen betrouw ik in mijn nooden,
 Al bleef mij ook geen enkel aardsche vrind.
 Welzalig zij, die tot den Heilge vloten!

P S A L M 12

BIJ VALSCHE AANKLAGT.

1. Behoud, o Heer! wil ons ter hulpe komen!
 Helaas, hoe schaars wordt liefd' en vreê betracht!
 De trouw bezwijkt, klein is 't getal der vromen,
 Dat al zijn heil alleen van U verwacht.
2. Der boozen taal weerklinkt: „Wij zegepralen
 „Met onze tong, zij staat in ons geweld;
 „Wat oppermagt zet onzen lippen palen?
 „Wie is de heer, die ons de wetten stelt?”
3. „Omdat mijn volk geplaagd wordt en verdreven,
 „Omdat het kermt, nooddruftig treurt en zucht,
 „Zal Ik,” zegt God, „Mij nu ter hulp begeven,
 „En drijven, die hen aangrimt, op de vlugt.”
4. Des Heeren woord is rein, en al zijn spreken
 Is zuiver, als het allerfijnst metaal;

Nooit is het schuim van 't zilver zoo geweken,
Schoon in den kroes gelouterd zevenmaal.

5. Gij zult uw volk, in al hun tegenspoeden,
Hoe 't ga, o Heer! bewaren door uw kracht;
Uw arm zal hen in eeuwigheid behoeden,
En redden van een goddeloos geslacht.

PSALM 13.

ONDER RAMPEN.

1. Hoe lang, o Heer, mijn toeverlaat!
Vergeet Gij mijnen jammerstaat?
Hoe lang zult Gij, in al d' ellenden,
Van mij uw vriendlijk aanschijn wenden,
Daar al mijn moed en kracht vergaat?
2. Hoe lang zal ik, in tegenheên,
Mijn nachten slijten in geweên,
En vruchtloos schreijen gansche dagen?
Hoe lang zal 'k nog mijn lot beklagen,
En wordt mijn bange ziel bestreên?
3. Aanschouw mijn ramp, verhoor mij, Heer!
Och, zie op al mijn lijden neêr;
Verlicht, mijn God! verlicht mijn oogen,
En laat uw goedheid niet gedooogen,
Dat mij 't geweld des doods verteer'.
4. O God! in droefheid en verdriet,
Mistrouwt mijn hart uw goedheid niet;
Neen, 'k zal mij in uw heil verblijden.
Ik zal den Heer mijn lofzang wijden,
Die mij genadig bijstand biedt.

PSALM 14.

DE BOOZE WERELD.

1. De trotsche dwaas zegt in zijn boos gemoed:
„Daar is geen God.” Het redelicht te dooven
En aan het hart de rust der deugd t' ontrooven,

Is hem een spel. Daar is niet één, die goed
Op aarde doet.

2. De groote God, die 't regt verdedigt, sloeg
Van 's hemels troon zijn oogen naar beneden
Op Adams kroost, doorzocht hun hart en zeden;
Hij zag, of zich geen mensch verstandig droeg
En naar Hem vroeg.
3. God zocht alom, maar ach, Hij vond er geen;
Want alle vleesch is trouwloos afgeweken;
Heel d'aard is vol van zonden en gebreken:
Wie heeft getrouw het pad der deugd betreên?
Ach, zelfs niet één.
4. Heeft dan dit volk, dat groeit in euveldaan,
Geen kennis? Neen! Wreed voeren die ontzinden,
Vol trots en hoon, den strijd met 's Heeren vrinden;
Zij roepen, op hun godvergeten paân,
Den Heer niet aan.
5. Daar valt de vrees hen aan, en breekt hun kracht,
En pijnigt hen met doodelijke slagen;
Nu voelen zij door huivrend' angst zich jagen;
Want God is bij 't regtvaardige geslacht,
Dat op Hem wacht.
6. Gij spot vergeefs, beschimpt vergeefs den raad
Van 't arme volk, dat, midden in d'ellenden,
Naar 's hemels troon gewoon is 't oog te wenden,
En zich in zijn bedrukten jammerstaat
Op God verlaat.
7. Och, daalde 't heil van boven spoedig neêr! —
Als God het volk genadig uit zijn lijden
En banden redt, zal zich ons hart verblijden,
En onze tong al juichend geven d' eer
Aan 's hemels Heer.

PSALM 15.

GODSDIENST EN DEUGD.

1. Wie zal bij U, o groote God!
Verkeeren? Heer! wien zult Gij kroonen

Met zulk een onwaardenaar lot,
 Dat hij, bij 't heuglijkst gunstgenot,
 In uw nabijheid steeds mag wonen?

2. Die in zijn wandel zich opregt
 En wars betoont van valsche streken,
 Zijn aandacht aan uw wetten hecht,
 Zich op de deugd met ijver legt,
 En waarheid met zijn hart blijft spreken.

3. Die met zijn tong niet achterklapt;
 Geen kwaad doet aan zijn medgezellen;
 Niet in het spoor van laster stapt;
 Maar, zoo men iemands eer vertrapt,
 Dien smaad wil hooren noch vertellen.

4. Welzalig, die het kwaad veracht,
 Door wien de godsvrucht wordt geprezen;
 Die zich voor roeklooz' eeden wacht,
 Doch wat hij zweert, getrouw betracht,
 Al zou het ook zijn schade wezen.

5. Die nooit zijn geld op woeker geeft;
 Die, d' onschuld en het regt genegen,
 Het oog op geen geschenken heeft. —
 Wie dus opregt en deugdzaam leeft,
 Zal nimmer wank'len op zijn wegen.

PSALM 16.

BLIJDSCHAP IN GOD.

1. Bewaar mij toch, o alvermogend God!
 Ik schuil bij U; schenk hulp, verhoor mijn smeeken. —
 Ik heb tot U, Beschikker van mijn lot!
 In bange smart vrijmoedig durven spreken:
 „Gij zijt mijn Heer; geen zaligheid of zegen
 „Licht buiten U mij ooit op aarde tegen.”
2. Getrouwe Heer! Gij wilt mijn goed, mijn God,
 Mijn erfenis en 't deel mijns bekers wezen;
 Gij onderhoudt gestaag het heuglijk lot,
 Dat Gij zoo mild voor mij hebt uitgelezen.

Een schoone plaats is mij ten deel gegeven,
 Waar uw genâ, o God! mijn ziel doet leven.

3. Ik zal den Heer, die mij verzorgt en raadt,
 Een lied des lofs met blijde lippen zingen,
 Daar 't godlijk licht mij toestraalt vroeg en laat,
 En 's nachts mijn hart tot danken zich voelt dringen.
 Ik stel dien Heer gedurig mij voor oogen;
 Zijn regterhand zal nooit mijn val gedoogen.
4. In 's Heeren gunst heeft zich mijn hart verblijd.
 Mijn geest, mijn tong verheft uw rijken zegen;
 Nu Gij, mijn God! mijn trouwe helper zijt,
 Zie ik verblijd een veilge ruste tegen;
 Gij zult mijn ziel, ook als ik sterf, bewaken;
 Hem, die U dient, zal geen verderf genaken.
5. Gij maakt m', o God! het levenspad bekend,
 Waarvan, in druk, 't vooruitzigt mij verheugde;
 Uw aangezigt, in gunst tot mij gewend,
 Schenkt eerlang mij verzadiging van vreugde:
 De lieflijkheên van 't zalig hemelleven
 Zal eeuwiglijk uw regterhand mij geven.

PSALM 17.

GOD MIJNE HULPE.

1. Laat, Heer! mij treden in uw spoor,
 Opdat mijn voet niet uit moog' glijden;
 Wil, als ik struikel, mij bevrijden,
 En ga mij met uw heillicht voor.
 U roep ik aan, U blijf ik wachten,
 Omdat uw gunst mij altoos redt:
 Och, luister naar mijn smeekgebed,
 En neig uw ooren tot mijn klagten.
2. Maak, Heer! uw weldaân wonderbaar!
 Gij, die uw kindren wilt behoeden
 Voor 's vijands magt en toomloos woeden,
 En hen beschermt in doodsgevaar,
 Wil mij uw bijstand niet onttrekken;

Uw zorg bewaak' mij van omhoog;
 Bewaar m' als d'appel van uw oog;
 En wil mij met uw vleuglen dekken!

3. Wat rest hun, Heer! die 't ruim genot
 Der wereld voor hun heilgoed achten,
 Geen deel dan in dit leven wachten,
 Den wellust dienen als hun God;
 Als zij hun weelde, schatten, staten,
 Hoe rijk, hoe uitgebreid, hoe groot,
 Verliezen moeten met den dood,
 En aan hun erven overlaten?

4. O blij voóruitzigt, dat mij streelt!
 Ik zal, ontwaakt, uw lof ontvouwen,
 En uw barmhartigheid aanschouwen,
 Verzadigd met uw godlijk beeld.

P S A L M 18.

DANKLIED.

1. Nu zal mijn ziel, nu zullen al mijn zinnen,
 O God, mijn sterkt'! Uw hartelijk beminnen. —
 Mijn steenrots, burg en helper is de Heer,
 Mijn God, mijn schild, mijn zaligheid, mijn eer.
 Ik riep tot Hem, in 't midden der ellenden,
 Tot mijnen God, opdat Hij hulp zou zenden.
 Die klaagstem drong tot in zijn troonzaal door;
 Aan mijn geroep gaf Hij in gunst gehoor.
2. Ik werd verlost van wilde legerscharen,
 Mijns vijands heir, die mij te magtig waren.
 Men viel mij aan ten dage van mijn smart;
 Maar toen was God het steunpunt van mijn hart.
 Hun zijt Gij goed, die goedertieren handlen;
 Getrouw voor hen, die in opregtheid wandlen;
 Gij toont u rein voor reinen; maar Gij velt
 Den vijand neêr, die tegen U zich stelt.
3. Ja, Gij verlost het volk, door druk gebogen,
 Maar werpt in 't stof, die groot zijn in hun oogen.

Door U, o Heer! geeft ook mijn lamp haar licht;
 Uw gunst verdrijft den nacht van mijn gezicht.
 Ik kan met U door sterke benden dringen,
 Met mijnen God zelfs over muren springen.
 Des Heeren weg is gansch volmaakt en regt;
 't Is heilig en waarachtig, wat Hij zegt.

4. God is een schild en schutsheer voor den vromen,
 Voor die tot Hem de toevlugt heeft genomen.
 Wie is een God als Hij in tegenheên?
 Wie is een rots dan onze God alleen?

PSALM 19.

GODS SCHEPPING EN WET.

1. Het ruime hemelrond
 Vermeldt met blijden mond
 Gods eer en heerlijkheid;
 De heldre lucht en 't zwerk
 Verkondigen zijn werk,
 En prijzen zijn beleid.
 Dus kan ons dag bij dag,
 Tot roem van Gods gezag,
 Zijn wonderen verhalen;
 Dus weet ons nacht bij nacht
 Zijn onbegrensde magt
 En wijsheid af te malen.

2. Hoe goddelijk en schoon
 Luidt deze hemeltoon!
 Daar is geen spraak, of oord;
 Daar is geen volk bekend,
 Dat, zelfs tot 's werlds end,
 Der heemlen stem niet hoort.
 Die klank, vol lieflijkheid,
 Heeft zich zoo wijd verspreid,
 Die rede klinkt zoo krachtig,
 Dat z' al, wat d' aard bewoont,
 Het merk eens Scheppers toont,
 Zoo gunstrijk als almachtig.

3. God heeft voor 't groote licht,
De zon, een tent gesticht,
Vanwaar z', in 't blinkend kleed
En met een blij gelaat,
Gelijk een bruijom gaat,
Die uit zijn slaapzaal treedt;
Z' is vrolijk als een held,
Die straks in 't oorlogsveld
Zijn vuur en vaart doet blijken;
Zij heeft haar zwaai en spoor
Den ganschen hemel door;
Niets kan haar gloed ontwijken.
4. Gods wet heeft rijker glans
Dan 't licht aan 's hemels trans,
Dewijl zij 't hart bekeert.
't Is Gods getuigenis,
Dat eeuwig zeker is,
En kindren wijsheid leert.
Wat Gods bevel ons zegt,
Vertoont ons 't heiligst regt,
En kan geen kwaad gedoogen;
Zijn wil, die 't hart verheugt,
Eischt zuiverheid en deugd,
Verlicht de duister' oogen.
5. Uw vrees, o Heer! is rein;
Zij opent een fontein
Van heil, dat nooit vergaat.
Uw dierbre leer verspreidt
Een glans van heiligheid,
Daar z' all' onwaarheid haat.
Z'is 't menschedom meerder waard,
Dan 't fijnste goud op aard;
Niets kan haar licht verdooven;
Zij streeft in heilzaam zoet,
Tot streeling van 't gemoed,
Den honig ver te boven.
6. Gij geeft mij van mijn pligt,
O God! een klaar berigt.
Wat is mijn roeping schoon!

Hij, die op U vertrouwt,
 Uw wetten onderhoudt,
 Vindt daarin grooten loon.
 Maar, Heer! wie is in staat,
 Het diep verholen kwaad
 Zijns harten te doorgronden?
 O Bron van 't hoogste goed!
 Wasch, reinig mijn gemoed
 Van mijn verborgen zonden.

7. Geef, dat, o Heer! mijn hart
 Niet in den strik verwacht
 Van dwaze hoovaardij.
 Heerscht die in mij niet meer,
 Dan leef ik tot uw eer,
 Van groote zonden vrij.
 Laat U mijn tong en mond,
 En 's harten diepsten grond
 Toch welbehaaglijk wezen;
 O Heer, die mij verblijdt,
 Mijn rots en redder zijt!
 Dan heb ik niets te vreezen.

P S A L M 20.

VÓÓR DEN STRIJD.

1. Uw beed', o koning! hoor' d' Algoede,
 Als 't uur van strijden slaat;
 De God, die 't voorgeslacht behoedde,
 Verzell' u, wáár gij gaat.
 Hij doe in gunstrijk welbehagen,
 Uit 's hemels heilge zalen,
 Om u te helpen en te schragen,
 Zijn zegen nederdalen.
2. Dan zal 't gejuich ten hemel dringen,
 Dan zullen wij Gods eer
 Bij wapperende vaandels zingen;
 Uw wensch vervull' de Heer!
 'k Weet nu, dat vaderland en koning
 Geen heilgoed zal ontbreken;
 Want God zal, uit zijn hemelwoning,
 Ons sterken op ons smeeken.

3. Op wagens, paarden, oorlogshelden
 Zij onze vijand stout:
 Wij zullen d'eer en grootheid melden
 Van God, die ons behoudt.
 Zij struiklen, krommen zich en vallen,
 Die steunen op hun krachten;
 Maar onverwrikbaar blijven allen,
 Die op Gods hulpe wachten.
4. Behoud, o Heer! wil bijstand zenden,
 Verlos, bewaar, verschoon;
 En hoor ons, als wij in d'ellenden
 Ons buigen voor uw troon!

P S A L M 21.

NA DEN STRIJD.

1. O Heer! de koning is verheugd,
 Om uw geducht vermogen;
 Uw hulp zweeft hem voor d'oogen;
 En met de blijdeste zielevreugd
 Ziet hij uw groote daân
 En al uw zegen aan.
2. Wat hij U smeekt' uit 'sharten grond,
 En al zijn rein verlangen
 Hebt Gij hem doen ontvangen;
 Ook hebt Gij d'uitspraak van zijn mond,
 Al wat hij heeft begeerd,
 Geweigerd, noch geweerd.
3. Gij, die hem gunstig hebt gered,
 Zijt hem met volle stroomen
 Van zegen vóórgekomen;
 Ook hebt Gij hem op 't hoofd gezet,
 Hem, die op U vertrouwt,
 Een kroon van 't fijnste goud.
4. Hij heeft, o God! van U begeerd
 Het onvergankelijk leven:
 Gij hebt het hem gegeven.

Zoo zijn de dagen hem vermeêrd ;
 Zoo leef' de Vorst altoos ;
 Zoo leef' hij eindeloos !

5. Hoe groot en schittrend is zijn eer ,
 Door 't heil , aan hem bewezen ,
 Hoe is zijn roem gerezen !
 O alvermogend Opperheer !
 Wat glans , wat majesteit
 Hebt Gij dien vorst bereid !
6. Gewis ! Gij zult , al d'eeuwen door ,
 Hem met uw gunst verzellen ,
 En tot een zegen stellen ;
 Ja , Gij geleidt hem op het spoor
 Der vreugde , bij het licht
 Van 't godlijk aangezigt.
7. De koning steunt op uwe trouw ,
 O eeuwig Opperwezen !
 Uw goedheid , nooit volprezen ,
 Duldt niet , dat hij ooit wanklen zou ;
 Wat wissel' of verdwijn' ,
 Zijn rijk zal eeuwig zijn.
8. Heeft tegen hem een boos geslacht
 Een gruwzaam kwaad besloten ,
 En met zijn bondgenooten
 Een schandelijke daad bedacht :
 Toch zal dat listig woên
 Hem leed noch hinder doen.
9. Verhoog , o Heer ! uw naam en kracht ;
 Zoo zal ons vrolijk zingen
 Door lucht en wolken dringen ;
 Zoo wordt uw heerschappij en magt
 Na ons nog eeuwen lang
 Geloofd met psalmgezang.

PSALM 22.

LIJDEN EN UITTREDING VAN GODS KNECHT.

I.

1. „Mijn God ! mijn God ! waarom verlaat Gij mij,
 „En redt mij niet , terwijl ik zwoeg en strij' ?”

Zoo roept Gods knecht, zoo smeekt en weeklaagt hij,
Bij felle slagen.

„t Zij ik, mijn God! bij dag mijn leed moet' klagen,
„Gij antwoordt niet; 't zij ik bij nacht moet' kermen,
„Ik heb geen rust, en nergens is ontfermen,
„Waarheen ik vlied'.”

2. Toch is uw naam door ons geheiligd, Heer!
In Isrel klonk steeds 't loflied tot uw eer,
Om 't heil, dat Gij al d' uwen keer op keer
Hebt doen aanschouwen;
Op U stond vast der vaderen betrouwen:
Gij zaagt hen aan; Gij hebt, wanneer z' in nooden
Tot U om hulp vertrouwend zijn gevloten,
Hen bijgestaan.

3. U smeekten zij, van menschenhulp ontbloot,
En zijn gered; zij hebben in hun nood
Op U vertrouwd, van schaamte nimmer rood
Na hun gebeden.

Toch wordt Gods knecht door iedereen vertreden:
Een worm, geen man, een spot en smaad van menschen,
Dien 't booze volk, baldadig in zijn wenschen,
Beschimpn kan.

4. Al wie hem ziet, bespot hem, boos te moë;
Men schudt het hoofd, men steekt de tong hem toe.
Schoon hij 't gebed tot God vertrouwend doe,
Nog moet hij hooren:
„Dat God, op wien hij steunt, hem gunstig' ooren
„Verleen', hem redd'; dat Deze hulp doe dagen,
„En hem, zijn vriend, zijn lust en welbehagen,
„In ruimte zett'!”

5. Zijn kracht is, als een tronk, van sap beroofd;
Zijn tong kleeft in den mond, door dorst gekloofd;
God zal eerlang hem door den dood het hoofd
In 't stof doen bukken;

Want van rondom ziet hij hen zamenrukken.
Een muiltgespan heeft hem ter prooi verkoren;
Zijn handen en zijn voeten doen doorboren,
Zoo wreed het kan.

6. Zijn beendren kan hij tellen, één voor één;
 Der boozen hart schept vreugd' in zijn geween;
 Z' ontzien zich niet, om met zijn tegenheên
 Hun haat te streelen,
 En onder zich zijn kleedren te verdeelen.
 Verhard in 't kwaad, doen zij hun moedwil stijgen;
 Zij werpen 't lot, wat ieder zal verkrijgen
 Van zijn gewaad.
7. »Gij, God en Heer! tot wien mijn ziel zich keert,
 »Sta niet van ver, mijn God! die 't al regeert!»
 Zoo klaagt Gods knecht, in 't leed dat hem verteert:
 »Wil redding geven!
 »Dan wordt uw naam door mij met roem verheven,
 »Ik zal uw lof mijn broederen vertellen;
 »Ik heb bij die mij volgen en verzellen,
 »Dan dankensstof.»

II.

8. Gij allen, die God vreest, prijst nu den Heer!
 Dat ieders hart zijn grooten naam vereer':
 Zijn magt ontzie, op Hem vertrouw en leer
 Op de uitkomst wachten.
 Wie hem veracht, God wou hem niet verachten,
 En oor noch oog van zijn verdrukking wenden;
 God heeft verhoord, toen hij uit zijn ellenden
 Riep naar omhoog.
9. Nu wordt mijn lof, mijn ziel U toegewijd,
 Omdat Gij dus den Biddende bevrijdt,
 En in gevaar een trouwe helper zijt
 Van wie u vreezen.
 't Ootmoedig volk zal ruim verzadigd wezen,
 Ten disch geleid. Wie God zoekt, zal Hem prijzen,
 En leven, rijk door 's hemels gunstbewijzen,
 In eeuwigheid!
10. Eerlang gedenkt hieraan het wereldrond;
 Haast wendt het zich tot God met hart en mond,
 En, waar men ooit de wildste volken vond,
 Zal God ontvangen

Aanbidding , eer en dankbre lofgezangen ;
 Want Hij regeert en zal zijn almagt toonen ;
 Hij heerscht , zoo ver de blinde heidnen wonen ,
 Die Hij bekeert.

11. De rijke dank aan 't feestmaal God , den Heer ;
 Ook d' arme buig' ootmoedig voor Hem neêr ,
 En wie zijn ziel bij 't leven naauwlijks meer
 Heeft kunnen houden.

Het vrome zaad van wie op God vertrouwden ,
 Zal , door zijn kracht , Hem dienen , voor Hem leven ;
 In 's Heeren rol zal 't worden aangeschreven ,
 Hem toegebracht.

12. Daar komen z' aan , door godlijk licht geleid ,
 Om 't nakroost , dat den Heer wordt toebereid ,
 Te melden 't heil van zijn geregtigheid
 En groote daden.

PSALM 23.

DE GOEDE HERDER.

1. De God des heils wil mij ten herder wezen ;
 'k Heb geen gebrek , 'k heb geen gevaar te vreezen.
 Hij zal mij zacht , in liefelijke weiden ,
 Aan d' oevers van zeer stille waatren leiden.
 Hij sterkt mijn ziel , rigt , om zijn naam , mijn schreden
 In 't effen spoor van zijn geregtigheden.

2. Ik vrees niet , neen , schoon ik door duistre dalen
 In doodsgevaar bekommerd om moest dwalen.
 Gij blijft mij bij in alle tegenspoeden :
 Uw trouwe staf zal mij altoos behoeden ;
 Gij troost mijn ziel , en vol van mededoogen ,
 Bereidt uw hand den feestdich voor mijn oogten.

3. Gij kroont mijn hoofd ; Gij doet mijn blijdschap groei-
 En van uw heil mijn beker overvloeijen. (jen ,
 Het zalig goed , mij door uw gunst gegeven ,
 Verlaat mij niet , maar volgt mij heel mijn leven ;
 Ik zal , als vriend en huisgenoot des Heeren ,
 O God ! in uw nabijheid steeds verkeerden.

P S A L M 24.

DE KOMST DES HEEREN.

1. Al d' aard en alles wat zij geeft ,
Met al wat zich beweegt en leeft ,
Zijn 't wettig eigendom des Heeren.
Hij heeft z' , in haren ochtendstond ,
Door 't magtig scheppingswoord gegrond ,
Gevestigd op rivier en meiren.
2. Wie klimt den berg des Heeren op ?
Wie zal dien godgewijden top
Voor 't oog van onzen God betreden ?
De man , die , rein van hart en hand ,
Zich niet aan ijdelheid verpandt ,
En geen bedrog pleegt in zijn eeden.
3. De vrome , door Gods gunst geleid ,
Zal zegen en gerechtigheid
Van Hem , den God zijns heils , ontvangen.
De reine , die aan God behaagt ,
Is hij , die telkens naar Hem vraagt ,
En zoekt zijn aanschijn met verlangen.
4. Verhoogt , o poorten ! nu den boog ;
Rijst , eeuwge deuren ! rijst omhoog ,
Opdat de Koning in moog' rijden.
Wie is die Vorst , zoo groot in eer ?
't Is God , d'almagtig' Opperheer ;
't Is onze God , geducht in 't strijden.
5. Verhoogt , o poorten ! nu den boog ;
Rijst , eeuwge deuren , rijst omhoog ,
Opdat g' uw Koning moogt ontvangen.
Wie is die Vorst , zoo groot in kracht ?
't Is 't Hoofd van 's hemels legermagt ;
Hem eeren wij met lofgezangen.

P S A L M 25.

WANDEL MET GOD.

1. 'k Hef mijn ziel , o God der Goden ,
Tot U op : Gij zijt mijn God ;

'k Heb op U vertrouwd in nooden ,
 'k Vraag van U een heilrijk lot.
 Schaamte wacht hen , die de deugd
 In hun ijdlèn waan verachten ;
 Gij bereidt genâ en vreugd
 Hun , die hopen op U wachten.

2. Heer ! och , maak mij uwe wegen ,
 Door uw woord en geest bekend ;
 Leer mij , hoe die zijn gelegen ,
 En waarheen G'uw treden wendt.
 Leid mij in uw waarheid , Heer !
 Leer m' uw woord getrouw betrachten ;
 Want Gij zijt mijn heil , mijn eer ;
 'k Blijf U al den dag verwachten.
3. Denk aan 't vaderlijk meêdoogen ,
 Heer ! waarop ik biddend pleit ;
 Milde handen , vriendlijk' oogen
 Zijn bij U van eeuwigheid.
 Sla de zonden nimmer gâ ,
 Die mijn jongheid heeft bedreven ;
 Denk aan mij toch in genâ ,
 Om uw goedheid eer te geven.
4. 's Heeren goedheid kent geen palen ;
 God is regt ; Hij licht ons voor ;
 Hij wil allen , die daar dwalen ,
 Brengen in het regte spoor.
 Hij zal leiden 't zacht gemoed
 In het effen regt des Heeren :
 Wie Hem needrig valt te voet ,
 Zal van Hem zijn wegen leeren.
5. Loutre goedheid , liefdekoorden ,
 Waarheid zijn des Heeren paân
 Hun , die zijn verbond en woorden ,
 Als hun schatten , gadeslaan.
 Wil mij , uwen naam ter eer ,
 Al mijn euveldaân vergeven ;
 Ik heb tegen U , o Heer !
 Zwaar en menigmaal misdreven.

6. Wie heeft lust den Heer te vreezen ,
't Allerhoogst en eeuwig goed ?
God zal zelf zijn leidsman wezen ;
Leeren hoe hij wandlen moet ;
't Goed , dat nimmermeer vergaat ,
Zal hij ongestoord verwerven ,
En zijn godgeheiligd zaad
Zal 't gezegend aardrijk erven.

7. Gods verborgen omgang vinden
Zielen , waar zijn vrees in woont ;
't Heilgeheim wordt aan zijn vrinden
Naar zijn vreeverbond getoond.
D' oogen houdt mijn stil gemoed
Opwaarts , om op God te letten ;
Hij , die trouw is , zal mijn voet
Voeren uit der zonde netten.

8. Sla op mijne ellenden d'oogen ;
Zie mijn moeite , mijn verdriet ;
Neem mijn zonden uit meedoogen
Gunstig weg , gedenk die niet.
'k Roep U aan in angst en smart ;
Duizend zorgen , duizend dooden
Kwellen mijn angstvallig hart ;
Voer mij uit mijn angst en nooden.

9. Hoed mijn ziel , red z' uit haar nooden ;
Werp mij niet beschaamd ter neer ;
Zie , ik kom tot U gevloeden !
Laat d' opregtheid , trouwe Heer !
Met de vroomheid mij behoën ;
'k Wacht op U in mijn ellenden.
Laat uw hand in tegenspoën
Al uw volk verlossing zenden.

PSALM 26.

DE OPENBARE GODSDIENSTOEFENING.

1. Aan uwen wil getrouw
Treed ik in 't godsgebouw.

Mijn hart springt op van vreugd ! o Heer !
 Wanneer ik met uw scharen
 Mijn ziel en stem mag paren ,
 En psalmen zingen tot uw eer.

2. Hier wordt uw lof verbreed ,
 O Oppermajesteit !
 Door elk , die U bemint en acht ;
 Hier zal mijn stem U prijzen ,
 Voor al de gunstbewijzen ,
 Voor al de wondren uwer magt.

3. Wat blijdschap smaakt mijn ziel ,
 Wanneer ik voor U kniel
 In 't heiligdom , door U gesticht !
 Hoe lief heb ik uw woning ,
 Waar ik , o Hemelkoning !
 Mag naadren voor uw aangezicht.

4. Ziet God mij guustig aan ,
 Dan vind ik effen paân. —
 Mijn God verhoorde mijn gebed.
 'k Zal Hem in blijde klanken ,
 Met zijn getrouwen danken ,
 Hem prijzen , die mij leidt en redt.

PSALM 27.

LEVEN IN GOD.

1. God is mijn licht, mijn heil, wien zou ik vreezen?
 Hij is de Heer, die hulp verschaft in nood,
 Mijn levenskracht ! 'k Heb niet vervaard te wezen :
 Hij is 't, die mij beveiligt voor den dood.
 Hoe hoog de magt der boozen zich verhef',
 En 's vijands wrok Gods vromen dienaar tref',
 De stonde naakt, dat God hen rigten zal ;
 Zij struiklen dra en vreeslijk is hun val.
2. Al zie ik zelfs een leger mij omringen ,
 Nog beef ik niet ; 'k verlaat mij op den Heer ;

- Al wil men mij door kracht en wapnen dwingen,
 'k Leg mij gerust en vol vertrouwen neêr.
 Deeze' ééne zaak heb ik begeerd van God,
 Daar zoek ik naar; dit zij mijn zalig lot,
 Dat ik, zoo lang mij 't levenslicht beschijn',
 Op al mijn paân nabij mijn God moog' zijn.
3. Och, mogt ik, in de heilige godsgebouwen,
 De vrije gunst, die eeuwig Hem bewoog,
 Zijn lieflijkheid en schoone dienst aanschouwen!
 Hier weidt mijn ziel met een bewondrend oog!
 Want God zal mij, opdat Hij mij beschutt',
 In ramp en nood beveiligen in zijn hut;
 Doen schuilen in 't verborgen van zijn tent,
 En op een rots verhoogen uit d' ellend'.
4. Ja, God zal mij verhoogen uit d' ellenden;
 Zoo wil ik, met een vrolijk lofgeschal,
 In 't heiligdom gebeden tot Hem zenden,
 Daar psalm en lied zijn eer vermelden zal.
 Verhoor m', o Heer! toon mij een gunstig oog;
 Ik zal mijn stem verheffen naar omhoog:
 Verhoor mij toch, bewijs mij uw genâ,
 En antwoord mij, die voor uw aanzigt sta!
5. Mijn hart zegt mij, o Heer! van Uwentwegen:
 „Zoek door gebeên met ernst mijn aangezigt.”
 Dat wil, dat zal ik doen! Ik zoek den zegen
 Alleen bij U, o Bron van troost en licht!
 Verberg uw oog toch niet van mij, o Heer!
 Ik ben uw kind, zie in ontferming neêr;
 Gij waart mijn hulp in al mijn zielsverdriet:
 O God mijns heils! begeef, verlaat mij niet.
6. Wanneer ik zelfs van vader en van moeder
 Verlaten wierd: de Heer is goed en groot;
 Hij is en blijft mij vader en behoeder.
 Leer mij, o God! uw weg in allen nood.
 Bevestig Gij op 't regte pad mijn voet;
 Bewaar mij voor der boozen overmoed.
 Maak Gij hun list en lastertaal te schand,
 Beschaam den haat, die in hun harte brandt!

7. Zoo ik niet had geloofd, dat in dit leven
 Mijn ziel uw gunst en hulp genieten zou,
 O God! waar was mijn hoop, mijn moed gebleven?
 Ik was vergaan in al mijn smart en rouw.
 Wachtop den Heer, godvruchte schaar! houd moed;
 Hij is getrouw, de bron van alle goed.
 Zoo daalt zijn kracht op u in zwakheid neêr;
 Waakt dan en wacht; verlaat u op den Heer.

PSALM 28.

GEVAAR EN UITREDDING.

I.

1. Ik roep tot U, o eeuwig Wezen!
 Mijn rotssteen, nooit naar eisch geprezen;
 Neig Gij tot mij genadig d' ooren;
 Zwijs niet; laat mij uw antwoord hooren,
 Opdat ik niet gerekend word'
 Bij wie in 't graf zijn neêrgestort!
2. Hoor naar mijn stem en kermend smeeken,
 Als ik mijn handen op zal steken
 Naar uw verheven hemelwoning;
 Behoud mijn ziel, o Opperkoning!
 Dat ik mij nimmer zie bereid
 Het deel der ongerechtigheid.
3. Wee hun, die naar den raad des Heeren
 Moedwillig hart noch ooren keeren!
 Die, stout en onbedacht, versmaden
 Het doel van zijn verheven daden.
 Geen duurzaam welzijn, dat hen wacht;
 Geen zegen rust op hun geslacht.

II.

4. Geloofd zij God, wiens open ooren
 Mijn smeeken gunstig wilden hooren;
 Hij is mijn sterkt' en burg in 't strijden;
 'k Vertrouwd' op Hem, Hij hielp m'uit lijden;
 Dies spring ik op van juichensstof,
 En zing des Allerhoogsten lof.

5. God geeft den vromen moed en krachten;
 Hij sterkt hen tegen 's werelds magtep.
 God zal zijn dienaars trouw behoeden.
 Red, Heer! uw volk in tegenspoeden;
 Geef zegen aan uw erve, weid
 Uw kudd' en draag z'in eeuwigheid.

P S A L M 29.

HET ONWEDER.

1. Hemelmagten! looft den Heer;
 Geeft den Heere sterkt' en eer!
 Dat de lof van 's Hoogsten naam
 Aller grooten roem beschaam'!
 Vorsten! wilt nu met gebeden
 Voor zijn heilig aanschijn treden;
 't Voegt u, met de godgetrouwen
 's Heeren heerlijkheid t'ontvouwen.
2. 's Heeren stem, op 't hoogst geducht,
 Rolt en klatert door de lucht;
 Barst met vreeselijk geluid
 Op de groote waatren uit;
 Klinkt met nadruk en vermogen
 Heerlijk door de hemelbogen;
 't Schepsel beeft en staat verwonderd,
 Als de God der eere dondert.
3. 's Heeren stem ontwricht en breekt,
 Als Hij 't bliksemvuur ontsteekt,
 't Ceedrenbosch van Libanon;
 Schudt den hoogen Sirion.
 Ceedren, uit den grond gewrongen,
 Hupplen als der rundren jongen;
 Bergen voelen sidderingen,
 Rotsen vallen, klippen springen.
4. 's Heeren stem verbaast natuur;
 Bergen staan in vlamdend vuur,
 Bliksemflitsen schieten neêr,
 D' aarde beeft voor 't buldrend weêr;

Woestenijen slaan aan 't zuchten,
Hinden werpen onder 't vlugten.
Sidderend voor d' onweersvlagen,
Hooft ge 't vee verbijsterd klagen.

5. 's Heeren stem ontbloomt het woud.
Maar hij, die op God vertrouwt,
Buigt zich veilig, Hem ter eer,
Juichend in zijn tempel neêr.
't Is de Heer, wiens wenk de stroomen
In hun woede kan betoomen;
Die, in magt nooit af te meten,
Eeuwig is ten troon gezeten.
6. Looft den Heer, die wondren werkt!
Looft Hem, die zijn vrienden sterkt,
En die 't Hem geheiligd kroost
Zeggen zal met vreed' en troost!

P S A L M 30.

DANKLIED.

1. Ik zal met hart en mond, o Heer!
Uw naam verhoogen en uw eer,
Dewijl Gij mij uw bijstand boodt,
Mij ophieft uit den diepsten nood.
Zoo klimt de lof uws naams naar boven;
Mijn God! U zal ik eeuwig loven.
2. Mijn God! Gij hebt mij, op mijn klagt,
Genezen, en mijn smart verzacht;
Gij hebt mijn ziel, door angst beroerd,
Als uit het graf weêr opgevoerd;
Gij hebt het leven mij geschonken,
'k Ben in de groeve niet gezonken.
3. Psalmzingt, Gods gunstgenooten! geeft,
Geeft lof den Heer, die eeuwig leeft!
Zijn vlekkelooze heiligheid
Zij ter gedachtenis verbreed:
Een oogenblik moog' ons doen beven;
Zijn gunst duurt tot in 't eeuwig leven.

4. Perst 's avonds ook de tegenspoed
't In zijn geloof geschokt gemoed
Tot droef gejammer en geklag,
Naauf rijst des morgens vroeg de dag,
Of God verleent, in plaats van lijden,
Weer stof tot juichen en verblijden.

5. Ik sprak, door mijn geluk misleid:
„Ik wankel niet in eeuwigheid!”
Want Gij, Gij hadt mijn burg, o Heer!
Door uw genâ, uw naam ter eer,
Zoo vast gegrond, alsof gevaren
Voor altijd nu verdwenen waren.

6. Maar toen 'k U slechts een oogenblik
Verborgen waande, trof mij schrik;
Ik smeekte, bevend voor mijn lot:
„Verlos mij, groote, goede God!
„Wat winst is uit mijn dood te halen?
„Waartoe zou ik ten grave dalen?”

7. „Zou in den kuil 't ontzielde stof
„Den mond ontsluiten tot uw lof?
„Wie is 't, die in den schoot van 't graf
„Aan uw getrouwheid eere gaf?
„Wil mij, o Heer! gena betoonen;
„Gestadig met uw gunst bekroonen.”

8. Voor 't klaaglied, dat mijn mond ontgleed,
Geeft Gij m'een psalm en vreugdekreet.
Ik leg het treurig rouwkleed neêr
En neem 't gewaad der blijdschap weêr.
Zoo klimt de lof uws naams naar boven.
Mijn God! U zal ik eeuwig loven.

P S A L M 31.

EENZAAM, NIET ALLEEN.

1. Op uw ontferming wil ik bouwen
Tot in all' eeuwigheid,
O hoogste Majesteit!

Beschaam toch nimmer mijn betrouwen ;
 Help mij , op mijn gebeden ,
 Door uw gerechtigheden .

2. Och , neig tot mij uw gunstig' ooren :
 Kom snel ter hulp , dat mij
 Uw naam een rotssteen zij ,
 Een huis , een welversterkte toren ,
 Die , op een klip verheven ,
 Mij veiligheid zal geven .
3. Gij zijt alleen (wat zou ik vreezen ?)
 Mijn rots , mijn burg , o Heer !
 Ja , uwen naam ter eer ,
 Zult G'immer mij ten herder wezen .
 Gij zult het niet verdragen ,
 Dat boozen mij belagen .
4. 'k Beval mijn geest in uwe handen ;
 Gij , God der waarheid ! Gij ,
 O Heer ! verlostet mij .
 Laat andrer hart van lust ontbranden
 Voor 's werelds ijdelheden ,
 Ik rigt tot U mijn schreden .
5. 'k Zal in uw goedheid mij verblijden ;
 Gij hebt mij aangezien ,
 En hulpe willen biën
 In mijn verdrukking en mijn lijden ;
 Toen 'k , in mijn zielsellende ,
 Uw aangezicht herkende .
6. Bewijs , o Heer ! uw mededoogen ;
 Verhoed mijn ondergang ;
 Ik ben beklemd en bang ;
 De smart verteert mijn brandend' oogen ;
 Zij doet mijn ziel bezwijken ,
 En 's ligchaams krachten wijken .
7. De bittere smart verwoest mijn leven ;
 Mijn tijd wordt dag aan dag
 Gesleten in geklag ;

Ik voel mijn krachten mij begeven
 Door zonden, die met plagen
 Mijn beendren fel doorknagen.

8. In uwe hand zijn mijne tijden ;
 'k Verlaat mij in mijn leed
 Op U alleen, die weet
 De maat en 't einde van mijn lijden ;
 'k Mag eeuwig in U roemen,
 U, God ! mijn Redder noemen.
9. Laat over mij uw aanschijn lichten ;
 Zie liefdrijk op mij neêr ;
 Verlos mij toch, o Heer !
 Doe nooit mij voor het onheil zwichten ;
 Laat mij niet troostloos zuchten,
 Daar ik tot U kom vlugten.
10. Hoe groot is 't goed, dat Gij zult geven
 Hem, wiens opregte geest
 Op U vertrouwt, U vreest !
 Hoe groot is 't heil, dat G' in dit leven,
 Ver boven beed' en wenschen,
 Reeds wrocht voor 't oog der menschen !
11. Uw vrienden zult G' een schuilplaats wezen ;
 Gij brengt hen in het licht
 Van 't godlijk aangezicht,
 Waar zij geen leed van trotschen vreezen,
 En veilig voor hun woelen,
 't Venijn der tong niet voelen.
12. Geloofd zij God, die zijn genade
 Aan mij heeft groot gemaakt ;
 Die voor mijn welstand waakt !
 Zijn oog slaat mij in liefde gade ;
 Hij wil mij heil bereiden,
 Mij naar den hemel leiden.
13. Ik heb, te moedloos neêrgebogen ;
 En door de vrees gejaagd,
 Weleer te ras geklaagd :

„Ik ben verworpen voor uw oogen.”
 Toch woudt Gij U ontfermen,
 Toen Gij mij hoordet kermen.

14. Bemint den Heer, Gods gunstgenooten!
 Den Heer, die vromen hoedt,
 En straft het trotsch gemoed.
 Zijt sterk; Hij zal u niet verstooten:
 Hun geeft Hij moed en krachten,
 Die hopen op Hem wachten.

P S A L M 32.

VERGEVING VAN ZONDEN.

1. Welzalig hij, wiens zonden zijn vergeven;
 Die van de schuld voor eeuwig is ontheven;
 Wiens wanbedrijf, waardoor hij was bevlekt,
 Voor 't heilig oog des Heeren is bedekt.
 Welzalig is de mensch, wien 't mag gebeuren,
 Dat God naar regt hem niet wil schuldig keuren,
 En die, in 't vroom en ongeveinsd gemoed,
 Geen snood bedrog, maar blank' opregtheid voedt.
2. Zoolang ik U mijn ongeregtigheden,
 Weêrhouden door de vrees, niet had beleden,
 Verouderden mijn beendren door geklag,
 Terwijl mij d'angst deed kermen heel den dag.
 Want, Heer! uw hand, die mij bezocht met plagen,
 Deed dag en nacht mij zware smarten dragen;
 Mijn levenssap droogd' uit van uur tot uur,
 Gelijk het land door zomerzonnevuur.
3. 'k Bekend', o Heer! aan U opregt mijn zonden;
 'k Verborg geen kwaad, dat in mij werd gevonden;
 Maar ik beled, na ernstig overleg,
 Mijn booze daân: Gij naamt die gunstig weg.
 Gewis, nu zal een ieder van de vromen
 U vinden en ootmoedig tot U komen.
 Een zee van ramp moog' met haar golven slaan,
 Hoe hoog zij ga, zij raakt hem zelfs niet aan.

4. Gij zijt mij, Heer! ter schuilplaats in gevaren;
 Gij zult mij in benaauwdheid trouw bewaren;
 G' omringt me, daar Ge mij in ruimte stelt,
 Met blij gezang, dat mijn verlossing meldt.
 God zelf zal u, o mensch! naar 'tregt doen handlen,
 En wijzen u den weg, dien gij zult wandlen;
 Hij zal u trouw verzellen met zijn raad,
 Terwijl zijn oog op u gevestigd staat.

5. Wat zoudt g', o mensch! door dwaasheid voort-
 (gedreven,
 De hand, die u den weg wijst, wederstreven?
 't Weerspanning dier wordt door een toom bestierd;
 Maar gij zijt meer dan 't redeloos gediert':
 U voegt geen dwang; waartoe uw God t'ontvlugten?
 Wie Hem verlaat, heeft smart op smart te duchten.
 Maar wie op Hem vertrouwt, op Hem alleen,
 Ziet zich omringd met zijn weldadigheên.

6. Regtvaardig volk! verhef uw blijde klanken,
 Verheugd in God, naar waarde nooit te danken.
 Zingt vrolijk; roemt zijn deugden t'aller tijd,
 Gij, die opregt van hart en wandel zijt!

P S A L M 33.

GODS GROOTHEID.

1. Zingt vrolijk, heft de stem naar boven,
 Regtvaardigen! verheft den Heer.
 Het past opregten God te loven;
 Zingt zijnen grooten naam ter eer.
 Prijst Hem in uw psalmen,
 Met de schoonste galmen;
 Roept zijn weldaân uit.
 Laat de stem zich paren
 Met den klank der snaren;
 Looft Hem met de luit.

2. Roemt nu met nieuwe lofgezangen
 De nieuwe blijken van zijn gunst;
 Het speeltuig moet dien toon vervangen;
 Heft vrolijk aan, wijdt Hem uw kunst.

Alles moet Hem eeren,
 Want het woord des Heeren,
 't Rigtsnoer zijner daan,
 Is volmaakt regtvaardig,
 Al onz' eerbied waardig;
 Eeuwig zal 't bestaan.

3. God schept in 't heilig regt behagen;
 Zijn wijsheid is alom verspreid;
 Men hoort al 't wereldrond gewagen
 Van zijne goedertierenheid.
 's Heeren Alvermogen
 Bragt de hemelbogen
 Door zijn woord in 't licht;
 Heeft de flonkervuren,
 Die den tijd verduren,
 Door zijn Geest gesticht.
4. God doet de groote waatren zwellen,
 Te zaam vergaaden tot een hoop,
 En naar den diepen afgrond snellen,
 Waar Hij een perk zet aan hun loop.
 Laat al d'aard Hem vreezen,
 Die, als 't Opperwezen,
 't Al heeft voortgebragt;
 Alles moet Hem eeren,
 Hem, den Heer der Heeren,
 Buigen voor zijn magt.
5. Geen ding geschiedt er ooit gewisser,
 Dan 't hoog bevel van 's Heeren mond;
 Zijn godlijk' almagt spreekt, en 'tis er;
 Zijn wil gebiedt, en 't wordt terstond.
 Schoon de volkren zamen
 List op list beramen,
 God verbreekt hun raad:
 Schoon de Mogendheden
 Snood' ontwerpen smeden,
 Hij belacht haar haat.
6. Ja, d'altoos wijze raad des Heeren
 Houdt eeuwig stand, heeft altoos kracht;

Niets kan zijn hoog besluit ooit keeren;
 't Blijft van geslachte tot geslacht.
 Zalig moet men noemen,
 Die hun Maker roemen
 Als hun Heer en God;
 't Volk, door Hem te voren
 Gunstig uitverkoren
 Tot zijn erf en lot.

7. De groote Schepper aller dingen
 Ziet, uit het ongenaakbaar licht,
 Het gansch gedrag der stervelingen:
 Niets is bedekt voor zijn gezigt.
 Uit zijn vaste woning,
 Waar Hij heerscht als Koning,
 Waar zijn lof, zijn eer,
 Klinkt door al de bogen,
 Zien zijn godlijk' oogen
 Op al 't menschedom neêr.

8. 't Is God, aan tijd noch plaats verbonden,
 Wiens toezigt over alles gaat;
 Die 't harte vormt en kan doorgronden;
 Die aller werken gadeslaat.
 Schilden, bogen, dolken,
 Dapper' oorlogsvolken,
 Wijsheid, moed, noch kracht,
 Kunnen ooit in 't strijden
 Eenig vorst bevrijden,
 Zonder 's Heeren magt.

9. Het brieschend paard moet eindlijk sneven,
 Hoe snel het draav' in 't oorlogsveld;
 't Kan niemand d'overwinning geven;
 Zijn groote sterkte baat geen held.
 Neen, de Heer der heeren
 Doet ons triomferen;
 Hij, geducht in magt,
 Slaat elk gunstig gade,
 Die op zijn genade
 In benaauwdheid wacht.

10. Gods magtig' arm beschermt de vromen ,
 En redt hun zielen van den dood.
 Hij zal hen nimmer om doen komen
 In bangen tijd en hongersnood.
 In de grootste smarten
 Blijven onze harten
 In den Heer gerust.
 'k Zal Hem nooit vergeten ,
 Hem mijn helper heeten ,
 Al mijn hoop en lust.
11. Laat ons alom Gods lof ontvouwen :
 In Hem verblijdt zich ons gemoed ,
 Omdat wij op zijn naam vertrouwen ,
 Dien naam zoo heilig , groot en goed.
 Goedertieren Vader ,
 Milde Zegenäder !
 Stel uw vriendlijk hart ,
 Op welks gunst wij hopen ,
 Eeuwig voor ons open ;
 Heilig vreugd' en smart !

PSALM 34.

DE ZEGEN VAN HET VERTROUWEN OP GOD.

1. Ik loof den Heer , mijn God ;
 Mijn zang klimm' op naar 't hemelhof ;
 Mijn mond zing' eeuwig tot zijn lof ,
 Om mijn gelukkig lot.
 Mijn ziel ! loof d'Opperheer.
 't Zachtmoedig volk zal 't straks verstaan ,
 Zal , met Gods zegen overlaân ,
 Nu juichen tot zijn eer.
2. Komt , maakt God met mij groot !
 Verbreidt , verhoogt met hart en stem
 Den nooit volprezen naam van Hem ,
 Die ons behoedt in nood.
 Ik zocht in mijn gebed
 Den Heer ootmoedig met geweën :
 Hij heeft in mijn angstvalligheên
 Geantwoord , mij gered.

3. De vromen zien op God.
 Zij roepen d' Eeuwge krachtig aan ;
 Hij laat hen nimmer schaamrood staan ;
 Maar wendt hun droevig lot.
 Hij , die door smart op smart
 Gedrukt werd , zond tot God zijn beë ;
 Terstond verdween 't ondraaglijk wee
 Uit zijn gefolterd hart.
4. Des Heeren Engel schaaft
 Een onverwinbre hemelwacht
 Rondom hem , die Gods wil betracht ;
 Zóó is hij wél bewaard.
 Komt , smaakt nu en aanschouwt
 De goedheid van d'Alzegenaar.
 Welzalig hij , die in gevaar
 Alleen op Hem vertrouwt !
5. Verheugt u t' allen tijd ,
 Gij , heiligen ! die ondervindt ,
 Dat hij , die zich aan God verbindt ,
 Gebrek noch schade lijdt. —
 In honger komt noch moed ,
 Noch kracht den jongen leeuw te baat ;
 Maar die den Heer zoekt vroeg en laat ,
 Mist nimmer 't noodig goed.
6. Komt , kindren ! hoort naar mij ,
 Neemt mijn getrouwen raad in acht ;
 En leert , opdat g' uw pligt betracht ,
 Wat 's Heeren vreeze zij.
 Hebt gij in 't leven lust ,
 In dagen , waar men 't goed' in ziet ,
 Waarin men vrij is van verdriet ,
 En niets de ziel ontrust ?
7. Houdt dan uw tong in toom ;
 Dat zij nooit schandlijk spreek' of smaal' ;
 Dat nooit bedrog of logentaal
 Op uwe lippen koom' ;
 Betreedt het regte spoor ;

Veracht het kwaad ; behoudt den vree !
 God ziet de vromen , en hun beë
 Geeft Hij altoos gehoor.

8. Gods heilig aangezicht
 Beschaaamt hen , die Hem tegenstaan ;
 Hij doet met hen hun naam vergaan ,
 In 't hooge strafgerigt.
 Maar Hij ziet gunstig neêr
 Op hem , die naar zijn wetten leeft ;
 God is het , die hem uitkomst geeft ,
 Zijn grooten naam ter eer.

9. God is 't verbroken hart ,
 't Verbrijzeld en bedrukt gemoed ,
 Ten allen tijd' nabij en goed
 In tegenheid en smart.
 Veel wederwaardigheên ,
 Veel rampen zijn des vromen lot ;
 Maar in dat alles sterkt hem God :
 Hij is zijn heil alleen.

10. God zorgt , als 't leed genaakt ,
 Dat hij niet gansch ter neder stort ;
 Dat hem geen been gebroken wordt ;
 't Is God , die hem bewaakt.
 De dienst der zonde baart
 Den goddeloozen vloek en dood ,
 Daar hij , die d' onschuld wreed verstoot ,
 Zelf schuldig wordt verklaard.

11. De Heer verlost en spaart
 Zijn volk , dat op zijn hulp vertrouwt ;
 Het wordt , door Hem in gunst aanschouwd ,
 Voor eeuwig vrij verklaard.

P S A L M 35.

HULDE AAN GOD.

1. Mijn zangen spreken tot uw eer.
 Wie , wie is U gelijk , o Heer ?

U, die van d'overmagt der sterken
 De zwakken redt door wondre werken,
 Die voor der boozen woed' en zwaard
 't Noodddruchtig volk getrouw bewaart,
 Die redt, hoe snood men ons belaag'
 En onverdiend ter vierschaar daag'.

2. Ik zal in tegenwoordigheid
 Van 't vrome volk uw majesteit
 De hulde van mijn hart bewijzen;
 'k Zal U voor aller ooren prijzen.
 Verheerlijkt word' uw naam, o God!
 Schenk Gij uw volk een heilrijk lot;
 vertroost mijn ziel op haar gebeën,
 En zeg: »Uw heil ben Ik alleen.»

P S A L M 36.

GODS GROOTHEID.

1. Uw goedheid, Heer! is hemelhoog;
 Uw waarheid tot den wolkenboog;
 Uw regt als d' eeuwge bergen;
 Uw oordeel peilloos; Gij behoedt,
 Gij zegent mensch en vee, en doet
 Uw hulp nooit vruchtloos vergen.
 Hoe groot is uw goedgunstigheid
 Hoe zijn uw vleuglen uitgebreid!
 Hoe wilt g' uw rijkdom schenken!
 Ja, Gij verzaadt ons mild, o God!
 En uit een stroom van rein genot
 Wil ons uw liefde drenken.
2. Uit U stroomt alle leven neer;
 Gij doet ons in uw licht, o Heer!
 Alleen het licht aanschouwen.
 Wees, die u kennen, mild en goed,
 En toon d' opregten van gemoed
 Uw heil, waar z' op vertrouwen.

P S A L M 37.

HET HEIL DER DEUGDZAMEN.

1. Wees over 't heil der boozen niet ontstoken;
 Benijd hen niet. Wat onregt, wat geweld
 De trouw verdrukk', zij blijft niet ongewroken.
 De trotsche ziet zijn weeld' een perk gesteld,
 Valt af, als 't kruid, ter naauwernood ontloken,
 Verdort, als 't gras, door 's maaijers zeis geveld.
2. Stel op den Heer in alles uw vertrouwen;
 Doe 't goed' en sla op aard' uw tente neer.
 Blijf op Gods trouw uw heil volstandig bouwen;
 Verlustig u met blijdschap in den Heer!
 Dan zal Hij u in liefd' en gunst aanschouwen,
 U schenken, wat uw hart van Hem begeer'.
3. Geen ijdele zorg doe u van 't heilspoor dwalen;
 Houd op uw weg het oog naar God gerigt.
 Vertrouw op Hem, en d' uitkomst zal niet falen.
 Hij zal welhaast uw regt, voor elks gezigt,
 Doen dagen als de morgenzonnestralen,
 En blinken als het helder middaglicht.
4. Zwijs Gode; wacht op 't einde van zijn wegen,
 Wanneer gij hier der snooden voorspoed ziet;
 En, hebben zij door list hun wensch verkregen,
 't Ontsteek' uw drift, noch baar' u zielverdriet;
 Misgun hun toch geen ingebeelden zegen;
 Laat af van toorn, en zoek de wrake niet.
5. God oordeelt hen, die 's vromen rust verstoren;
 Maar die den Heer verwachten met geduld,
 Zien 't aardrijk zich ten erfbezit beschoren.
 Verbeid den stond, die beider lot vervult,
 En tracht dan 't kroost der boozen op te sporen,
 Waarvan gij plaats noch voetstap vinden zult.
6. 't Zachtmoedig volk zal eens den vollen vrede
 Genieten, in de zoetste rust verblijd,

En erven d'aard. Hoe ook de booz' en wreede
 Op d'onschuld loer', de tanden kners' van spijt,
 Hoe listig hij op haar zijn aanslag smede,
 De Heer belacht het wrokken van dien nijd.

7. God ziet zijn dag, den dag des oordeels, komen.
 Men trekt het zwaard; men spant den boog en mikt
 Op 't zuchtend hart der onderdrukte vromen;
 Daar 's boozen raad hen wreed ter slagting schikt,
 In 't stout bestaan, in 't woeden niet te toomen,
 Voor dat hem God verbijstert en verschrikt.
8. De Heer ontwaakt, en trekt de trotschen tegen.
 Hun eigen zwaard vergiet hun schuldig bloed;
 Dan breekt hun boog, dan vallen z' op hun wegen;
 Dan blijkt op 't klaarst, dat hier het kleinste goed
 Van 's Heeren volk, door deugd en vlijt verkregen,
 Veel beter is dan 's boozen overvloed.
9. Gods magt verbreekt den arm der goddeloozen,
 Terwijl zijn hand regtvaardigen geleidt;
 Al treden z' op geen weg, bezaaid met rozen,
 Zij wachten 't heil, door God hun toegezeid.
 Hij kent hun tijd; zij zien, ten spijt der boozen,
 Hun erfenis bewaard in eeuwigheid.
10. Geen druk beschaamt Gods volk in bange tijden;
 Geen hongersnood doet hen verlegen staan;
 Gods goedheid zal hen voeden en verblijden;
 Maar 's Heeren straf de boosheid nederslaan.
 Als 't offerlam, dat zich ter dood zag wijden,
 Zal, met den rook, het heilloos rot vergaan.
11. De booze neemt, door hebzucht aangedreven,
 Met list ter leen, en doet de schuld niet af.
 De brave, vol ontferming, mild in 't geven,
 Bezit deez' aard, als 't erf, dat God hem gaf.
 Deez' smaakt in rust den zegen en het leven;
 De vloek vervolgt den ander tot in 't graf.

12. 't Alwijs bestier bevestigt 's vromen gangen.
 De hooge God keurt zijne wegen goed ;
 Hij zorgt voor hem en waakt voor zijn belangen.
 God grijpt zijn hand bij 't wanklen van zijn voet;
 En, dreigt zijn val , dan wordt hij opgevangen ,
 En voortgeleid door God , die hem behoedt.

13. 'k Ben jong geweest , en draag nu grijze haren ,
 Maar zag nog nooit regtvaardigen door nood
 Zoo zwaar gedrukt , alsof hen God liet varen ,
 Noch voor hun kroost ooit bedelen om brood.
 Hun welvaart schijnt te groeijen met hun jaren.
 De zegen vloeit hun kindren in den schoot.

14. Wijk af van 't kwaad , en sta , met al uw krachten ,
 Het goede voor , in weldoen onvermoeid ;
 Werk meê aan 't heil van late nageslachten ;
 Want God , die 't regt , waardoor zijn heilrijk bloeit ,
 Op 't hoogst bemint , bewaart hen , die 't betrachten ;
 Wat God weêrstaat , wordt door Hem uitgeroeid.

15. Het aardrijk zij regtvaardigen en vromen
 In erfbezit ter woon , eeuw in , eeuw uit.
 D'opregte doe een vloed van wijsheid stroomen ,
 Waar hij den mond tot 's Hoogsten lof ontsluit.
 Wat menschenvrees zou ooit zijn tong betoomen ?
 Zij spreekt naar 't hart , waar enkel dank uit spruit.

16. Gods wet is in des vromen hart geschreven ,
 Waardoor zijn gang van wanklen wordt bevrijd.
 De booswicht loert , door haat en spijt gedreven ,
 Spant strik op strik , of wapent zich ten strijd ,
 En staat , ontzind , regtvaardigen naar 't leven ,
 Aan wie hij , trotsch , des Heeren gunst benijdt.

17. Ik heb het lot eens dwinglands waargenomen :
 Hij breidde zich hoogmoedig uit in 't rond ,
 Gelijk een boom , die , tot zijn kracht gekomen ,
 Op 't weligst groent , geplant in vruchtbren grond.
 Maar 'kzocht welhaast vergeefs die plaag der vromen ;
 Hij was niet meer , hoe vast hij eertijds stond.

18. Let toch en zie op vromen en opregten ;
 Want, wat men denk' van d'uitkomst hunner paân,
 God kroont met vreë het einde zijner knechten ;
 Maar, durft men stout des Heeren wet versmaân,
 Dan zal Gods hand dien berg van hoogmoed slechten,
 En 't boos geslacht ten grond toe doen vergaan.
19. De zegen, door regtvaardigen verkregen,
 Vloeit af van God, hun hoop, als angsthen knelt.
 Hij laat, in tijd van nood, hen niet verlegen.
 Des Heeren hulp behoedt hen voor 't geweld
 Van 't godloos volk ; Hij komt hem gunstig tegen,
 Die op zijn magt een vast vertrouwen stelt.

P S A L M 38.

BELIJDENIS VAN ZONDEN.

1. Groot en eeuwig Opperwezen !
 Zeer te vreezen,
 Straf mij naar mijn zonden niet ;
 Toon mij toch, dat uw kastijden,
 In mijn lijden,
 Uit genâ alleen geschiedt.
2. 'k Voel uw hand in d' ongelukken,
 Die mij drukken,
 Heer ! die mij met tranen voedt.
 Rust, noch vrede wordt gevonden,
 Om mijn zonden,
 In mijn bang, ontrust gemoed.
3. Ach, mijn hoofd is als bedolven
 In de golven
 Van mijn ongerechtigheên !
 Welk een last van zond' en plagen,
 Niet te dragen,
 Drukt mijn schouders naar beneên!
4. Maar wat klaag ik, Heer der heeren ?
 Mijn begeeren
 Is voor U, in al mijn leed,

- Met mijn zuchten en mijn zorgen ,
 Niet verborgen ;
 Niet voor U , die alles weet.
5. 't Voel mijn hart , met felle slagen ,
 Angstig jagen ;
 't Ligchaam valt mij krachtloos neêr ;
 D' oog en , bijna blind gekreten ,
 Uitgebeten ,
 Zien het daglicht naauwlijks meer.
6. Die voorheen mij teêr beminden ,
 Al mijn vrinden ,
 Wijken angstig voor mijn plaag.
 Nabestaanden gaan ter zijde ,
 Nu 'k zoo lijde ,
 Om d'ellenden , die ik draag.
7. O getrouw en eeuwig Wezen !
 In mijn vreezen
 Staat mijn hoop op U alleen.
 Gij , mijn God ! zult in ellenden
 Bijstand zenden ,
 En verhooren mijn gebeên.
8. 'k Wil mijn misdaân , die U tergen ,
 Niet verbergen ;
 Ik bedek voor U die niet.
 Ach , ik ben door al mijn zonden ,
 Die mij wonden ,
 Vol van kommer en verdriet.
9. Zie mij , Heer ! dien elk moet duchten ,
 Tot U vlugten.
 O mijn God ! verlaat mij niet ;
 Blijf niet , wegens mijn gebreken ,
 Ver geweken ;
 Toon , dat Gij mijn nooden ziet !
10. Heer ! ik voel mijn krachten wijken
 En bezwijken ;
 Haast U tot mijn hulp , en red ,

Red mij, Helper en Beschermers,
 Trouw Ontfermer!
 Groote Hoorder van 't gebed!

P S A L M 39.

VERGANKELIJKHEID.

1. Ik was verstomd en sprak van 't goede niet;
 Maar dit verzwaarde mijne smart.
 Mijn geest verteerd' in mij van fel verdriet,
 En 't brandde mij als vuur in 't hart;
 Tot ik op 't laatst mijn zwijgen brak, en 't leed
 Mijn stramme tong dus spreken deed:
2. „O Heer! ontdek mijn levenseind aan mij;
 „Mijn dagen zijn bij U geteld;
 „Och, leer mij, hoe vergankelijk ik zij;
 „Een handbreed is mijn tijd gesteld;
 „Ja, die is niets; want, hoe de mensch zich vleit,
 De sterkst' is enkel ijdelheid.
3. „Gaat niet de mensch gelijk een schim daarheen,
 „Gelijk een schaduw, die verdwijnt?
 „Men woelt vergeefs; men brengt met zorg bij een
 „Al wat op aard begeerlijk schijnt;
 „En niemand is verzekerd, bij zijn val,
 „Wie deze schatten erven zal.”
4. Nu dan, o Heer! wat is 't, dat ik verwacht?
 Mijn hope rust op U alleen!
 Verlos mij, door uw onweêrstaanbre kracht,
 Van al mijn ongerechtigheên,
 En kom mij toch, getrouwe Toeverlaat!
 Ter hulp in mijnen jammerstaat.
5. Ik ben verstomd, en sluit mijn mond voortaan,
 Wijl 'Gij, o God! mij lijden deedt.
 Neem uwe plaag van mij; houd op van slaan,
 En maak een eind' aan al mijn leed!
 Mijn kracht bezwijkt, omdat mij uwe hand
 Zoo fel bestrijdt van allen kant.

6. Wanneer de ramp zich op een stervling stort,
 Omdat hij uwe wet vergeet,
 Dan taant zijn glans, zijn kracht vergaat in 't kort,
 Gelijk de schoonheid van een kleed,
 Waarin de mot een snel bederf verspreidt.
 Gewis, de mensch is ijdelheid!
7. Hoor mijn gebed, mijn bang geroep, o Heer!
 Daar 'k schreijend U mijn lijden toon:
 Ik, die op aard als vreemdeling verkeer
 En hier, gelijk mijn vaadren, woon.
 Och, wend uw hand en plagen van mij af;
 Verkwik mij, eer ik daal in 't graf!

P S A L M 40.

DANK VOOR HULP EN BEDE OM GENADE.

1. 'k Heb lang den Heer in mijn verdriet verwacht,
 En Hij, Hij wou zich tot mij neigen;
 Ik zag door nood op nood mij dreigen,
 Hij gaf gehoor aan mijne jammerklagt.
 Mij, in d'ellend verzonken,
 Heeft Hij zijn hulp geschonken,
 Mij stellend' op een rots.
 Hij steunt mijn zwakke gangen,
 En geeft mij nieuwe zangen
 Tot lof en dank mijns Gods.
2. Hoe velen slaan hun oogen op mijn lot!
 Zij staren op Gods gunstbewijzen;
 Zij doen tot Hem het lofied rijzen
 En stellen hun vertrouwen op mijn God.
 Wel hem, die 't Opperwezen
 Dus kinderlijk mag vreezen,
 Op Hem zijn hope stelt,
 En in gevaar geen krachten
 Van trotsaards wil verwachten,
 Van leugen of geweld.
3. Ontelbaar zijn de wondren van uw trouw;
 Wie, die ze noemen kan, de wegen,
 Die Gij woudt oopen, ons ten zegen;
 Wat geest, wat tong, die z' allen melden zou?

Geen gaven , geen altaren ,
 Geen offeranden waren
 U , Heilig God ! genoeg.
 Dit woord hebt Gij doen hooren
 Aan mijn geopend' ooren ,
 Toen 'k naar uw eischen vroeg.

4. Brandoffers , neen , noch offers voor de schuld ,
 Voldeden aan uw eisch , uw eere.
 Toen zeld' ik : Zie , ik kom , o Heere !
 Opdat G' uw wil door mij moogt zien vervuld.
 Mijn ziel , U opgedragen ,
 Wil U alleen behagen ,
 Ontgloeid in heilige drift.
 De wet , door U gegeven ,
 Staat in mijn hart geschreven
 Met onuitwischaar schrift.

5. Uw heilleer wordt door mij alom verbreid ;
 Mijn lippen zal ik niet bedwingen ;
 Gij weet het , Kenner aller dingen !
 Mijn hart verbergt nooit uw gerechtigheid ;
 Uw waarheid doe ik hooren ;
 Uw heil , den mensch beschoren ,
 Vloeit daaglijks uit mijn mond ;
 Van hulp , aan mij gebleken ,
 Zal ik dankzeggend spreken
 Tot al uw volk in 't rond.

6. Onthoud m' , o Heer ! niet uw barmhartigheên ,
 Bij 't naderen van zielsgevaren.
 Laat m' uw genade trouw bewaren ,
 Daar ik door ramp op rampen word bestreên.
 Ik voel mij aangegrepen
 Door zonden , fel benepen ,
 Een heir , niet t' overzien ;
 Mijn zonden , niet te tellen —
 Zij zijn het , die mij kwellen ,
 Zij doen mijn krachten vliên.

7. Verheug het volk , verblijd hen allen , Heer !
 Die naar U zoeken t' allen tijde ;
 Dat , wie U mint , U 't loflied wijde :
 „Den grooten God zij eeuwig dank en eer !”
 Schoon 'k arm ben en ellendig ,
 Denkt Gij aan mij bestendig ;
 Gij zijt mijn hulp , mijn kracht ,
 O God vol mededoogen ,
 Die hulp geeft uit den hoogen ,
 Vertoef niet , hoor mijn klagt !

P S A L M 41.

IN KRANKHEID.

1. Welzalig hij , die liefdrijk zich gedraagt
 Bij 's broeders bitter wee ;
 Hem helpt Gods hand , wanneer hij treurt en klaagt ;
 God redt hem op zijn beë.
2. Gods liefde doet hem leven hier op aard'
 In vreë en zaligheid ;
 En als hem angst of strijd de ziel bezwaart ,
 Is 't God , die hem geleidt.
3. De Heer zal hem , op 't krankbed uitgestrekt ,
 Versterken door zijn magt ;
 God is het , die hem weer ten leven wekt ,
 Verblijdt met nieuwe kracht.
4. Ik heb tot God geroepen om genâ ;
 'k Zei in mijn angst en leed :
 „Genees mij , Heer ! die bij U schuldig sta ,
 „En tegen U misdeed.
5. „Ik ken uw gunst , ik ken uw trouw hieraan ,
 „Dat ik , wat kwaad m' omgeev' ,
 „Gerust en blij mijn pelgrimspad mag gaan ,
 „En in uw hoede leev'.
6. „Gij onderhoudt m' in uw barmhartigheid ,
 „'k Treed voor uw aangezicht ,
 „En zie mij door uw teedre zorg geleid
 „Naar 't eeuwig zalig licht.”

7. Looft onzen God ; roept , door all' eeuwigheên ,
 Des Heeren grootheid uit :
 Dat elk met mij zijn lofzang en gebeên
 Met Amen , Amen sluit' !

P S A L M 42.

HEIMWEE NAAR GOD.

1. 't Hijgend hert , der jagt ontkomen ,
 Schreeuwt niet sterker naar 't genot
 Van de frissche waterstroomen ,
 Dan mijn ziel verlangt naar God.
 Ja , mijn ziel dorst naar den Heer.
 God des levens ! ach , wanneer
 Zal ik naadren voor uw oogen ,
 In uw huis uw naam verhoogen ?
2. 'k Heb mijn tranen , onder 't klagen ,
 Tot mijn spijs , dag en nacht ;
 Daar mij spotters durven vragen :
 „ Waar is God , dien gij verwacht ? ”
 Ach , mijn ziel smelt in geklag ,
 Als zij zich herinnren mag ,
 Hoe ik , onder stem en snaren ,
 Feest hield met Gods blijde scharen.
3. O mijn ziel ! wat buigt g' u neder ?
 Waarom zijt g' in mij ontrust ?
 Voed het oud vertrouwen weder ;
 Zoek in 's Hoogsten lof uw lust ;
 Want Gods goedheid zal uw druk
 Eens verwisslen in geluk.
 Hoop op God ; sla 't oog naar boven ;
 Want ik zal zijn naam nog loven.
4. Ja , de Heer zal uitkomst geven ,
 Hij , die 's daags zijn gunst gebiedt ;
 'k Zal in dit vertrouwen leven ,
 En dat melden in mijn lied.
 'k Zal zijn lof zelfs in den nacht
 Zingen , daar ik Hem verwacht ,
 En mijn hart , wat mij moog' treffen ,
 Tot den God mijns levens heffen.

5. 'k Zal tot God, mijn steenrots, spreken:
 „Waarom, Heer! vergeet Gij mij?
 „k Ga in 't zwart, door rouw bezweken,
 „Om der wereld dwinglandij,
 „Die mij hoont, mij 't hart doorboort,
 „Dat gestaag deez' lastring hoort:
 „Waar is God, op wien gij bouwdet,
 „En aan wien g' uw zaak vertrouwdet?""

6. O mijn ziel! wat buigt g' u neder?
 Waarom zijt g' in mij ontrust?
 Voed het oud vertrouwen weder;
 Zoek in 's Hoogsten lof uw lust:
 Menigwerf heeft Hij uw druk
 Doen verandren in geluk.
 Hoop op Hem, sla 't oog naar boven;
 Ik zal God, mijn God, nog loven!

7. Trouwe God! verhoor mijn beden;
 Koning! handhaaf Gij mijn regt;
 Red m', als vol arglistigheden
 Mij de booze lagen legt.
 'k Grond mijn hoop op U alleen;
 Zoudt Gij mij verstooten? Neen!
 't Is toch nooit uw welbehagen,
 Dat ik 't rouwgewaad blijf dragen.

8. Zend uw licht en waarheid neder!
 Breng mij, door dien glans geleid,
 Tot uw heilige tente weder,
 Tot den berg der heerlijkheid!
 Dat ik bij uw altaar kniel',
 Liefd' en vreugde mijner ziel,
 God, mijn God! om stem en snaren
 Tot uw eeuwig' eer te paren.

9. O mijn ziel! wat buigt G' u neder?
 Waarom zijt g' in mij ontrust?
 Voed het oud vertrouwen weder,
 Zoek in 's Hoogsten lof uw lust.
 Heeft Hij niet zoo vaak uw druk

Weer veranderd in geluk ?
 Hoop op Hem , sla 't oog naar boven ;
 Ik zal God , mijn God , steeds loven.

P S A L M 43.

VERLANGEN NAAR DE OPENBARE GODSDIENSTOEFENING.

1. O groote God ! hoor mijn gebeden.
 Maak mij van smart' en zonde vrij.
 Sterk Gij de ziel , door leed bestreden ;
 Zend vreugd' en waarheid voor mijn schreden ,
 Haar glans moog opgaan over mij ,
 Zoo voel ik m' U nabij.
2. Ik voeg mij bij de vrome scharen
 In 't huis van God , de bron van vreugd' ;
 Ik zal daar juichend stem en snaren
 Tot roem van zijne goedheid paren ,
 Die , na kortstondig' ongeneugt ,
 Mij eindeloos verheugt.
3. Mijn ziel ! hoe treurt ge dus verslagen ?
 Wat zijt g' onrustig in uw lot ?
 Berust in 's Heeren welbehagen ;
 Hij doet welhaast uw heilzon dagen.
 Uw hoop herleev' , naar zijn gebod :
 Mijn redder is mijn God.

P S A L M 44.

IN OORLOG.

1. O God ! wij hoorden menigmalen
 Van onze vaderen verhalen ,
 Wat werk Gij in hun dagen wrocht ,
 Hoe G' oudtijds hen met heil bezocht.
 Gij hebt de vreemden met uw hand
 Verdreven , dat zij 't erf verlieten ;
 En in deez' grond ons volk geplant ,
 Gevoed en welig op doen schieten.
2. Hun zwaard deed hen dit land niet erven ;
 Hun arm deed hen geen heil verwerven ;
 Maar uwe regterhand , uw magt ,
 Heeft hun dien voorspoed aangebragt ;

De glans van 't godlijk aangezicht
 Heeft hen de zege weg doen dragen;
 Want Gij omscheent hen met het licht
 Van uw genadig welbehagen.

3. Gij zelf, o God! die uit uw woning
 Ons hulp verleent, zijt onze Koning;
 Verlos ons van 't gedreigde kwaad;
 Geef heil aan ons en aan ons zaad.
 Zijt Gij tot onze hulp nabij,
 Dan vreezen wij geen legerbenden;
 In uwen naam verwinnen wij,
 Die tegen ons de wapens wenden.

4. 't Is niet onz' arm, waar wij op bouwen,
 Geen wapen, waar wij op vertrouwen;
 Wij weten, dat in heeten strijd
 Noch zwaard, noch dapperheid bevrijdt.
 Maar Gij verlost den veegen staat
 Van 's vijands magt, waarvoor wij duchten;
 O, doe het leger, dat ons smaadt,
 Met schand' en schaamte henen vlugten.

5. 't Is God, dien w' onzen Redder noemen;
 In wien w' ons al den dag beroemen.
 Den lof uws naams, alom verbreid,
 Verheffen wij in eeuwigheid.
 Maar nu vertoeft uw hulp, o Heer!
 Wij zien ons hoofd met schand' bedekken;
 Alsof Gij met ons volk niet meer,
 Ter hulp, als eertijds, uit wilt trekken.

6. Gij doet ons bevend rugwaarts wijken,
 En steeds voor d' overmagt bezwijken
 Der boozen, die ons goed en bloed
 Ontrooven in hun euvelmoed.
 Gelijk de schapen, die men slagt,
 Hebt G' ons in hunne magt gegeven,
 Ons onder 's vreemdlings juk gebragt,
 Verstrooid en uit ons erf verdreven.

7. Rijs op, o God! toon medelijden,
 Wil door uw arm ons volk bevrijden;
 Verlos ons uit den angst, o Heer!
 Zoo brengen wij U eeuwig eer.

P S A L M 45.

LOF VAN GODS ZOON.

1. Uw Zoon, o God! zal, als de Heer der heeren,
 Op uwen troon in eeuwigheid regeren;
 De rijksstaf, dien zijn hooge majesteit
 Van U ontving, heerscht met gerechtigheid.
2. Beminlijk Vorst! uw schoonheid, hoog te loven,
 Gaat al het schoon der menschen ver te boven.
 Genâ is op uw lippen uitgestort;
 Daar g' eindeloos van God gezegend wordt.
3. Ik zal uw naam bij elk geslacht doen kennen;
 Der kindren kroost zal aan uw dienst zich wennen.
 Zoo rolt uw lof op 't ruime wereldrond
 In eeuwigheid uit aller volkren mond!

P S A L M 46.

DE GODSSTAD VERLOST.

1. God is een toevlugt voor de zijnen,
 Hun sterkt', als zij in droefheid kwijnen;
 Zij worden steeds zijn hulp gewaar
 In zielsbenaauwdheid en gevaar:
 Daarom doet ons geen vrees bezwijken,
 Schoon d' aard uit hare plaats mogt wijken;
 Schoon 't hoogst gebergt uit zijne steê
 Verzet wierd in het hart der zee.
2. Laat vrij het schuimend zeenat woeden,
 Laat bruisen d' opgeruide vlooden;
 Laat wilde golven door haar woën
 Het berggevaarte wanklen doen:

- Geen onheil zal de stad verstoren ,
 Waar God zijn woning heeft verkoren ;
 God zal haar redden uit den nood ,
 Bij 't dagen van het morgenrood .
3. De Heer , de God der legerscharen ,
 Is met ons , hoedt ons in gevaren :
 De Heer , de God van Jakobs zaad ,
 Is ons een burg , een toeverlaat .
 Komt , wilt op 's Heeren daden merken ;
 Aanschouwt des Hoogsten groote werken .
 Zijn magt , die nooit te stuiten is ,
 Blijv' eeuwig in gedachtenis .
4. God stilt alom het oorelogien ;
 Zijn arm verbreekt de taaije bogen ;
 Doet spies en speer aan stukken slaan ,
 En wagens door het vuur vergaan .
 „Laat af !” dus spreekt de Heer der heeren ;
 „Weet : Ik ben God , elk moet Mij eeren ;
 „Het heidendom , ja 't gansch heelal
 „Verhooge Mij met lofgeschal .”
5. De Heer , de God der legerscharen ,
 Is met ons , hoedt ons in gevaren .
 De Heer , de God van Jakobs zaad ,
 Is ons een burg , een toeverlaat .

P S A L M 47.

ZEGELIED.

1. Juicht , o volken ! juicht ;
 Jubelt , en betuigt
 Onzen God uw vreugd ;
 Weest te zaam verheugd .
 Zingt des Hoogsten eer ;
 Buigt u voor Hem neêr ,
 Alles ducht zijn kracht ;
 Alles vreest zijn magt .

's Heeren majesteit
 Maakt haar heerlijkheid,
 Over 't rond der aard,
 Wijd en zijd vermaard.

2. Naar Gods wijs bestel,
 Naar Gods hoog bevel,
 Viert nu onze geest
 't Heerlijk zegefeest.
 Ziet, der volken stoet
 Brengt ons huld' en groet,
 Strekt ons tot een blijk,
 Hoe Hij, liefderijk,
 Aan zijn woord gedenkt;
 D' erfenis ons schenkt,
 D' eer en heerlijkheid,
 Door Hem toegezeid.

3. Voor het starend oog
 Vaart de Heer omhoog.
 't Schel bazuïngeluid
 Galmt zijn glorie uit.
 Heft den lofzang aan;
 Zingt zijn wonderdaan;
 Zingt de schoonste stof;
 Zingt des Konings lof,
 Met een zuivren galm,
 Met een blijden psalm.
 Hij, de Vorst der aard,
 Is die hulde waard.

4. Zingt des Hoogsten eer,
 Opdat ieder leer',
 Hoe Hij heerscht alom
 Over 't heidendom;
 Hoe Hij van zijn troon
 Geeft zijn rijksgeboën,
 Waar het al voor bukt.
 Eedlen, gansch verrukt,
 Nu hun 't godlijk licht

Straalt in 't aangezicht,
Deelen in ons lot,
Brengen eer aan God.

PSALM 48.

LOF VAN GOD.

1. Wij, o verheven Majesteit!
Gedenken uw weldadigheid,
In 't midden van uw heilige woning,
En roemen u als onzen Koning.
2. Bij alle volken word' uw naam,
Om regt en om genade zaam,
Tot aan des aardrijks eind geprezen.
Wat adem heeft, roem' 't eeuwig Wezen!
3. Ja, deze God is onze God,
Hij is ons deel, ons zalig lot!
Door tijd noch eeuwigheid te scheiden,
Zal Hij door dood en graf ons leiden.

PSALM 49.

TEGEN AARDSCHGEZINDHEID.

1. Gij, volken! hoort, waar g'in de wereld woont,
't Zij laag van staat, of hoog, met eer bekroond,
't Zij rijk of arm, komt, luistert naar Gods woord!
De mond, die 't spreekt, brengt louter wijsheid voort,
Het word' in 't hart opmerkzaam overdacht.
Elk neig' het oor, dat Gods orakel wacht;
Des Heeren spreuk zal u, op blijde snaren
Van luit en harp, geheimen openbaren.
2. Geen vrome vreest of wanhoopt in een tijd,
Waarin het kwaad der wereld hem bestrijdt;
Hij siddert niet, al dreigt hem ook 't geweld,
Dat in zijn val zijn hoogst genoegten stelt. —
Hoe anders hij, die op zijn schat vertrouwt,
En al zijn roem op grooten rijkdom bouwt;
Zijn schat behoudt zijn broeder niet in 't leven:
Hij kan voor hem den dood geen losgeld geven.
3. Geen rijke kan aan God het duur rantsoen,
Den prijs, waarvoor men 't leven koopt, voldoen;

Hij wenscht vergeefs hier altoos 't licht te zien ,
 En , door zijn schat , het dreigend graf t' ontvliên.
 Hij ziet elk uur der wijzen levensend ;
 Der dwazen dood blijft hem niet onbekend ;
 Hij ziet , dat hun in 't sterven niets kan baten ,
 Maar dat zij 't al aan andren overlaten.

4. De rijkaard spreek : „Mijn huis zal eeuwig staan,
 „Van kind op kind gedurig overgaan.”
 Al heeft hij 't erf , waarop zijn trotschheid roemt ,
 Zijn grootschheid bouwt , ook naar zijn naamgenoemd ,
 't Is alles damp , waar zich zijn hart meê streelt.
 De mensch , hoe mild door 't aardsch geluk bedeed ,
 Hoe hoog in eer , in magt en staat verheven ,
 Verkwijnt , vergaat en derft in 't eind het leven.

5. De weg van hem , die zich met rijkdom vleit ,
 Is dwaasheid slechts , is niets dan ijdelheid.
 Toch stapt het kroost , dat in der oudren woord
 Behagen schept , op 't zelfde doolpad voort.
 De dood maait ook dier kindren leven af ,
 En leidt ook hen , als schapen , naar het graf ;
 Maar in den dag , den grooten dag des Heeren ,
 Zal over hen d'opregte triomferen.

6. Vergeten wordt des rijken naam en staat ,
 Wyl al zijn glans met hem in 't graf vergaat.
 Maar 't leven is den vrome toebereid ;
 God neemt hem op in zijne heerlijkheid.
 Vreest hem dan niet , die groote schatten heeft ,
 Wiens magtig huis in eer en aanzien leeft ;
 Want hij zal niets in 't sterven met zich dragen ;
 Zijn naam , zijn roem , 't ligt al ter neêr geslagen.

7. Schoon zich een mensch op aard in wellust baadt ,
 En ieder roemt zijn weeld' en overdaad ,
 Hij daalt nochtans , gelijk zijn gansch geslacht ,
 Vervreemd van God , in 's afgronds donkren nacht.
 O sterveling ! hoe waard , hoe groot in eer ,
 Zoo gij den wil versmaadt van uwen Heer ,
 Dan gaat gij , als het reedloos vee verloren ,
 En wis verderf is u in 't eind beschoren.

P S A L M 50.

GEHOORZAAMHEID BETER DAN OFFERAND.

1. Der heeren Heer verheft zijn stem met magt,
En roept tot d' aard, vanwaar de zon, met pracht,
In 't oosten rijst, tot waar z' in zee verdwijnt.
De groote God der hemelen verschijnt,
Vol heerlijkheid, om op zijn troon te stijgen;
Hij, onze God, Hij komt en zal niet zwijgen.
2. Verterend vuur gaat voor Gods aanzigt heen;
Een felle storm verzelt alom zijn treên.
Nu Hij zijn volk zal rigten voor elks oog,
Roept Hij tot aard en hemel van omhoog:
„Verzamelt Mij mijn dierbre gunstgenooten,
„Die mijn verbond bij 't heilig offer sloten!”
3. De heemlen zijn getuigen van zijn regt,
Want God is zelf de Regter, die 't beslecht.
„Hoort,” spreekt de Heer, Beschikker van uw lot,
„Hoort M' allen aan: Ik ben de Heer, uw God;
„Ik Bestraf u niet van wege d' offeranden,
„Die daar gestaag voor mij op 't outer branden.”
4. „Ik Vraag uit uw huis geen var, 'kzoek uit uw kooi,”
Zoo spreekt Gods mond, „voor 't outer ram noch ooi;
„Want al wat leeft in wouden is het Mijn'.
„Wat dieren er op duizend bergen zijn;
„Wat vogels ooit rondom hun toppen vlogen;
„Het wild des velds — 't is al in mijn vermogen.
5. „Nooit klaagd' Ik u, alsof Ik honger had;
„Want d' aard is Mijn', en al wat zij bevat.
„Zou stierenvleesch, zou iets, dat menschen voedt,
„Mijn spijsze zijn? mijn drank der dieren bloed?
„Neen; offert mij uw dankbre lofgezangen;
„'t Geen gij belooft, moet d' Allerhoogst' ontvangen.
6. „Roept in den nood tot Mij, uw God en Heer;
„Dan help Ik u, en gij geeft Gode d' eer.”
Maar 's Heeren taal tot goddeloozen luidt:

- „Waarom toch spreekt gij mijne wetten uit ?
 „Wat roemt gij u ver dwaasd , mijn gunstelingen ,
 „Als g'u door woord noch straffen laat bedwingen ?
7. „Ziet gij een dief , gij loopt met hem en steelt ;
 „Gij zijt het , die met overspelers deelt
 „In 't vuil vermaak van hun ontuchtigheên ;
 „Uw mond is vol van ongebonden reên ;
 „Uw snoode tong is afgerigt op liegen ,
 „Is steeds gewend aan veinzen en bedriegen.
8. „G' ontziet u niet , spreekt van uw broeder kwaad ;
 „Uw moeders zoon vervolgt gij bits met smaad ;
 „Gij lastert hem ; en , zwijgt de Heer daarbij ,
 „Dan meent Gij , dat de Godheid is , als gij .”
 „Neen ,” spreekt de Heer , „mijn vonnis zal ik vellen.
 „Dat openlijk uw schuld in 't licht zal stellen.
9. „Verstaat dit toch , gij , die Gods wet vergeet ,
 „Te laat berouwt u , wat gij eens misdeedt.
 „Wie 't dankbaar hart Mij biedt ter offerand ,
 „Die geeft Mij eer , en elk , die met verstand
 „Zijn wegen rigt , mag op mijn gunst vertrouwen ;
 „Ik zal mijn heil hem eeuwig doen aanschouwen.”

P S A L M 51.

BELIJDENIS VAN ZONDEN.

1. Genä , o God ! genä , hoor mijn gebed ;
 Verschoon mij toch naar uw barmhartigheden ;
 Delg uit mijn schuld , vergeef mijn overtreên !
 Uw goedheid word' noch paal , noch perk gezet.
 Och , wasch mijn ziel van ongerechtigheid !
 Mijn schuld is zwaar , ik heb uw wet geschonden ;
 Zie mijn berouw , hoor , hoe een boetling pleit ,
 En reinig mij van al mijn smet en zonden !
2. Ja , ik gevoel de grootheid van mijn kwaad ;
 Mijn zonde zie 'k mij steeds voor oogen zweven.
 'k Heb tegen U , ja tegen U , misdreven ;
 Uw wil en wet , hoe heilig , stout versaad.
 Ik heb gedaan , dat kwaad was in uw oog ;

Dies ben ik , Heer ! uw oordeel dubbel waardig.
 'k Erken mijn schuld , die U tot straf bewoog ;
 Uw doen is rein , uw vonnis gansch regtvaardig.

3. 't Is niet alleen dit kwaad , dat roept om straf ;
 Ontelbaar zijn , o heilig God ! de zonden ,
 Waardoor ik snood uw wetten heb geschonden ;
 't Kwaad kleeft mij aan reeds van mijn jonkheid af.
 Zie , Gij hebt lust tot waarheid in 't gemoed ;
 Gij , Heer ! die weet al wat ik heb misdreven ;
 Gij , die mijn geest met wijsheid hadt gevoed
 En in mijn ziel uw godlijk licht gegeven.

4. Ontzondig mij , Ontfermer ! en mijn ziel ,
 Nu gansch besmet , zal rein zijn en genezen.
 Wasch mij geheel , zoo zal ik witter wezen
 Dan sneeuw , die versch op 't aardrijk nederviel.
 Och , geef mij weêr gewenschte zielevreugd ;
 Laat uit uw mond mij stof tot blijdschap hooren ;
 Zoo wordt op nieuw 't verbrijzeld hart verheugd ,
 En in mijn geest de ware rust herboren.

5. Sluit , Heer ! uw oog voor mijn bedreven kwaad ,
 Waardoor mijn hart gevoelt de diepste wonden ;
 Delg , delg toch uit mijn schuld en al mijn zonden ,
 En spreek mij vrij van elke booze daad.
 Herschep mijn hart , en louter Gij , o Heer !
 D'onreine bron van al mijn wanbedrijven ;
 Vernieuw in mij een vasten geest , en leer
 Mij aan uw dienst opregt verbonden blijven !

6. Verwerp mij van uw aangezigt toch niet !
 Och , laat van mij uw heiligen Geest niet scheiden ;
 Die kan alleen in 't regte spoor mij leiden.
 Bestier mijn gang , daar Gij mijn zwakheid ziet !
 Geef mijn gemoed , dat nu angstvallig vreest ,
 De blijdschap weêr ; doe op uw heil mij hopen ;
 Laat mij , geleid door een opregten geest ,
 Volvaardig 't pad van uw geboden loopen !

7. Dan zal ik elk , die 't heilspoor bijster is ,
 Vrijmoedig al uw regte wegen leeren.
 De zondaar zal zich dan tot U bekeeren ,
 En scheppen moed uit mijn behoudenis.
 Barmhartig God ! Vergeef Gij toch mijn schuld ,
 Mijn zondenschuld , hoe groot ook in uw' oogten ;
 Dan zal mijn hart , van lof en dank vervuld ,
 Uw heilig regt en goedheid meer verhoogen.
8. Heer ! open Gij mijn lippen door uw kracht ,
 Zoo zal mijn mond uw lof gestaag vermelden.
 Geen offer kan voor mijne zonden gelden ;
 Behaagd' U dat , straks wierd het U gebragt.
 Gods offers zijn een gansch verbroken geest ,
 Door schuldbesef getroffen en verslagen :
 Dit offer , nooit door U veracht geweest ,
 Dit kan alleen uw heilig oog behagen.

PSALM 52.

HET OORDEEL.

1. Waartoe u stout beroemd in 't kwade ,
 Gij , die de zonde dient ?
 Ik steun gerust op Gods genade
 En vind in Hem mijn vriend.
 Zijn goedheid duurt den ganschen dag ;
 Zijn almagt wekt ontzag.
2. Haast zal men zeggen : »Zie den dwazen ,
 »Die , op zijn rijkdom stout ,
 »Ons wilde door zijn magt verbazen ,
 »Op God niet heeft vertrouwd ;
 »Zijn sterkte kreeg hij door geweld :
 »Nu ligt hij neêrgeveld ."
3. De vrome zal steeds welig groeijen ,
 In 't heil des grooten Gods.
 Hij zal in eer en godsvrucht bloeijen ;
 God blijft zijn steun en rots.
 Op 's Heeren gunst , mij toegezeid ,
 Bouw ik in eeuwigheid.

4. Mijn God ! U zal ik eeuwig loven
 Om al uw groote daân ;
 'k Verwacht uw trouwe hulp van boven ;
 Uw waarheid zal bestaan ;
 Uw naam is voor 't opregt gemoed
 Van al uw vrienden goed.

P S A L M 53.

DE BOOZE WERELD.

1. De groote God, wiens blik 't heelal omvat,
 Sloeg van zijn troon op 't aardsch geslacht zijn oogen,
 En zag alom, door schijndeugd nooit bedrogen,
 Of iemand nog Hem zocht en op het pad
 Der wijsheid trad.
2. God zag, helaas, veel struikelende schreên,
 Van 't spoor des heils ellendig afgeweken,
 Ja, wijd en zijd afzigtelijke gebreken;
 Maar ach, hoe weinig vromen hier beneên;
 Gansch rein niet één!
3. Hoe zullen eens, op 't onverwachtst vervaard,
 Voor 's Heeren straf de boozen angstig beven!
 Maar nooit zal God het vroom geslacht begeben,
 Het wordt gestaág, hoe diep in 't leed bezwaard,
 Door God bewaard.

P S A L M 54.

ONDER RAMPEN.

1. O God ! verlos mij uit den nood,
 En red door uwen naam mijn leven;
 Mijn zaak zij aan uw gunst verbleven.
 Och, of uw arm mij bijstand bood!
2. O God ! geef acht op mijn gebed;
 Neig tot mijn rede gunstig' ooren,
 En wil mijn bittere klaagstem hooren:
 Zoo word ik uit den angst gered.

3. Gij, God! die nimmer mij vergeet,
Gij zijt m' een helper in mijn lijden;
Gij voert hen aan, die voor mij strijden,
En ondersteunt mij in mijn leed.
4. Ik zal U, met een blij gemoed,
Vrijwillig offren, Heer der heeren!
Ik zal uw naam met lofzang eeren:
Dit eischt uw liefde; Gij zijt goed.
5. De Heer wil mij zijn bijstand biën;
Hij heeft mij 't onheil doen ontkomen,
En mijn benaauwdheid weggenomen;
Ik heb mijns Heeren gunst gezien.

P S A L M 55.

DE VALSCHE VRIEND, DE TROUWE GOD.

1. O God! neem mijn gebed ter ooren!
Gij, die 't geroep uws volks wilt hooren,
Verberg U niet voor al mijn smeeken;
Verhoor mij, Heer! geef gunstig acht
Op mijn geweën en jammerklagt,
Waarín de nood mij uit doet breken.
2. Mijn hart is angstig en benepen;
De doodschrik heeft mij aangegrepen;
De vreeze heeft mijn ziel bevangen;
Een kille huivring tast mij aan,
Doet siddring door mijn leden gaan;
Dies roep ik uit met sterk verlangen:
3. „Och, gaf mij iemand duivenvleuglen!
„Gewis, mijn vaart waar' niet te teuglen;
„Ik vloog, tot waar ik kon verwachten
„Een veilig oord, waar 't ook mogt zijn,
„Zelfs in de barre zandwoestijn,
„Om daar in stilte te vernachten.”

4. Want twist en wrevel zijn aan 't blaken ,
De haat en wraakzucht spert de kaken ,
Om mij ten bloede toe te tergen.
Al heb ik niet dit lot verdiend ,
Zie 'k mij belaagd zelfs door mijn vriend :
Waar zal 'k voor zijn verraad mij bergen ?
5. 'k Zal 's avonds klagen , zuchten , stenen ;
'k Zal 's morgens kermen , 's middags weenen ,
En God zal op mijn bede merken.
Ik werp mijn zorgen op den Heer ;
Zijn trouwe gunst zal altijd weer
Zijn kindren in hun zwakheid sterken.

P S A L M 56.

RUST IN GOD.

1. Heer! word' ik ooit met bange vrees belaân ,
Dan zal op U mijn vast betrouwen staan.
Ik prijs' U om uw woord ; ik steun voortaan
Op U ; wat zou mij deren ?
Al voel ik ook mijn smart gestaâg vermeêren ,
Al moet ik ook der menschen gunst ontberen ,
Ik zoek in 't leed alleen de gunst mijns Heeren ,
En roep Hem needrig aan.
2. Gij weet , o God ! hoe 'k lijden moet op aard ;
Hebt Gij getrouw mijn tranen niet-vergaard ,
En hun getal niet in uw boek bewaard ,
Niet op uw rol geschreven ?
Gewis , eens wijkt al wat mij kwelt in 't leven ,
En , als ik roep , wordt leed en smart verdreven .
Dit weet ik vast , God zal mij nooit begeven ;
Niets maakt mijn ziel vervaard.
3. Ik roem in God , prijs zijn onfeilbaar woord ;
Ik heb het zelf uit zijnen mond gehoord .
'k Vertrouw op God , door geene vrees gestoord ,
Wat stervling zou mij schenden ?

Ik heb beloofd, wanneer G'in mijn ellenden
 Mij bijstand boodt en 't onheil af zoudt wenden,
 Tot U, o God! mijn lofzang op te zenden,
 Tot U, die m' altijd hoort.

4. Gij hebt mijn ziel beveiligd voor den dood;
 Gij rigt mijn voet, dat hij zich nimmer stoot;
 Gij zijt voor mij een schild in allen nood;
 Gij hebt mijn smart verdreven;
 Uw dierbre gunst is m' altoos bijgebleven.
 'k Zal, voor Gods oog, naar zijn bevelen leven.
 Zoo wordt door mij zijn naam altoos verheven;
 Zoo wordt zijn lof vergroot.

P S A L M 57.

DANKLIED.

1. Genâ, o God! genâ, hoor mijn gebeden;
 Want mijne ziel vertrouwt op U alleen.
 Mijn toevlugt is de schaduw van uw vleuglen;
 Ik berg mij daar voor alle tegenheên,
 Totdat uw magt de boosheid zal beteuglen.
2. Ik roep tot God, den Koning van 't heelal;
 Tot God, die 't werk in mij voleinden zal,
 Die van omhoog mij redt uit mijn ellenden.
 Wat leed m' omring', Hij hoedt mij voor den val;
 God zal zijn gunst en waarheid nederzenden.
3. Uw hand, o Heer! heeft veilig mij geleid;
 Ik ben gered; nu is mijn hart bereid;
 Het is bereid, om U, mijn God! te loven;
 Nu wordt uw naam door mij met vreugd verbreed.
 Mijn psalmgezang klimt U ter eer naar boven.
4. Waak op, mijn ziel! waakt op, mijn harp en luit!
 Mijn loflied streef den dageraad vooruit.
 'k Zal onder al de volken, Heer! U prijzen;
 Met psalmen zal ik, bij cimbaal en fluit,
 Uw naam alom de plegtigst' eer bewijzen.

5. Uw goedheid, Heer! is groot en hemelhoog,
 Uw waarheid reikt tot aan den wolkenboog,
 Uw heerlijkheid ver boven 's hemels kringen;
 Uw eer verspreidt haar luister in elks oog;
 Laat ieder U door heel de wereld zingen.

PSALM 58.

HET OORDEEL.

1. 't Regtvaardig volk, gered uit lijden,
 Zal eens, wanneer 't Gods weg aanschouwt,
 In Hem, wien 't zich had toevertrouwd,
 En in zijn waarheid zich verblijden;
 Het zal voor d' ongerechtigheid
 Een vreeslijk oordeel zien bereid.
2. De mensch zal eerlang vrolijk zeggen:
 »Gewis, de deugd geniet haar vrucht;
 »De Heilige wordt te regt geducht,
 »Die loon en straf weet toe te leggen;
 »Gewis, daar is een God, die leeft
 »En reeds op aard vergelding geeft.”

PSALM 59.

IN VERVOLGING.

1. Red ons, o God! uit 's vijands handen;
 Verlos ons van de dwingelanden.
 Een Englenwacht, die ons verzelt,
 Bescherm ons tegen wreed geweld.
 Mijn God! 't behaag' U ons t' ontzetten;
 Daar d' overtreders van uw wetten,
 Die niet dan slinksche wegen gaan,
 Bloeddorstig ons naar 't leven staan.
2. De vijand roem' op zijn vermogen;
 Maar ik verhef tot U mijn oogen,
 Ik wacht van U mijn hulp, o Heer!
 Gij zijt mijn hoog vertrek, mijn eer.

'k Zal God met goedertierenheden
 Mij eerlang te gemoet zien treden.
 Sta op, ontmoet mij en aanschouw,
 Hoe ik alleen op U vertrouw!

3. De booze moet bij d' uitkomst weten,
 Dat God als Heerscher is gezeten,
 Het kwaad bezoekt, het goede loont
 En met zijn zegen mild bekroont.
 Maar ik zal U mijn sterkte noemen,
 Uw goedheid 's morgens vrolijk roemen,
 En zingen met een dankbren geest:
 'Gij zijt mijn vaste burg geweest!'
4. Ik zal, omdat G' in bange dagen
 Mijn toevlugt waart, van U gewagen;
 Van U, mijn sterkte, zij mijn zang
 En snarenspeel, mijn leven lang.
 Ik heb m' in nood aan God verbonden,
 In Hem mijn hoog vertrek gevonden;
 In God, wiens goedertierenheid
 Zich over mij heeft uitgebreid.

PSALM 60.

IN OORLOG.

1. O God! hoe hebben wij getreurd,
 Hoe voelden w' onze ziel verscheurd.
 De druk des volks is hard geweest.
 Zie op ons neer, wij zijn bevreesd.
 Gij hebt, o Heer! het gansche land
 Ontroerd, doen siddren door uw hand;
 Het wankelt, het gevoelt uw slagen.
 Och, red, genees het van zijn plagen!
2. Gij hebt uw volk beproefd, o Heer!
 Des vijands hand kwam loodzwaar neer.
 Ons volk, door twist op twist gekrenkt,
 Zag zich met zwijmelwijn gedrenkt.
 Maar nu hebt Gij een heilbanier,
 Tot roem van uw geducht bestier,

Hen, die U vreezen, op doen steken.
Zoo is op nieuw uw trouw gebleken.

3. Och, Heer! geef, dat van angst en strijd
't Beminde volk moog' zijn bevrijd!
Geef heil door uwe regterhand,
En red het zuchtend vaderland!
Dat zult Gij doen, almachtig God!
Gij maakt ons niet tot 's vijands spot;
Uw hand sterk' onze legermagten;
Laat niet vergeefs uw hulp verwachten.
4. Geef Gij ons hulp in tegenheên!
Bij U is raad, bij U alleen.
't Is vruchtloos, waar men zich meê vleit;
Des menschen kracht is ijdelheid.
Wij zullen kloeke heldendaan
Met God verrigten: hoe 't moog gaan,
Hij, die door ons wordt aanbeden,
Zal onze weêrpartij vertreden.

PSALM 61.

DEN KONING HEIL!

1. Wil, o God! mijn bede hooren;
Neig uw ooren
Naar mijn zuchten en geweën.
'k Zal op U mijn vast vertrouwen
Altoos bouwen,
'k Zoek mijn heil bij U alleen.
2. Voeg, o Heer! nog vele dagen,
Vrij van plagen,
Bij des konings levenstijd;
Wil zijn jarental vermeêren,
In 't regeren,
Door uw gunst van ramp bevrijd.
3. Laat hem lang nog in vermogen,
Voor uw oogen,
Zitten op den troon, o Heer!
Zend uw waarheid, uw ontferming.

Ter bescherming,
Zend ze Hem tot wachters neêr.

4. 'k Zal dan door mijn blijde galmen,
Door mijn psalmen,
Loven uwe majesteit;
Mijn geloften U betalen,
Menigmalen,
Ja, tot in der eeuwigheid.

PSALM 62.

STIL IN GOD.

1. Mijn ziel is stil en hoopt op God;
Van Hem wacht ik een heilrijk lot;
Hij zal mijn eeuwge rotssteen wezen,
Mijn heil, mijn hulp in elk gebrek,
Mijn toevlugt en mijn hoog vertrek;
Ik zal niet wanklen, 'k zal niet vreezen.
2. O gij, mijn ziel! het ga zoo 't wil,
Stel u gerust, zwijg Gode stil.
Ik wacht op Hem; zijn hulp zal blijken.
Hij is mijn rots, mijn heil in nood,
Mijn vaste burg; zijn magt is groot;
Ik zal niet wanklen, niet bezwijken.
3. In God is al mijn heil, mijn eer,
Mijn sterke rots, mijn tegenweer;
God is een toevlugt in het lijden.
Vertrouw op Hem, o volk! in smart,
Stort voor Hem uit uw gansche hart;
God is een toevlugt t' allen tijden.
4. Helaas, de menschenkindren zijn
Slechts ijdelheid, een damp, een schijn;
De stervling is bedrog en logen.
Hoe ook zijn zwellend hart zich vleit,
Het kroost der aard bleek ijdelheid,
Zoo 't in de weegschaal wierd gewogen.
5. Vertrouwt, wat uw begeert' ook zij,
Nooit op geweld of rooverij,

Verheft U niet, als uw vermogen
 Gedurig aanwast; waakt en let,
 Dat gij het hart er nooit op zet!
 Zoo wordt ge door geen schijn bedrogen.

6. Het is een waar en godlijk woord,
 Een stemme Gods, door ons gehoord:
 „Sterk is de Heer en groot van krachten!”
 Ook is bij U de goedheid, Heer!
 Gij ziet op ieder stervling neêr;
 Elk heeft van U zijn loon te wachten.

P S A L M 63.

DE OPENBARE GODSDIENSTOEFENING.

1. O Heer! Gij zijt mijn toeverlaat;
 Mijn God! U zoek ik met verlangen,
 Zoo ras wij 't morgenlicht ontvangen,
 Bij 't kriecken van den dageraad.
 O Heer! mijn ziel en ligchaam hijgen
 Naar U, versmachtend in een land,
 Dat, dor en mat, van droogte brandt,
 Waar niemand laafnis kan verkrijgen.
2. 'k Heb U weleer in 't heiligdom,
 Mijn God! beschouwd met vrolijk' oog.
 Hoe zag ik daar uw alvermogen!
 Hoe blonk uw godlijk' eer alom!
 Want beter dan dit tijdelijk leven
 Is uwe goedertierenheid.
 Word ik weêr naar uw huis geleid,
 Dan zal mijn mond U eere geven.
3. Ik wil, Heer! voor uw vriendlijk oog,
 Uw deugden al mijn leven prijzen,
 En in mijn zang uw naam doen rijzen;
 Mijn handen heffen naar omhoog.
 Mijn ziel zal nieuwe kracht ontvangen,
 Verzadigd door het rijkst genot.
 Mijn mond zal U vol vreugd, o God!
 Verheffen in zijn lofgezangen.

4. Wanneer ik , op mijn legersteê ,
Aan U gedenk in stille nachten ,
Dan peinst mijn ziel met al haar krachten ,
Hoe Gij voorheen in angst en wee ,
Als 'k mij van rampen zag omringen ,
Mij vaardig zijt ter hulp geweest.
Dies zal ik nu ook onbevreesd
In schaduw van uw vleuglen zingen.
5. Mijn ziel kleeft U standvastig aan ;
'k Zal overal uw steun verwachten ;
Uw regterhand vol hemelkrachten
Doet mij getroost en veilig gaan.
Der vromen hart zal zich verblijden
In God , die 't gansch heelal regeert ;
Al wie Gods heilgen naam vereert ,
Zal roemend zijne trouw belijden.
6. Wat ook gebeur' , de lastermond
Zal nimmer strafloos zegepralen ;
God stelt der boosheid perk en palen ;
De logensprekers gaan te grond.

P S A L M 64.

HET OORDEEL.

1. 't Behaag' U mij gehoor te geven ;
Mijn klagstem kome tot uw troon :
O Heer ! dat zich uw hulp vertoon' ;
Laat mij voor 's boozen magt niet beven ;
Behoed mijn leven !
2. Verberg mij voor d'arglistigheden
En hinderlagen van den raad
Der boozen , die , geneigd tot kwaad ,
Oproerig in hun woord en zeden ,
Steeds onregt smeden.
3. 't Is 't kwaad , waarin z' elkander sterken ,
Waartoe hun zamenspanning strekt ;
Hun strikken houden zij bedekt.
Zij zeggen van hun booze werken :
'Wie zal die merken ?'

4. Hun drift, aan snood bedrog verbonden,
Spitst daaglijks zich op listigheên.
Hun zondig hart bedenkt alleen
Onheilg' en eerelooze vonden,
Om elk te wonden.
5. Maar God, aanschouwend al hun lagen,
Die bloot zijn voor zijn aangezicht,
Zal eenmaal in zijn hoog gerigt
Hen treffen, en, in zware plagen,
Hen straf doen dragen.
6. Dan zullen alle menschen vreezen,
Het werk verheffen van den Heer,
Zijn lof verbreiden en zijn eer,
En op zijn daan, alom geprezen,
Oplettend wezen.
7. 't Regtvaardig volk zal zich verblijden,
Betrouwend op den Heer alleen.
D' opregten zullen, wel te vreên,
Terwijl zij Hem hun harte wijden,
Zijn naam belijden.

P S A L M 65.

LOF DES SCHEPPERS.

1. De lofzang klijnt uit tempelzalen
Tot U, met stil ontzag!
Hier zal men U, o God! betalen
Geloften, dag bij dag;
Gij hoort hen, die uw heil verwachten,
O Hoorder der gebeden!
Dies zullen allerlei geslachten
Ootmoedig tot U treên.
2. Een stroom van ongeregtigheden
Had d' overhand op mij;
Maar ons weerspanning overtreden
Verzoent en zuivert Gij.
Welzalig, dien Gij hebt verkoren,
Dien G' uit al 't aardsch gedruisch
Doet naadren, en uw heilstem hooren,
Ja, wonen in uw huis.

3. Ons zal het goede van uw woning
 Verzaden keer op keer ,
 Ja , 't eelste van uw huis , o Koning !
 Ons sterken meer en meer.
 Gij , zult ons wondervolle dingen
 Door uw barmhartigheid
 Doen hooren , en ons blij doen zingen
 Van 't heil , voor ons bereid

4. O onze God ! o vast vertrouwen
 Van 't allerverste land ,
 Op wien al 's aardrijks einden bouwen ,
 En 't afgelegen strand !
 Gij , die de hemelhooge bergen
 Doet pal staan door uw kracht ,
 Zoodat zij vloed en stormen tergen ,
 Gij zijt omgord met magt.

5. 't Gebruik der zee doet Gij bedaren ,
 Daar Gij haar golven stilt ;
 't Rumor der volken , als der baren ,
 Betoomt Gij , waar Gij wilt.
 Die d' einden dezer aard bewonen ,
 Aanschouwen , dag aan dag ,
 De teekenen , die uw almacht toonen ,
 Met vrees en diep ontzag.

6. Gij geeft , dat d' uitgang van den morgen
 En van den avond juicht ;
 En dat men U , voor al uw zorgen ,
 Ootmoedig dank betuigt.
 Het land bezoekt Gij met uw zegen ,
 En , door U droog gemaakt ,
 Verkwikt Gij 't weér met malschen regen ,
 Die tot den wortel raakt.

7. Uw stroomen doet Gij rijklijk vloeijen ,
 En op 't bereide land
 Het voedzaam koren welig groeijen.
 Uw altijd milde hand

Doet d' opgeploegde voren drinken ,
 Tot uit de weeke kluit ,
 Waarin Gij 't dropplend nat deelt zinken ,
 't Gezegend voedsel spruit.

8. Uw goedheid kroont de jaargetijden ,
 En waar Gij d' akker groet ,
 Daar doet Gij 't al ten zegen dijen ;
 Daar stroomt uw overvloed.
 Het woeste veld zelfs vangt die droppen ,
 De heide blijft niet droog ;
 De heuvels steken blijde toppen
 Met lagchend groen omhoog.
9. De dalen zijn bedekt met kudden ;
 De velden zijn bekleed
 Met halmen , die van zwaarte schudden ,
 En loonen 's landmans zweet.
 Zij juichen , elk op zijne wijze ;
 Uw eer klimt uit het stof ;
 Zij zingen , God ! uw naam ten prijze ,
 Uw goedheid en uw lof.

P S A L M 66.

OP EEN DANKDAG.

1. Juich , aarde , juich met blijde galmen ,
 Den grooten Schepper van 't heelal !
 Zing d' eer zijns naams met dankbre psalmen ;
 Verhef zijn roem met lofgeschal.
 Zeg : „O hoe heerlijk zijn uw werken !
 „Gij doet uw wijdgeduchte kracht ,
 „O Heer ! aan al uw schepslen merken ,
 „Die needrig buigen voor uw magt.”
2. Heel 't aardrijk loov' U , neêrgebogen ;
 Het heff' de schoonste psalmen aan ;
 Gezangen , die uw naam verhoogen ,
 De glorie van uw wonderdaan.
 Komt allen , ziet Gods wijze wegen ;
 'Wat is zijn werking hoog geducht ,
 Hetzij Hij 't menschedom kroont met zegen ,
 Of loutert door zijn heilige tucht !

3. God baande door de woeste baren
 En breede stroomen ons een pad;
 Hoe rees zijn lof op stem en snaren,
 Nadat Hij ons beveiligd had.
 Hij zal eeuw uit eeuw in regeren;
 Zijn oog bewaakt het heidendom.
 Hij zal, wie Hem weerstaan, verneënen;
 Hij keert hun trotsch' ontwerpen om.

4. Looft, looft den Heer der legerscharen,
 O volken! heft een lofzang aan!
 Hij wil ons in het leven sparen,
 Ons leiden op de steilste paân,
 Voor wanklen onzen voet behoeden. —
 Hij heeft ons voor een tijd bedroefd,
 Ons louterend door tegenspoeden,
 Gelijk het zilver wordt beproefd.

5. Een net belemmerd' onze schreden;
 Een enge band hield ons bekneld;
 Gij liet door heerschzucht ons vertreden;
 Gij gaaft ons over aan 't geweld.
 Hier scheen ons 't water t' overstroomen;
 Daar werden wij gedreigd door 't vuur:
 Maar Gij deedt ons 't gevaar ontkomen,
 Verkwikkend ons, ter goeder uur.

6. Door 's Hoogsten arm 't geweld onttoegen,
 Zal ik, genoopt tot dankbaarheid,
 Verschijnen voor zijn heilig' oogen,
 Met offers, aan Hem toegezeid.
 Ik zal, nu 'k weer mag ademhalen,
 Na zoo veel bangen tegenspoed,
 Al mijn geloften U betalen,
 U, die in nood mij hebt behoed.

7. Komt, luistert toe, gij godgezinden!
 Gij, die den Heer van harte vreest!
 Hoort, wat mij God deed ondervinden;
 Wat Hij gedaan heeft aan mijn geest.

'k Sloeg, heilbegeerig, 't oog naar boven.
 En riep den Heer ootmoedig aan:
 'k Mag nu met mond en hart Hem loven,
 Hem, die alleen mij bij kon staan.

8. Voorwaar, God heeft met gunstig' ooren,
 Nu op mijn smeekingen gelet.
 Hij, die het al kan zien en hooren,
 Merkt' op de stem van mijn gebed.
 God zij altoos op 't hoogst geprezen!
 Lof zij Gods goedertierenheid,
 Die nimmer mij heeft afgewezen,
 Noch mijn gebed gehoor ontzeid!

P S A L M 67.

GODS GOEDHEID.

1. D' algoede God zij ons genadig,
 En zegen' ons met overvloed!
 Hij doe zijn aangezigt gestadig
 Ons lichten, en Hij zij ons goed!
 Opdat elk genegen
 Zich aan zijne wegen
 Op deez' aard' gewenn';
 En de blinde heiden,
 Nu van God gescheiden,
 Eens zijn heil erkenn'.
2. De volken zullen U belijden,
 O God! U loven al te zaam;
 De landen zullen zich verblijden,
 En juichen om uw grooten naam.
 Volken zult Gij regten,
 Hunne zaak beslechten,
 In gerechtigheid;
 Volken op deez' aarde,
 Die uw arm vergaarde,
 Die Gij veilig leidt.
3. De volken zullen, God! U loven,
 O Heer! U loven altemaal,
 Die d' aarde vruchtbaar maakt van boven,
 Dat z' ons op haar gewas onthaal'.

God is ons genegen;
 Onze God schenkt zegen.
 Hij, die alles geeft,
 Hij zal zijn geprezen;
 Hem zal alles vreezen,
 Wat op aarde leeft.

PSALM 68.

GODS OPPERBESTUUR.

1. De Heer zal opstaan tot den strijd;
 Hij zal zijn haters, wijd en zijd,
 Verjaagd, verstrooid doen zuchten;
 Hoe trotsch de vijand wezen moog',
 Hij zal voor zijn ontzaglijk oog
 Al sidderende vlugten.
 Gij zult hen, daar G' in glans verschijnt,
 Als rook en damp, die ras verdwijnt,
 Verdrijven en doen dolen.
 't Godlooze volk wordt haast tot asch:
 't Zal voor uw oog vergaan, als was,
 Dat smelt voor gloënde kolen.
2. Het vrome volk, in God verheugd,
 Zal huppelen van zielevreugd,
 Daar zij hun wensch verkrijgen.
 Hun blijdschap zal bij 't lieflijk licht,
 Dat straalt van 's Heeren aangezicht,
 Ten hoogsten toppunt stijgen.
 Heft Gode blijde psalmen aan!
 Verhoogt, verhoogt voor Hem de baan;
 Laat al wat leeft Hem eeren!
 Bereidt den weg, in Hem verblijd,
 Die op zijn wolkenwagen rijdt;
 Zijn naam is Heer der heeren!
3. Gij 's Heeren dienaars! zingt Gods lof,
 Die, daar Hij woont in 't hemelhof,
 Een Vader is der weezen;
 Die weduwen haar regt verschaft,
 Die streng haar onderdrukkers straft,
 En voor zijn blik doet vreezen;

Die uit getrouwe menschenmin
 Zet d' eenzaam' in een huisgezin ,
 En , om zijn magt te toonen ,
 Gevangnen uit de boeijen redt ;
 Maar d' overtreders van zijn wet
 Doet in woestijnen wonen.

4. O God! toen Gij met majesteit
 Uw Israël hebt uitgeleid ,
 En op uw heil deedt hopen ;
 Toen Gij uw wetten hebt verkond ,
 Toen schudd' en schokte d' aard in 't rond ;
 De hooge heemlen dropen ;
 De bergen rezen zelfs omhoog ;
 Men zag den Sinai voor 't oog
 Van Isrels Koning beven.
 Een milden regen zondt G', o Heer !
 Op uw bezwijkend' erfnis neêr ,
 Een nieuw verjeugdigd leven.

5. U volgde d' U gewijde schaar ;
 Uit vrije liefde waart Gij haar
 Een vriendelijk beschermer ;
 Ja , vol van goedertierenheid ,
 Hebt Gij voor zwervers rust bereid ,
 O mild' en rijk' Ontfermer !
 De Heer gaf ruime juichensstof ,
 Om tal van wondren tot zijn lof ,
 Met hart en mond , te melden ;
 Men zag welhaast een groote schaar ,
 Met klanken van de blijdeste maar ,
 Vervullen berg en velden.

6. Groot is de Heer , nu Hij verschijnt ,
 Tienduizendmaal tienduizend zijn 't ,
 Die Hem tot wacht verstrekken.
 Zag Sinai Gods majesteit ,
 Nu toont de Heer een heiligheid ,
 Die smetten kent noch vlekken.
 Gij voert ten hemel op , vol eer ;
 De kerker werd uw buit , o Heer !

Gij zaagt uw strijd bekroonen
 Met gaven , tot der menschen troost ;
 Opdat zelfs 't wederspanning kroost
 Altijd bij U zou wonen.

7. Geloofd zij God met diepst ontzag !
 Hij overlaadt ons dag aan dag
 Met duizend gunstbewijzen.
 Die God is onze zaligheid !
 Wie zou die hoogste Majesteit
 Dan niet met eerbied prijzen ?
 Die God is ons een God van heil ;
 Hij schenkt , uit goedheid zonder peil ,
 Ons 't eeuwig zalig leven ;
 Hij kan , en wil , en zal in nood ,
 Zelfs bij het naadren van den dood ,
 Volkomen uitkomst geven.
8. Gewis , hoe hoog de nood mag gaan ,
 God zal zijn vijand nederslaan ;
 Hij zal den booze vellen ,
 Die trots , wat heilig is , onteert ,
 En , daar hij schuld met schuld vermeert ,
 Zich tegen Hem durft stellen.
 O groote God , geduchte Heer !
 Uw gangen , zoo vol roem en eer ,
 Zijn aan uw volk gebleken ;
 Gij , die den wereldschepter draagt ,
 Zijt nooit van hem , die bijstand vraagt ,
 Zijt nooit ons geweken.
9. 't Is onze God , die ons de kracht
 Door zijn bevel heeft toegebracht :
 O God ! schraag dat vermogen ;
 Versterk hetgeen Gij hebt gewrocht ,
 En laat uw hulp , door ons gezocht ,
 Uw volk voortaan verhoogen.
 Dan letten , uwen naam ter eer ,
 Om uwer liefde wil , o Heer !
 De vorsten op uw wenken ;
 Zij zullen U , van allen kant ,

Zelfs uit het allerverste land,
Hun eer en hulde schenken.

10. Gij koningrijken! zingt Gods lof!
Zendt psalmen op naar 't hemelhof,
Van ouds zijn troon en woning;
Daar Hij, bekleed met eer en magt,
Zijn sterke stem verheft met kracht,
En heerscht als aller Koning.
Geeft roem aan onzen God en Heer;
Heeft Hij in Israël weleer
Zijn hoogheid willen toonen:
Erkent dien God; Hij is geducht;
Hij doet zijn sterkte boven lucht
En boven wolken wonen!
11. Hoe groot, hoe heerlijk zijt G' alom,
In uw verheven heiligdom,
Aanbidlijk Opperwezen!
't Is onze God, die krachten geeft,
Van wien het volk zijn sterkte heeft.
Looft God! elk moet Hem vreezen!

P S A L M 69.

ONDER RAMPEN.

1. Hoor mij, o Heer! uw goedertierenheid
Is groot; och, zie mij aan met gunstig' oogen.
Hoe wonderbaar is mij uw mededoogen!
Verhoor uw kind, dat heete tranen schreit.
Verberg voor mij uw aangezicht toch niet;
Want ik bezwijk door angst en tegenheden.
O, haast U mij ter hulp, in mijn verdriet;
De nood klimt hoog; verhoor mijn smeekgebeden!
2. Ik ben, helaas, ellendig en vol smart;
Uw hand, o Heer! voer m'in een hooge woning.
Den grooten naam van mijnen God en Koning
Zing ik dan blij uit een erkentlijk hart.
Gij, die God zoekt in al uw zielsverdriet,
Houdt aan, grijpt moed, God zal u niet begeven.
Nooddruftigen veracht zijn goedheid niet;
Hij schenkt aan u, die treurt, het eeuwig leven.

3. Gij hemel, aard en zee! vermeldt Gods lof!
 Laat al wat leeft zijn trouw en goedheid prijzen!
 Want God zal aan zijn vrienden hulp bewijzen,
 En hunne tent herstellen uit het stof.

P S A L M 70.

HULPKREET.

1. Daal haastig ter verlossing neer,
 O God! en red mij uit gevaren,
 Uit angsten, die mijn ziel bezwaren.
 Spoed U ter mijner hulp, o Heer!
 Laat hen, die zich tot U begeven,
 Daar zij uw heil beminnen, Heer!
 Gedurig juichen tot uw eer,
 En zingen: «God is hoog verheven!»
2. Ik ben nooddruftig, arm en naakt,
 O God, mijn Helper uit ellenden!
 Haast U tot mij, wil bijstand zenden.
 Gij zijt het, die mijn heil volmaakt.

P S A L M 71.

IN OUDERDOM.

1. 'k Vertrouw op U; hoor mijn gebeden;
 Dat mij geen schaamt', o Heer!
 In eeuwigheid verneer'.
 Red mij naar uw goedgunstigheden;
 Bevrijd mij; neig uw ooren;
 Verlos mij; wil mij hooren!
2. Wees mij een rots, om in te wonen;
 Een schuilplaats, waar mijn hart
 Steeds toevlugt vind' in smart.
 Uw hoog bevel moog' zeker toonen,
 Dat Gij, o groot' Ontfermer!
 Mijn burg zijt en beschermer.
3. Zoo Gij, van dat ik werd geboren,
 Ja, van mijn eerst begin,
 Mij niet, uit teedre min,
 Hadt ondersteund, 'k waar' lang verloren.
 Wil Gij in mijn gezangen,
 Mijn dankbren lof ontvangen!

4. 'k Was als een wonder in elks oog en ;
 Doch Gij, mijn Toevlugt ! Gij
 Stondt mij genadig bij.
 Laat dan mijn mond uw naam verhoogen,
 En al mijn levensdagen
 Van uwen roem gewagen !

5. Verwerp mij niet bij 't vliën der jaren ;
 En laat, nu d' ouderdom ,
 Gedurig hooger klom ,
 Uw liefdezorg voor mij niet varen ;
 Laat, met de kracht van 't leven ,
 Uw hulp mij niet begeben.

6. Mijn hart zal steeds op U vertrouwen.
 Mijn mond vindt, tot uw lof,
 Gedurig ruimer stof ,
 En zal uw regt en heil ontvouwen ;
 Schoon ik de reeks dier schatten
 Kan tellen noch bevatten !

7. Ik zal blijmoedig voorwaarts treden ,
 In 's Heeren mogendheid.
 Ik voel mijn hart bereid ,
 O Heer ! om uw barmhartigheden ,
 Ja die alleen, te prijzen
 Op aangename wijzen !

8. Gij hebt mij, van mijn kindsche dagen,
 Geleid en onderrigt ;
 Nog blijf ik van uw licht,
 Uw liefde en wondren blij gewagen.
 O God ! wil mij bewaren ,
 Bij 't klimmen mijner jaren.

9. Blijf Gij mij in mijn grijsheid sterken :
 Verkwik mijn ouderdom ;
 Bewaak mij van rondom ;
 Zoo meld ik dit geslacht uw werken :
 Zoo zal 'k uw grootheid zingen
 Voor hun nakomelingen.

10. Ik roem, o eeuwig Alvermogen !
 'k Roem uw gerechtigheid,
 Die zoo veel glans verspreidt,
 Zoo heerlijk schittert uit den hoogen.
 O Heer der legerscharen !
 Wie kan U evenaren ?
11. Gij deedt mij vele zuchten slaken
 In drukkend harteleed ;
 Maar, tot mijn hulp gereed,
 Zult Gij mij weder levend maken,
 Mij uit den afgrond trekken,
 En met uw vleuglen dekken.
12. Gij zult met luister mij omringen,
 Mij troosten in mijn smart.
 Dan zal ik, blij van hart,
 Met luit en harp uw goedheid zingen,
 O heilig Opperwezen !
 Door wie U kent, geprezen !
13. Mijn lippen zullen juichend roemen
 In psalmen, U gewijd,
 Dat Gij mijn Helper zijt.
 Mijn tong zal U mijn Redder noemen ;
 Uw gunst, met d' U getrouwen,
 Den ganschen dag ontvouwen.

P S A L M 72.

DE ZEGENINGEN VAN DEN MESSIAS.

1. Geef Gij aan Davids Zoon en Heere,
 O God vol majesteit !
 Den koninklijken staf der eere
 En der gerechtigheid :
 Dan zal Hij al uw volk beschermen,
 Regtvaardig, wijs en zacht ;
 Zich over d' armen mild ontfermen ;
 Hun regt doen op hun klagt.
2. De bergen zullen vrede dragen,
 De heuvels heilig regt ;
 De Heer zal vrolijk op doen dagen
 Het heil, ons toegezegd.

't Ellendig volk wordt dan aan 't lijden
 Door zijnen arm ontruikt;
 Hij zal nooddruftigen bevrijden;
 Verbrijzlen, wie verdrukt.

3. Zij zullen Hem eerbiedig vreezen,
 Zoo lang er zon of maan
 Bij 't nageslacht ten licht zal wezen,
 En op- en ondergaan.
 Hij zal gelijk zijn aan den regen,
 Die daalt op 't late gras;
 Aan droppels, die met milden zegen
 Besproeijen 't dor gewas.
4. 't Regtvaardig volk zal welig groeijen.
 Daar twist en wrok verdwijnt,
 Zal alles door den vrede bloeijen,
 Totdat geen maan meer schijnt.
 Van zee tot zee zal Hij regeren,
 Zoo ver men volkren kent;
 Men zal als Koning Hem vereeren
 Tot aan des aardrijks end.
5. Voor Hem zal straks het Oosten knielen.
 De vijand eert zijn vaan;
 Het Westen voert, met rijke kielen,
 Geschenk en schatting aan;
 Eens wordt Hij door de Noorderstranden
 Met blij gejuich begroet;
 En 't Zuiden legt zijn offeranden
 Eerbiedig aan zijn voet.
6. Ja! elk der vorsten zal zich buigen,
 En vallen voor Hem neêr;
 Heel 't wereldrond zijn lof getuigen,
 Dienstvaardig tot zijn eer.
 Behoeftigen in hunne nooden,
 In hun ellend' en pijn,
 Gansch hulpeloos tot Hem gevloten.
 Zal Hij ten redder zijn

7. Nooddruftigen zal Hij verschoonen ;
 Aan armen uit genā
 Zijn hulpe ter verlossing toonen ;
 Hij slaat hun zielen gā ,
 Als hen geweld en list bestrijden.
 Al gaat het nog zoo hoog ,
 Hun bloed , hun tranen en hun lijden ,
 Zijn kostbaar in zijn oog.
8. »Zoo moog' de Koning eeuwig leven !"
 Bidt elk met diep ontzag ;
 Men zal Hem eer en hulde geven ,
 Hem zëegnen dag bij dag.
 Is nu op 't land een handvol koren ,
 Gekoesterd door de zon ,
 Haast zal het een geruisch doen hooren ,
 Als 't woud van Libanon.
9. De stedelingen zullen bloeijen ,
 Gelijk het malsche kruid.
 Zijn naam en roem zal eeuwig groeijen ;
 Ook zal , eeuw in' eeuw uit ,
 Het nageslacht zijn grootheid zingen ,
 Zoo lang het zonlicht schijn' !
 Hun zal een schat van zegeningen ,
 In Hem , ten erfdeel zijn.
10. Eens zal , na zoo veel gunstbewijzen ,
 't Gezegend heidendom
 't Geluk van dezen Koning prijzen ,
 Die Davids troon beklom.
 Geloofd zij God , dat eeuwig Wezen ,
 Bekleed met mogendheên !
 De Heer , in Israël geprezen ,
 Doet wondren , Hij alleen.
11. Gods naam moet eeuwig' eer ontvangen !
 Men loov' Hem vroeg en spa !
 De wereld hoor' , en volg' mijn zangen
 Met Amen , Amen , na !

P S A L M 73.

DER BOOZEN VOORSPOED.

1. Gewis, God is voor vromen goed,
 Voor hen, die rein zijn van gemoed;
 Hoe donker ooit Gods weg moog' wezen,
 Hij ziet in gunst op die Hem vreezen.
 Maar, ach! hoewel mijn ziel dit weet,
 Mijn voeten waren in mijn leed
 Schier uitgeweken, en mijn treên
 Van 't spoor der godsvrucht uitgeleên.
2. Ik zag met nijdig' oogen aan,
 Hoe dwazen hier op rozen gaan;
 En hoe godloozen in hun gangen
 Al veeltijds rust en vreê erlangen.
 Zij weten van geen tranenbrood,
 En van geen banden, tot hun dood;
 Hun kracht is frisch, zij zijn gezond,
 Tot op hun laatsten avondstond.
3. De zondaars weten van verdriet
 En moeite, zoo als d' andren, niet;
 Men ziet hen bittre smart noch plagen,
 Als andre stervelingen, dragen.
 Dies zijn zij trotsch, en doen den waan,
 Gelijk een gouden keten, aan;
 't Geweld, dat deugd en pligt versmaadt,
 Bedekt hen, als een praalgewaad.
4. Zoo gij de boozen gadeslaat,
 De glans der vreugd siert hun gelaat;
 Hun weelde, wat zij zich beloven,
 Gaat hun verbeelding nog te boven.
 Zij merglen wreed hun broedren uit,
 En spreken, trotsch op roof en buit,
 Steeds uit de hoogte van hun magt,
 Terwijl hun hart de deugd belacht.
5. Hun mond tast zelfs den hemel aan;
 Gods albestuur schijnt hun een waan.

Terwijl hun tong op aarde wandelt,
Geen mensch ontziet, maar elk mishandelt.

Dit treft Gods volk met bittre smart;
Dit grieft het in 't verbrijzeld hart,
Als 't uit een bittren beker drinkt,
Of in een zee van onheil zinkt.

6. De ziele peinst: is 't waar? zou God

Ook weten van mijn droevig lot?
Zou d' Allerhoogste van mijn klagen
En bittre rampen kennis dragen?
Ziet deze, hoe godloos en wreed,
Zijn niettemin bevrijd van leed;
De rust volgt hen op al hun paân,
En hun vermogen groeit steeds aan.

7. Zoo heb ik dan vergeefs gestreên,

Mijn hart gezuiverd en gebeên!
Vergeefs mijn krachten ingespannen,
Om d' ondeugd uit mijn ziel te bannen!
Want al den dag ben ik geplaagd;
Mijn ziele beeft, mijn boezem jaagt;
En nooit verscheen er morgenstond,
Waarop ik geen kastijding vond.

8. Indien ik door mijn zwaar verdriet

Mij tot deez' klagt verleiden liet,
'k Zou mij, o God! ondankbaar toonen,
Ja, zelfs uw trouw en liefde honen.
Nogtans heb ik, met al mijn kracht,
Dit duister raadsel overdacht.
Maar ach, de zin was mij te hoog;
't Was nutloos' arbeid in mijn oog.

9. Ik peinsde, tot ik uit den drom

Van neevlen ging in 't heiligdom,
Om met de godspraak raad te plegen.
Daar zag ik, op wat gladde wegen
De voorspoed zelf de boozen leidt,
En hun in 't eind den val bereidt.
Zij storten van den top der eer
In jammer en ellende neêr.

10. Hoe worden zij , tot ieders schrik ,
 Vernield , als in een oogenblik !
 Hoe moeten zij het leven enden ,
 Van angst verteerd in hun ellenden !
 Hun weeld' is als een droom vergaan.
 O Heer ! wanneer Gij op zult staan ,
 Zult Gij hun toonen onverwacht ,
 Hoe Gij hun ijden waan veracht.
11. Toen 't zwellend hart met ongeduld
 En wrevel' afgunst werd vervuld ,
 En ik door spijt werd aangedreven ,
 Mijn drift den vrijen loop te geven ,
 Was mijn verstand van licht beroofd ,
 Heb ik Gods waarheid niet geloofd ,
 Maar was , door eigenwaan en trots ,
 Als 't reedloos dier in d' oogen Gods.
12. 'k Zal nu gedurig bij U zijn ,
 In al mijn nooden , angst en pijn ;
 U al mijn liefde waardig schatten ,
 Wilt Gij mijn regterhand woudt vatten.
 Gij zult mij leiden naar uw raad ,
 O God , mijn heil , mijn toeverlaat !
 En mij , hiertoe door U bereid ,
 Verhoogen in uw heerlijkheid !
13. Wien heb ik nevens U omhoog ?
 Wat zou mijn hart , wat zou mijn oog
 Op aarde nevens U toch lusten ?
 Niets is er , waar ik in kan rusten.
 Bezwijkt dan ooit , in bittre smart
 Of bangen nood , mijn vleesch en hart ,
 Zoo zult Gij zijn voor mijn gemoed
 Mijn rots , mijn deel , mijn eeuwig goed !
14. Wie , ver van U , de weelde zoekt ,
 Vergaat eerlang en wordt vervloekt ;
 Gij stort hen in de diepst' ellenden ,
 Die Gij 't verbond met U ziet schenden.

Maar mij is 't goed , mijn zaligst lot ,
 Nabij te wezen bij mijn God !
 'k Vertrouw op Hem geheel en al ,
 Den Heer , wiens werk ik roemen zal.

P S A L M 74.

DE GRUWEL DER VERWOESTING.

1. Herdenk , o Heer ! uw trouw , voorheen betoond ;
 Denk aan uw volk , door U van ouds verkregen ;
 Denk aan uw erf , het voorwerp van uw zegen ,
 Aan Sions berg , waar G' eertijds hebt gewoond .
2. Ruk spoedig aan ; verdubbel uwe schreên ;
 Zie , hoe de stad verwoest ligt en vergeten ;
 Des vijands magt heeft alles neêrgesmeten ,
 Uw heiligdom verdorven en vertreên .
3. Uw vijand heeft , ter plaatse van 't gebed ,
 Gelijk een leeuw gebruld , bij 't zegevieren ;
 Zelfs , U ten schimp , heeft hij zijn krijgsbanieren ,
 Bij uw altaar , tot teekenen gezet .
4. Elk woedt om strijd , en toont zich onbeschroomd .
 Men houwt en hakt , dat poort en bindten beven ;
 Gelijk men slaaft , de bijlen opgeheven ,
 En ijvrig kapt in 't hoog en digt geboomt .
5. Dus hebben z' ook , doldriftig , onbesuisd ,
 Graveerselen , pilaren , wanden , bogen ,
 Wier kunstsieraad de lust was van elks oogen ,
 Met zwaard , houweel en mokerslag vergruisd .
6. Uw heiligdom is door het vuur verteerd ;
 Niets heeft zijn glans voor 't woên des gloeds bevei-
 Uw schoon paleis , uw woning is ontheilgd , (ligd.
 Ten gronde toe in puin en asch verkeerd .

7. „Laat,” zeiden zij , „laat ons het gansche land ,
„Geplunderd , voor onz' overmagt doen zwichten !”
Hun wreede vuist heeft al de godsgestichten ,
Uw naam ten hoon , verbrijzeld en verbrand.

8. Wij zien , o God , na zooveel ongeval ,
Geen teeknen meer van uwe gunst gegeven ;
Niet één profeet is ons tot troost gebleven ;
En niemand weet , hoe lang dit duren zal.

9. Hoe lang , o God ! zal in dit zwaar verdriet ,
De vijand ons zijn wreede trotschheid toonen ?
Zal hij uw naam in eeuwigheid dan honen ?
Neen , 't kan niet zijn , dat duldt uw glorie niet !

10. Och , trek uw hand niet langer van ons af ,
Maar laat haar weér tot steun en sterkt' ons wezen !
Neem Gij van ons het kwellend , angstig vreezen ,
En maak een eind aan onze bittre straf !

11. Ja , wat geschied' , Gij blijft dezelfde , o Heer !
Gij zijt van ouds mijn toeverlaat , mijn Koning ,
Die uitkomst gaaft , en uit uw hemelwoning ,
Voor ieders oog , den zondaar gingt te keer !

12. Gij spleet weleer de Schelfzee door uw kracht ;
Gij hebt den kop der wild' en felle draken ,
Het vreeslijk heir , dat Isrel dorst genaken ,
In 't woeste land , verbroken door uw magt.

13. Hoe menigmaal hebt Gij uw gunst verhoogd ,
Als G' uit de rots fonteinen deedt ontspringen ,
Of op een hoop de waatren zamendringen ,
Voor Isrels voet den stroom hebt uitgedroogd.

14. De dag is d' uw' ; ook vormdet Gij den nacht.
Gij schiept het licht , de zon met gloed en stralen.
Door U is d' aard gesteld in juiste palen ;
Elk jaarsaizoen verwisselt door uw magt.

15. Herdenk, mijn God! herdenk uw wonderdaan.
Een dwaas geslacht heeft uwen naam gelasterd;
De vijand, van uw vreez' en dienst verbasterd,
Heeft uwen roem met smaad en schimp belaan.
16. Dat elk verdrukt' uw bijstand eens erlang'!
Och, laat uw volk niet schaamrood wederkeeren;
Wil van hun ziel ellend' en smarte weren,
Opdat z' uw naam verheffen in gezang.
17. Rijs op, o God! rijs op, toon uw gezag;
Bescherp uw volk, wees onze pleitbeslechter.
De tijd is bang, gedenk, o hoogste Regter!
Wat smaad de dwaas U aandoet dag op dag.

P S A L M 75.

HET OORDEEL.

1. U, o God! zij lof en eer;
Allen loven u, o Heer!
Wij gedenken hier te zaam
Uwen hoog verheven naam.
Hart en mond roept, sterk en luid,
D' eere van uw wondren uit.
2. „Als ik oordeel houden zal,”
Spreekt de Regter van 't heelal,
„Zie, dan weeg Ik loon en straf
„Naar mijn heilige wetten af.
„D' aarde zonk met heel haar last,
„Steld' Ik niet haar zuilen vast.”
3. Daarom, trotschaards! hoort het aan!
Wacht u toch voor ijden waan;
Snooden! luistert naar Gods woord;
Uw onreine drift gesmoord;
Toont geen voorhoofd als van staal,
Spreekt niet in vermeetle taal.

4. Niet uit Zuid of West of Oost
Komt er voorspoed , eer en troost;
Niet uit goud of paarden , neen!
't Heil daalt af van God alleen ,
Die, als Regter , Heer en Voogd ,
Deez' vernedert , dien verhoogt.
5. Zie , een kelk is in Gods hand ,
Die gevuld is tot den rand ,
Met veel bitterheid doormengd ,
Dien Hij tot de menschen brengt;
En der goddeloozen mond
Drinkt zijn droesem tot den grond.
6. Aan mijn God zij t' allen tijd
Dank en psalmgezing gewijd.
Wee hem , die zich stout verheft !
Zie , hoe hem het oordeel treft.
Maar den vrome zal Gods kracht
Kroonen met geluk en magt.

P S A L M 76.

ZEGELIED.

1. God is bekend , God wordt geroemd ,
Bij 't volk , dat Hem zijn Helper noemt.
Hij brak het zwaard , bedwong den krijg.
Dat vestingmuur en sterkte zwijg'.
Uw roem , o groot en heerlijk Wezen !
Is tot den hoogsten top gerezen.
2. De stoutste werd van kracht beroofd ;
Daar vielen heir en opperhoofd ;
De kloekste had geen handen meer ,
Maar stortt' in 't stof verslagen neêr.
O God ! op uw almachtig spreken
Is legerknecht en ros bezwaken.
3. Hoe vreeslijk zijt Gij in 't gerigt !
Wie zal bestaan voor uw gezigt?
Zoodra uw mond het vonnis streek ,
Uw oordeel van den hemel bleek :

Toen vreesde d' aarde voor uw oogen;
En werd ze stil door uw vermogen.

4. Woedt nog de wraaklust onbeschroomd,
Door d' Almagt wordt hij ingetoomd.
Doet dan geloften aan den Heer,
Betaalt die, uwen God ter eer,
Gij allen, die den grooten Koning
Omringt in zijn doorluchte woning!

PSALM 77.

GODS WERELDBESTUUR.

1. Mijn geroep uit angst en vreezen
Klimt tot God, het Opperwezen,
God, die, in mijn ongeval,
D' ooren tot mij neigen zal.
'k Zocht Hem in mijn bange dagen;
'k Bragt de nachten door met klagen;
'k Liet niet af, mijn hand en oog
Op te heffen naar omhoog.
2. 'k Achtte mij geheel verloren;
'k Mogt van geen vertroosting hooren;
Als mijn ziel aan God gedacht,
Loosd' ik niet dan klagt op klagt.
Als ik dacht aan al mijn kermen,
't Vruchtloos roepen om ontfermen,
Peinsde hoe God anders helpt:
Werd mijn ziel gansch overstelpt.
3. Slaap weêrhieldt Gij van mijn oogen;
'k Was verslagen, neêrgebogen,
En, verstomd door al 't verdriet,
Wars van menschen, sprak ik niet.
'k Overdacht al d' oude dagen,
Jaren, eeuwen, gunsten, plagen,
En wat immer aan mijn ziel
Van Gods hand te beurte viel.

4. 'k Dacht, hoe 'k God met vreugd voor dezen
Op mijn snaren had geprezen;
Ik verzonk in diepe smart,
's Nachts, met een mistroostig hart,
En mijn geest doorzocht de reden,
Waarom God die tegenheden
Mij in zulk een mate zond,
En wat nog te duchten stond.

5. Zou de Heer zijn gunstgenooten —
Dacht ik — dan altijd verstooten?
Niet goedgunstig zijn voortaan?
Nimmer ons meer gadeslaan?
Zouden zijn beloftenissen
Verder haar vervulling missen,
Vruchtloos worden afgewacht
Van geslachte tot geslacht?

6. Zou God zijn genâ vergeten?
Nooit meer van ontferming weten?
Heeft Hij zijn barmhartigheên
Dan voor eeuwig afgesneên?
'k Zuchtte: »Dit vergalt mij 't leven;
»Maar de Heer zal uitkomst geven,
»D' Allerhoogste maakt het goed:
»Na het zure geeft Hij 't zoet.»

7. 'k Zal gedenken, hoe voor dezen
God zijn gunst ons heeft bewezen;
'k Zal de wondren gadeslaan,
Die Hij heeft van ouds gedaan;
'k Zal nauwkeurig op zijn werken,
En hun heerlijk einde merken,
En, in plaats van bittre klagt,
Daarvan juichen dag en nacht.

8. Heilig zijn, o God! uw wegen;
Niemand spreek' uw hoogheid tegen!
Wie, wie is een God als Gij,
Groot van magt en heerschappij?

Ja, Gij zijt die God, die d' ooren
Wondren doet op wondren hooren;
Alle volken stemmen zaam
In den roem van uw naam.

9. Door uw arm en alvermogen
Is uw Isrel uitgetogen;
Jakobs kindren, Jozefs zaad
Vrij gemaakt van Faro's haat.
't Water zag, o God, U komen;
't Water zag U, en de stroomen
Steigerden vol schrik omhoog,
D' afgrond werd beroerd, en droog.
10. Dikke wolken goten water;
Hooger zwerk gaf fel geklater;
Uwe pijlen, zoo geducht,
Vlogen vlammend door de lucht;
't Zwaar geluid der donderslagen
Deed het al in 't rond gewagen;
En de wereld werd verlicht
Door herhaalden bliksemschicht.
11. D' aarde sloeg van schrik aan 't beven,
Toen z' U langs uw pad zag streven,
Zee en groote waatren door,
In het nooit ontdekte spoor;
Toen G'uw volk den weg bereiddet,
Daar Gij 't als een kudde leiddet;
Mozes en Aärons hand
Bragt hen naar het heilig land.

P S A L M 78.

OP EEN VADERLANDSCHEN GEDENKDAG.

1. Aloude wijsheid, erfdeel van geslachten,
Die ons voorheen de vaadren overbragten,
Die wij, hun kroost, ook niet, verzwijgen mogen,—
Haar stellen wij het nageslacht voor oogen:
Des Heeren lof, uit 's lands historieblaân,
Zijn sterken arm en groote wonderdaân.

2. De Heer heeft zijn getuigenis gegeven;
Hij schonk aan ons zijn wet, om naar te leven,
Die onze mond aan 't nageslacht moet leeren,
Opdat men nooit haar kennis moog' ontberen.
God vordert, dat de menscheid, eeuwen lang,
Van kind tot kind dit onderwijs ontvang'.
3. Het nakroost moet op God vol hope staren,
In 't hart zijn daân en zijn geboën bewaren;
Vroeg opgeleid, mag 't nimmer God verachten,
Weërspannig zijn, als vroegere geslachten,
Wier hart niet was gerigt naar zijn gebod,
Wier geest niet was getrouw aan hunnen God.

P S A L M 79.

OP EEN BEDEDAG.

1. Gedenk niet meer aan 't kwaad, dat wij bedreven!
Onz' euveldaad word' ons uit gunst vergeven;
Waak op, o God! en wil van verder lijden
Ons klein getal door uwe kracht bevrijden.
Help ons, barmhartig Heer!
Uw grooten naam ter eer;
Uw trouw koom' ons te stade;
Vergeef de zware schuld,
Die ons met schrik vervult;
Bewijs ons uw genade!
2. Och, hoor naar hen, die in den kerker kwijnen!
Laat hun gekerm voor uw gezigt verschijnen;
Bevrijd hen, die, bedreigd door doodsgesvaren,
Op uwe hulp met smeekend' oogen staren!
Weer af den wreeden smaad,
Waarmee der wereld haat
Uw mogendheid dorst schenden;
Betoon ons, Opperheer!
Uw gunst en liefde weer;
Zie neêr op onz' ellenden!
3. Zoo zullen wij, de schapen uwer weiden,
In eeuwigheid uw lof, uw eer verbreiden;

En zingen van geslachten tot geslachten,
Uw trouw, uw roem, uw onverwinbre krachten.

P S A L M 80.

IN OORLOG.

1. Laat ons, o God der legermagten!
Niet vruchtloos op uw bijstand wachten;
Zie uit den hoogen hemel neer;
Getrouwe Herder! red ons weër;
Verlos ons; toon ons 't lieflijk licht
Van uw vertroostend aangezicht!
- 2 Gij toondet ons uw welbehagen;
Gij schonkt ons hulp in vroeger dagen:
Zie weer in gunst op ons ter neer,
Herstel uw wijnstok als weleer,
Den eedlen stam, door U geplant,
Beschermd, gekweekt door uwe hand.
3. Behoud ons, Heer der legermagten!
Zoo zullen w' ons voor afval wachten.
Uw hand zij over 's menschen Zoon,
Dien Gij gezet hebt op uw troon.
Zoo leven wij, door U bevrijd,
Aan U en aan uw dienst gewijd.

P S A L M 81.

OP EEN FEESTDAG.

1. Zingt nu blij te moe
't Magtig Opperwezen
Psalm en lofzang toe!
Om ons heilgenot
Zij d' algoede God
Met gejuich geprezen!
2. Zingt een psalm der vreugd,
Jubelende scharen!
Weest met ons verheugd;

Roept Gods grootheid uit;
 Laat de zachte luit
 Aan de harp zich paren!

3. 't Vrolijk lofgeschal
 Klink' in aller ooren!
 Doe nu overal
 't Heuglijk woord verstaan:
 »t Schoone feest breekt aan,
 »t Heiluur is geboren.

4. »Opent uwen mond,
 »Vraagt," zegt God, »vrijmoedig
 »Op mijn trouwverbond.
 »Al wat u ontbreekt,
 »Schenk Ik, zoo gij 't smeekt,
 »Mild en overvloedig."

PSALM 82.

HET OORDEEL.

1. De heilge Regter zal verschijnen;
 Hij komt, omgeven van de zijnen,
 Hij oordeelt over goed en kwaad,
 En spreekt tot elk, die Hem weerstaat:
 »Hoe lang zult gij van 't rigtsnoer wijken,
 »Een onregtvaardig vonnis strijken,
 »En achtslaan op het aangezigt
 »Der goddeloozen in 't gerigt?

2. »Toon aller heeren Heer te vreezen;
 »Doe regt aan armen en aan weezen;
 »Doe regt aan hem, die billijk klaagt,
 »Verdrukt of arm uw hulpe vraagt.
 »Verlos geringen uit hun lijden,
 »En wil behoeftigen bevrijden;
 »Ruk z' uit der goddeloozen hand!
 »Gerechtigheid verhoogt een land.

3. »Maar , ach , hier is het regt vergeten;
 »Men heeft geen kennis of geweten ;
 »Men wandelt in de duisternis ,
 »Hier wankelt al wat zeker is;
 »Men voelt des aardrijks grondvest beven.
 »'k Heb wel voorheen u d'eer gegeven,
 »Dat ik u goden heb genoemd,
 »Als kindren Gods u heb geroemd :
4. »Gij zult nogtans het leven derven ,
 »En als al d' andre menschen sterven;
 »Eens storten van den stoel der eer
 »Ook vorsten in den grafkuil neêr."
 Och, haast u , God ! op mijn gebeden ,
 Als Wereldrigter op te treden;
 Want uw oneindig' oppermagt
 Heerscht van geslachte tot geslacht.

PSALM 83.

BEDE OM REDDING.

1. O God ! wil hen beschamen ,
 Die juichen in hun trots:
 »Komt, deelen wij te zamen
 »Het heerlijk erfdeel Gods."
 Verdrijf Gij die ontzinden
 Met uw geduchte hand,
 Als stuivend oeverzand,
 Als stoppels voor de winden.
2. Bedek met schand' en smarte
 Dier dwazen aangezigt;
 Zóó word' hun zin en harte
 Ten laatst' op U gerigt.
 Jaag hun den schrik door d' aären ,
 Verneêr hen in den strijd ,
 En leer hen , wie Gij zijt:
 De God der legerscharen.

PSALM 84.

VERLANGEN NAAR GODS HUIS.

1. Hoe lieflijk, hoe vol heilgenot,
 O Heer, der legerscharen God!
 Zijn mij uw huis en tempelzangen!
 Hoe branden mijn genegenheên,
 Om 's Heeren voorhof in te treên!
 Mijn ziel bezwijkt van sterk verlangen;
 Mijn hart roept uit tot God, die leeft
 En aan mijn ziel het leven geeft.

2. Zelfs vindt de musch een huis, o Heer!
 De zwaluw legt haar jongskens neêr
 In 't kunstig nest, bij uw altaren.
 Bij U, mijn Koning en mijn God!
 Verwacht mijn ziel een heilrijk lot;
 Geduchte Heer der legerscharen!
 Welzalig hij, die bij U woont,
 Gestaâg U prijst, U eerbied toont.

3. Welzalig hij, die al zijn kracht
 En hulp alleen van U verwacht,
 Die kiest de welgebaande wegen!
 Gaat ook zijn pad door woestenij,
 Gij zijt hem als een bron nabij;
 Gij stort op hem een milden regen,
 Een regen, die hem overdekt,
 Verkwikt en tot een zegen strekt.

4. Van kracht tot kracht gaan d' uwen voort;
 Elk hunner zal, in 't zalig oord,
 Haast voor uw heilig oog verschijnen.
 Let, Heer der legerscharen! let
 Op mijn ootmoedig smeekgebed!
 Och, laat mij niet van druk verkwijnen!
 Verleen m' een toegenegen oor,
 En geef mijn smeekgebed gehoor!

5. O God! die ons ten schilde zijt,
En ons in alle ramp bevrijdt,
Verschijn met heil en gunstbetooning!
Eén dag is in uw huis mij meer,
Dan duizend, waar ik U ontbeer;
'k Ben liever in Gods heilige woning
Een dorpelwachter, dan gewend
Aan ijdele vreugd in 's boozen tent.

6. Ja, God, de Heer, zoo goed, zoo mild,
Is t'allen tijd een zon en schild;
Hij zal genaad' en eere geven;
Hij zal hun 't goede niet in nood
Onthouden, zelfs niet in den dood,
Die in opregtheid voor Hem leven.
Welzalig, Heer! die op U bouwt,
En zich geheel aan U vertrouwt.

P S A L M 85.

OP EEN BIDDAG.

1. Ach, neemt, o Heer! ons lijden nooit een end?
Zal 't eindelijk niet weer worden afgewend?
Of wacht ook nog ons kroost geen beter lot?
Zult G'ons niet doen herleven, groote God?
Opdat uw volk zich weêr in U verblij? —
Dat toch, o Heer! uw goedheid ons bevrij!
Geef ons uw heil, en red door uwe hand
Uit vrije gunst het zuchtend vaderland!

2. Die gunst o Heer! word' aan ons land betoond,
Dat ieder weer in vreed' en vrijheid woont.
De schuld uws volks zij uit uw boek gedaan;
En zie Gij geen van hunne zonden aan.
Gij vindt in gunst, en niet in wraak, uw lust;
De hitte van het krijgsvuur zij gebluscht.
O God des heils! weer verder ons verdriet,
En doe ons toch naar onze zonden niet!

3. Merk op, mijn ziel! wat antwoord God u geeft.
Hij spreekt gewis tot elk, die voor Hem leeft,

Tot heel het volk , van blijden troost en vree ,
 Zoo 't maar niet weêr op 't spoor der dwaasheid treê.
 Voorwaar , Gods heil is steeds nabij 't geslacht,
 Dat Hem vereert , en op zijn bijstand wacht;
 Opdat er eer in 't land der vaadren woon' ,
 En ons , uw volk , op 't luisterrijkst bekroon'.

4. Dan wordt genâ door waarheid blij ontmoet,
 De vrede met een kus van 't regt begroet;
 Dan spruit de trouw uit d'aarde blij omhoog;
 Gerechtigheid daalt neêr van 's hemels boog;
 Dan zal de Heer ons 't goede weer doen zien;
 Dan zal ons 't land zijn volle garven biên.
 Gerechtigheid gaat voor zijn aangezicht;
 Zij blinkt alom , waar Hij zijn treden rigt.

P S A L M 86.

BEDE OM REDDING EN HEILIGING.

1. Neig , o Heer ! uw gunstig' ooren ,
 Om mij in mijn angst te hooren !
 'k Ben ellendig , diep in nood ,
 Gansch van heul en hulp ontbloot.
 Hoed mijn ziel ! Gij zijt almagtig ,
 Maak mij uw genâ deelachtig.
 O mijn God , die mij aanschouwt !
 Red uw kind , dat U vertrouwt.
2. Wie , wie is , als Gij , weldadig ?
 Wees mij dan , o Heer ! genadig.
 Ach , mijn roepen en geklag
 Klimt tot U den ganschen dag.
 Wil mijn droeve ziel verblijden ;
 Ondersteun mij in het lijden ;
 Hef ik niet mijn hart en oog ,
 Trouwe God ! tot U omhoog ?
3. Heer ! door deernis aangedreven ,
 Zijt Gij mild in 't schuldvergeven ;
 Wie U aanroept in den nood ,

Vindt uw gunst oneindig groot.
 Heer ! neem mijn gebed ter ooren !
 Wil naar mijne smeeking hooren ;
 Merk , naar uw goedgunstigheên ,
 Op de stem van mijn gebeên !

4. 'k Ben gewoon in bange dagen
 Mijn benaauwdheid U te klagen ;
 Gij toch , die d' ellenden ziet ,
 Hoort mij , en verstoot mij niet.
 Heer ! - wat Helper d' aard moog' roemen ,
 Niemand is bij U te noemen ;
 Daden , als uw groote daân ,
 Treft men nergens elders aan.

5. Al de heidnen , door uw handen
 Voortgebragt in alle landen ,
 Zullen naadren tot uw licht ,
 Knielen voor uw aangezigt ,
 En uw naam ter eere leven.
 Gij zijt groot en hoog verheven ;
 Gij doet duizend wonderheên ;
 Gij zijt God , ja Gij alleen !

6. Leer mij naar uw wil te handlen ;
 'k Zal dan in uw waarheid wandlen.
 Neig mijn hart , en voeg het zaam
 Tot de vrees van uw naam.
 Heer , mijn God ! ik zal U loven ,
 Heffen 't gansche hart naar boven.
 'k Zal uw naam en majesteit
 Eeren tot in eeuwigheid !

7. God ! uw goedheid , nooit volprezen ,
 Hebt Gij dikwijls mij bewezen ,
 En mijn ziel , hoezeer verdrukt ,
 Aan de diepste smart ontruikt.
 Gij , o Heer ! Gij zijt langmoedig ,
 Zeer barmhartig , overvloedig
 In genâ , die ons behoedt ,
 Groot van waarheid , eindloos goed.

PSALM 87.

UITBREIDING VAN HET GODSRIJK.

1. De Heer heeft zelf d' onwrikbre vastigheden
Van 't godsgebouw doen rusten op een rots;
Die woning is de blijdschap onzes Gods,
Die Hij bemint ver boven 's werelds steden.
2. Een profetie van zegenrijke dingen
Gaat rond van u, o zetel van den Heer!
De vreemdste volken melden eens uw eer,
En zullen 't lied van 's Eeuwgen grootheid zingen.
3. De Filistijn, de Tyriër, de Mooren
Zijn tot Gods volk alreede toegebracht;
Van 't verste volk zal 't blijde nageslacht
Haast jublend roemen: 't Is uit God geboren."
4. God zal ze zelf bevestigen en schragen,
En op zijn rol, waar Hij de volken schrijft,
Hen tellen, als in 't Godsrijk ingelijfd,
En doen den naam van zijne kindren dragen.
5. Dan wordt Gods naam met lofgejuich geprezen;
Dan zullen daar gewijde zangers staan;
Zij heffen 't lied der reinste blijdschap aan,
En 't zal er vol van heilfonteinen wezen.

PSALM 88.

IN DOODSNOODEN.

1. O God mijns heils, mijn Toeverlaat!
Tot U hef ik mijn droeve klagten.
Ik roep, bij dagen en bij nachten,
Tot U in mijnen jammerstaat.
Ik nader biddend: wil mij hooren,
En neig tot mijn geschrei uw ooren!
2. Mijn ziel, bedrukt door tegenspoed,
Is uitgeput, gaat mij begeven;

Het einde nadert van mijn leven;

Mijn kracht is heen, gefnuikt mijn moed.

Ik ben, door overmaat van kwalen,

Als zij, die reeds ten grave dalen.

3. Reeds lig ik zonder kracht en hoop,
 Als waar 'k een doode, die geslagen
 In 't bloeijen van zijn lentedagen,
 Gestuit in zijnen levensloop,
 Met stof bedekt, van elk vertreden,
 Door uwe hand is afgesneden.
4. Gij hebt een last mij opgelegd;
 In diepe duisternis verzonken,
 Zie ik mij kracht noch hulp geschonken,
 Wordt in mijn druk mij troost ontzegd.
 Gij doet op mij uw oordeel komen,
 Gelijk 't geweld van waterstroomen!
5. Geen mijner vrienden blijft mij bij.
 'k Zoek vruchteloos hun mededoogen;
 Zij wenden van mijn leed hun oogen,
 Zij allen, ach, ontvlieden mij.
 Een bange kerker doet mij treuren;
 Ik kan de banden niet verscheuren.
6. Mijn oogen weenen bij mijn leed,
 Bij al mijn angst, bij al mijn lijden.
 O Heer, wil mij van druk bevrijden!
 Och, toon U tot mijn hulp gereed!
 'k Smeek dag aan dag om uw ontferming:
 Leen mij de hand tot mijn bescherming!
7. Wie zal uw wondren, uw beleid,
 Ooit in den nacht van 't graf vertellen?
 Wie ooit uw regt in 't daglicht stellen,
 Ter plaatse der vergetelheid?
 Maar ik, eer d' uchtend aan komt breken,
 Zal, Heer! van uw ontferming spreken.
8. Och, dat uw hand mij niet verstoot!
 Sla toch op mij uw gunstrijk' oogen.

Zie mij door krankheid neergebogen,
 Bedrukt, en worstlend met den dood.
 Ik moet het leed, dat G' oplegt, dragen,
 'k Ben twijfelmoedig en verslagen.

9. 'k Ben met verschrikking aangedaan;
 Mijn moed verflaauwt, mijn leden beven;
 Ach, moet m' uw dierbre gunst begeven,
 Dan licht voor mij geen uitkomst aan.
 'k Moet dag aan dag met duizend rampen,
 Als met het woën der golven, kampen!
10. Ik zie mijn medgezel en vrind
 Van mij verwijderd in mijn lijden,
 Zoodat mijn ziel, hoe z' ook moet strijden,
 Bij niemand heul of bijstand vindt.
 'k Zoek hen vergeefs; 'k moet eenzaam weenen:
 Slechts Gij, o God! kunt hulp verleen.

P S A L M 89.

GODS LIEFDE EN TROUW.

1. 'k Zal eeuwig zingen van uw goedertierenheên;
 Uw waarheid, groote God! vermelden door mijn reên.
 Ik weet, hoe 't vast gebouw van uwe gunstbewijzen,
 Naar uw gemaakt bestek, in eeuwigheid zal rijzen,
 Zoo min de hemel ooit uit zijnen stand zal wijken,
 Zoo min zal uwe trouw ooit wanklen of bezwijken.
2. De hemel looft, o Heer! uw wondren, dag en nacht;
 Uw waarheid wordt op aard de glorie toegebracht,
 Daar uw geheiligd volk van uwe trouw mag zingen;
 Want wie is U gelijk bij al de hemellingen?
 En, welke vorsten ooit het aardrijk moog bevatten,
 Wie hunner is, o Heer! met U gelijk te schatten?
3. God is op 't hoogst geducht in zijner Heilgen raad,
 En heerlijk boven 'their, dat om zijn rijkstroon staat.
 Wie is als Gij, o Heer! o God der legerscharen?
 Wie is aan U gelijk? wie kan U evenaren?
 Grootmagtig zijt G', o Heer! ja eindloos in vermogen;
 Uw onverbreekbre trouw omringt U voor elks oogen.

Eer berg en rots uit niet geboren waren ,
 Eer d' aarde rustt' op hare grondpilaren ,
 Van eeuwigheid , o God , die eeuwig leeft !
 Zijt Gij de God , die eind noch oorsprong heeft.

2. Uw oppermagt , die wij ootmoedig eeren ,
 Kan door een wenk den mensch zijn broosheid leeren ;
 Uw wenk alleen , al schijnt ons niets te déren ,
 Verbrijzelt ons , doet ons tot aarde keeren.
 Want in uw oog zijn duizend jaren , Heer !
 Een enkle dag , een nachtwaak , en niets meer.
3. Ons leven wordt verzwolgen , ons vermogen
 Is , als een droom , een schaduwbeeld vervolgen ;
 Wij zijn als 't gras , dat 's morgens , overtogen
 Met frisschen dauw , in bloei staat voor elks oog en ,
 Maar 's avonds , als het afgesneden wordt ,
 Op 't open veld ter neêrligt en verdort.
4. Op uw bevel vergaat ons kwijnend leven ;
 Uw heiligheid doet ons het harte beven ,
 O God ! als Gij , in majesteit verheven ,
 Het onregt , dat w' in 't openbaar bedreven ,
 En 't kwaad , door ons in diep geheim verrigt ,
 In 't licht stelt voor uw glansrijk aangezigt.
5. O eeuwig God ! op wien w' eerbiedig staren ,
 Hoe spoedig , ach , verdwijnen onze jaren !
 Wij zien die , als gedachten , henen varen !
 Of , blijft uw gunst ons in het leven sparen ,
 Dan klimmen wij ten hoogste tot den top
 Van zeventig of tachtig jaren op.
6. Helaas , het best van onze levensdagen
 Baart dikwijls smart , geeft dikwijls stof tot klagen ,
 Daar zorg , verdriet en jammerlijke plagen ,
 Vaak beurt om beurt , de matte ziel doorknagen.
 De levensdraad wordt schielijk afgesneên ;
 Wij schijnen sterk , maar ach , wij vliegen heen !
7. Wie , groote God ! erkent naar eisch uw krachten ?
 Vreest naar waardij uw naam , o Magt der magten ?

Leer ons den tijd des levens kostlijk achten ,
 Opdat ons hart de wijsheid moog' betrachten !
 Keer weder , Heer ! uw gunst koom' ons te sta !
 Kom spoedig ons ter hulp met uw genâ !

8. Uw gunst sterkt meer dan uitgezochte spijzen ;
 Laat, met het licht, haar licht voor ons verrijzen !
 Zoo zal ons hart op liefelijke wijzen
 Uw goedheid al ons ovrig leven prijzen.
 Verblijd ons naar de maat van onzen druk ,
 En naar den duur van al ons ongeluk !
9. Laat uw genâ ons met haar troost verrijken ,
 En laat uw werk aan al uw vrienden blijken ,
 Uw heerlijkheid niet van hun kindren wijken !
 Uw liefd' , uw magt behoed' ons voor bezwijken !
 Sterk onze hand , en zegen onze vlijt ;
 Bekroon ons werk , en nu , en t' allen tijd !

P S A L M 91.

GOD BEWAART DE ZIJNEN.

1. Hij , die op Gods bescherming wacht ,
 Wordt door den hoogsten Koning
 Beveiligd in den duistren nacht ,
 Beschaduwd in Gods woning.
 Dies noem ik God , zoo goed als groot
 Voor hen , die op Hem bouwen ,
 Mijn burg , mijn toevlugt in den nood ,
 Den God van mijn betrouwen .
2. God zal uit 's vogelvangers net
 U veilig doen ontkomen.
 Hij is het , die uw leven redt ;
 Gij hebt geen plaag te schroomen.
 Hij zal in lijfs- en zielsgevaar
 U met zijn vleuglen dekken ;
 Zijn waarheid u ten beukelaar ,
 En ter rondas verstrekken.

3. De schrik des nachts doet u niet vliën ,
 Waarvoor de boozen beven ;
 Geen pijlen hebt gij 's daags t' ontzien ,
 Die dreigend u omzweven ;
 Geen pest , met welk een snellen spoed
 Z' in 't duister om moog' waren ,
 Noch 'tstreng verderf , dat 's middags woedt ,
 Zal ooit uw ziel vervaren.

4. Gij zult , aan d' een' en d' andre hand ,
 Tienduizenden zien vallen ;
 Terwijl gij , in gerusten stand ,
 Gespaard blijft boven allen.
 Het dreigend leed vliegt u voorbij ;
 Alleenlijk zien uw oogen ,
 Hoe schriklijk 't loon der boozen zij ,
 Die d' Almagt niet verhoogen.

5. Ik steun op God , mijn Toeverlaat !
 Dies heb ik niets te vreezen.
 Wie bouwt op God , dien deert geen kwaad ;
 Zijn tent zal veilig wezen ;
 God zal zijn Engelen gebiën ,
 Dat z' u op weg bevrijden ;
 Gij zult hen in gevaren zien
 Voor uw behoudnis strijden.

6. Ja , Englen zijn 't , Gods gunstgenoot !
 Die naar zijn welbehagen ,
 Opdat gij aan geen steen u stoot ,
 U op hun handen dragen.
 Gij zult op jonge leeuwen treën ,
 Op giftig' adders stappen ,
 En , door gevaar noch vrees bestreën ,
 Den leeuw en draak vertrappen.

7. Wel hem , wiens ziel Mij teër bemint
 (Dus laat God zelf zich hooren) ;
 Ik heb voor hem , als voor mijn vriend ,
 Een heilrijk lot beschoren ;
 Omdat hij mijnen naam erkent ,

„Zal hem mijn gunst verzellen;
 „Ik zal hem redden uit d' ellend',
 „En op een hoogte stellen.

8. De vrome zal, in ramp en pijn,
 Tot God om uitkomst zuchten;
 „En Ik,” spreekt God, „zal bij hem zijn
 „In al zijn ongenugten.
 „'t Gevaar zal Ik hem doen ontvliên,
 „Zijn levensdagen rekken;
 „'k Zal hem mijn eer en heil doen zien,
 „Hem nooit mijn hulp onttrekken.”

P S A L M 92.

DE DAG DES HEEREN.

1. Laat ons den rustdag wijden
 Met psalmen tot Gods eer.
 't Is goed, o Opperheer!
 Dat w' ons in U verblijden;
 't Zij d' uchtendstond, vol zoetheid,
 Uw gunst ons stelt in 't licht,
 't Zij ons de nacht berigt
 Van uwe trouw en goedheid.
2. 't Voegt ons, met blijde klanken,
 Door 't vrolijk jubellied,
 Hem, die 't heelal gebiedt,
 Op harp en luit te danken.
 Gij hebt, door uw vermogen,
 O Heer! mijn hart verheugd;
 Ik zal, verrukt van vreugd,
 Uw groote daân verhoogen.
3. Hoe groot zijn, Heer! uw werken!
 Hoe ver gaat uw beleid!
 Gij stelt met mogendheid
 Elk deel zijn juiste perken.
 Een ziel, aan 't stof gekluisterd,
 Beseft uw daden niet;

Zij weet niet, wat zij ziet;
Haar oordeel is verduisterd.

4. Wie U durft wederstreven,
Wie onregt durft begaan,
Hem zult G', o God! weérstaan,
Hem 't loon der boosheid geven.
Gij zult mijn heil vergrooten,
Mij sterken waar ik kwijn;
'k Word door uw zonneshijn
Met blijdschap overgoten.
5. De vromen zullen bloeijen,
Gelijk op Libanon,
Bij 't koestren van de zon,
De palm en ceder groeijen.
Zij, die in 't huis des Heeren
Verschijnen vroeg en spa,
Zij zien door Gods genâ
Hun wasdom steeds vermeêren.
6. Tot in hun grijze dagen
Blijft vromen 't heil gewis.
Zij zullen, groen en frisch,
Gewenschte vruchten dragen,
Om blijde te verkonden,
Te roemen 't regt huns Gods.
Bij Hem, mijn vaste rots,
Is 't onregt nooit gevonden.

P S A L M 93.

GODS OPPERMAGT.

1. De Heer regeert! de hoogste Majesteit,
Bekleed met sterkt', omgord met heerlijkheid,
Bevestigt d'aard en houdt door zijne hand
Dat schoon gebouw onwankelbaar in stand.
2. Gij hebt uw troon van eeuwigheid gegrond.
De waatren, Heer! vermeedren zich in 't rond,

Rivier en zee verheffen haar gebruis.
 Het siddert al op 't woedend stroomgedruis.

3. Gij, onze God! zijt sterker, dan 't geweld
 Der waatren, wien uw almagt palen stelt;
 De groote zee zwijgt op uw wenk en wil,
 Hoe wild zij bruis', hoe fel zij woede, stil.
4. Uw magt is groot, uw trouw zal nooit vergaan.
 Al wat Gij ooit beloofd hebt, zal bestaan.
 De heiligheid en wijsheid zijn, o Heer!
 Eeuw uit eeuw in, uw sieraad en uw eer!

P S A L M 94.

ONDER RAMPEN.

1. Hoe lang nog zullen, Heer! de boozen,
 Hoe langen tijd de goddeloozen
 Hier spotten, vol van dartle vreugd,
 En zwadder werpen op de deugd,
 En spreken, als in zegepraal,
 Baldadig d'allerstoutste taal?
2. Hoe, zou de Schepper, die onz' ooren
 Gevormd heeft, zelf niet kunnen hooren?
 Zou Hij, die 't oog formeert, niet zien?
 Zou iemand Gods gerigt ontvliën,
 Die volken straft, en wijsheid leert
 Aan elk, die wetenschap ontbeert?
3. De Heer wil mij ter hulpe wezen,
 Mijn rots, mijn heil, bij al mijn vreezen.
 Welzalig is de man, o Heer!
 Die, door uw tucht en hemelleer,
 Den zegen der beproeving weet,
 En voordeel trekt uit bitter leed.
4. Gij doet ons 't leed geduldig dragen;
 Zoo zien wij 't eind der kwade dagen;
 Zoo wordt de roede zelfs gekust,

En d'onderwerping geeft ons rust ;
 Totdat de dag des Heeren komt,
 Waarop de bange klagt verstomt.

5. De Heer zal in dit moeilijk leven
 Zijn volk en erfdeel nooit begeven.
 Gods oordeel toont , vol majesteit ,
 Aan 't menschedom zijn gerechtigheid;
 Al wie opregt is van gemoed ,
 Die merkt het op en keurt het goed.
6. Wie zal , als 't onheil is gerezen ,
 Mijn ziel tot steun en helper wezen ?
 Zoo mij de Heer , mijn schild en loon ,
 Geen sterken bijstand had geboën ,
 Dan waar' mijn leven wis verkort ,
 En ik in 't gapend graf gestort.
7. Wanneer ik zei : »mijn voeten glijden;»
 Dan hebt Gij mij gesterkt in 't lijden.
 Wanneer het moêgepeinsde hart
 Door al mijn denken werd verward ,
 En ik in druk schier was gestikt ,
 Dan heeft uw troost mijn ziel verkwikt.

PSALM 95.

LOF DES SCHEPPERS.

1. Komt, laat ons zamen God, den Heer,
 Den rotssteen van ons heil, met eer,
 Met godgewijden zang ontmoeten !
 Laat ons zijn gunstrijk aangezigt
 Met een verheven lofgedicht
 En blijde psalmen juichend groeten !
2. De Heer is groot , een heerlijk God ,
 Een Koning, die het zaligst lot ,
 Ver boven onzen wensch , kan schenken.
 Het diepst van 's aardrijks ingewand ,
 Het hoogst gebergt is in zijn hand ;
 't Gehoorzaamt alles op zijn wenken.

3. God schiep de zee; z'is door zijn kracht
Met al het drooge voortgebragt;
't Moet alles naar zijn wetten hooren.
Komt , buigen w' ons aanbiddend neêr !
Komt , laat ons knielen voor den Heer,
Die ons gemaakt heeft en verkoren !
4. De Heer is onze God , en wij
Zijn 't volk van zijne heerschappij,
De schapen , die zijn hand wil weiden.
Zoo gij zijn stem dan heden hoort ,
Gelooft zijn heilig , troostrijk woord;
Verhardt u niet , maar laat u leiden.

P S A L M 96.

GODS GROOTHEID.

1. Zingt , zingt een nieuw gezang den Heere !
Zing , aarde ! zing uw God ter eere !
Looft 's Heeren naam met hart en mond ;
Vermeldt zijn heil op 't wereldrond.
Dat dag aan dag zijn roem vermeêre !
2. Nu moet uw tong de heidnen nooden ;
Meldt allen volken zijn geboden ;
Vertelt zijn wondren en zijn eer.
Aanbiddingwaardig is de Heer ,
En heerlijk boven 's werelds goden.
3. Hoe blinkt het alles door betooning
Van sterkt' en sieraad in zijn woning !
O geef , geslachte bij geslacht !
Den roem van heerlijkheid en kracht
Aan onzen grooten God en Koning !
4. Geeft eer aan 't eeuwig Opperwezen !
Zijn naam wordt nooit genoeg geprezen.
Verheft zijn deugden blij te moê ;
Brengt Hem uw hart ten offer toe ,
Hem , dien de volken moeten vreezen !

5. Aanbidt Hem needrig al uw leven ,
Die boven 't nietig stof verheven ,
Een godlijk licht van zich verspreidt.
Leer , aard' ! aan zijne majesteit ,
Aan zijne grootheid d'eere geven !
6. Zegt , om de heidnen te verlichten :
De Heer regeert , die d' aard wou stichten ;
Zij zal , bevestigd t' allen stond ,
Nooit wankelen op haren grond.
Hij zal naar 't regt de volken rigten.
7. Dat alle heemlen zich verblijden ;
Verheugd zij d' aard' aan alle zijden !
Verheugd de volheid van de zee ;
Het veld spring' op met al het vee,
En 't woud moet juichend God belijden.
8. 't Juich' al voor 't aangezicht des Heeren !
Hij komt , die d'aarde zal regeren
En rigten vol van majesteit !
De wereld zal gerechtigheid ,
Het menschdom zijne waarheid eeren.

P S A L M 97.

GODS GROOTHEID.

1. God heerscht als Opperheer ;
Dat elk Hem juichend eer' !
Dat d' aard haar lied Hem wijde ,
En zich de zee verblijde !
Hem dekt met majesteit
Der wolken donkerheid ;
Hij grondt zijn hemeltroon
Op heilge rijksgeboën ,
Vol regt en wijs beleid.
2. 't Gebergte smelt als was ,
En wordt tot stuivend asch
Voor 't vlamvend vuur des Heeren ,

Dien al wat leeft, moet eeren.
 't Verbaasde hemelrond
 Meldt, in dien droeven stond,
 Zijn heerlijkheid en magt;
 De volken zien zijn kracht
 Op 's aardrijks ruimen grond.

3. Gij, vrienden van den Heer!
 Verbreiders van zijn eer!
 Hoopt steeds op zijn genade,
 En haat altijd het kwade!
 Hij, die in tegenspoed
 Zijn gunstgenooten hoedt,
 Verleent hun onderstand,
 En redt z' uit 's boozen hand,
 Die tegen d' onschuld woedt.
4. Gods vriendlijk aangezicht
 Heeft vrolijkheid en licht
 Voor all' opregte harten
 Ten troost verspreid in smarten.
 Juicht, vromen! om uw lot,
 Verblijdt u steeds in God!
 Roemt, roemt zijn heiligheid!
 Zoo word' zijn lof verbreid
 Voor al uw heilgenot.

P S A L M 98.

LOF VAN GOD.

1. Zingt, zingt een nieuw gezang den Heere,
 Dien grooten God, die wondren deed!
 Zijn regterhand, vol sterkt' en eere,
 Zijn heilig' arm wrocht heil na leed.
 Dat heil heeft God nu doen verkonden;
 Nu heeft Hij zijn gerechtigheid,
 Zoo vlekkeloos en ongeschonden,
 Voor 't wereldrond ten toon gespreid.
2. God heeft gedacht aan zijn genade,
 Zijn trouw aan 'tmenschedom nooit gekrenkt;

Dit slaan al 's aardrijks einden gade ,
 Nu onze God zijn heil ons schenkt.
 Juich dan den Heer met blijde galmen ,
 Gij , gansche wereld ! juich van vreugd ,
 Zing vrolijk in verheven psalmen
 Het heil , dat d' aard' in 't rond verheugt !

3. Doe bij uw harp de psalmen hooren ;
 Uw juichstem geef' den Heere dank !
 Laat klinken door uw tempelkoren
 Trompetten en bazuingeklank !
 Dat 's Heeren huis van vreugde druische
 Voor aller heeren Opperheer ;
 De zee met hare volheid bruiſe ,
 De gansche wereld geef' Hem eer !
4. Snelt , stroomen ! vrolijk langs uw stranden ,
 Met statig klotsend golfgeluid ;
 Gij , bergen ! ruischt met uw waranden
 En jubelt 's Heeren grootheid uit.
 Hij komt , Hij komt , om d' aard te rigten ,
 Te rigten in geregtigheid ;
 Verdrukking wijkt , 't geweld moet zwichten ,
 't Wordt al met billijkheid geleid.

P S A L M 99.

GODS HEILIGHEID.

1. God , de Heer , regeert !
 Knielt gij volken ! eert
 Hem , die eeuwig leeft ,
 En U 't leven geeft.
 Aller volken magt
 Vreez' des Heeren kracht.
 't Heilig Opperwezen
 Zij alom geprezen !
2. Looft met hart en stem ,
 Looft de kracht van Hem ,
 Die het regt bemint

In zijn rijksbewind.
 Uw gerechtigheid
 Hebt G', o God! verbreid;
 Regt zijn al uw paden,
 Heerlijk al uw daden.

3. Roemt nu onzen God,
 Hoort naar zijn gebod;
 Buigt voor Hem u neer;
 Heilig is de Heer.
 Aller vromen stem
 Bad van ouds tot Hem.
 En met gunstig' ooren
 Wou Hij hen verhooren.

4. Met ons leed begaan,
 Ziet G' ons liefdrijk aan,
 Heer! die, naar uw woord,
 Onze beë verhoort.
 Met uw heilgenā
 Slaat Gij allen ga,
 Schoon w' om onze zonden
 Straffen ondervonden.

5. Geeft, geeft eeuwig eer
 Onzen God en Heer!
 Buigt u neer en toont
 Eerbied, waar Hij woont,
 Waar zijn heiligheid
 Hemelglans verspreidt.
 Wilt Hem needrig eeren:
 't Is de Heer der heeren!

P S A L M 100.

LOF VAN GOD IN ZIJN HEILIGDOM.

1. Juich, aarde! juicht alom den Heer!
 Dient God met blijdschap, geeft Hem eer.
 Komt, nadert voor zijn aangezicht;
 Zingt Hem een vrolijk lofgedicht.

2. De Heer is God ; erkent , dat Hij
 Ons heeft gemaakt ; zijn werk zijn wij ;
 Wij zijn de schapen , die Hij weidt ,
 Het volk , tot 's Heeren dienst bereid.
3. Gaat tot zijn poorten in met lof ,
 Met lofzang in zijn heilig hof ,
 Looft Hem aldaar met hart en stem.
 Psalmzingt zijn naam , verheerlijkt Hem !
4. Want goedertieren is de Heer !
 Zijn goedheid eindigt nimmermeer.
 Zijn trouw en waarheid houdt haar kracht
 Tot in het laatste nageslacht.

P S A L M 101.

GOEDE VOORNEMENS.

1. 'k Zal goedheid en gerechtigheid bezingen ,
 Als d' eelsten schat , waarnaar ik steeds wil dingen.
 Een psalmgezang wijd ik , o Opperheer !
 Uw naam ter eer.
2. 'k Zal met mijn hart den weg betreên der vromen ,
 Waarop Gij , Heer , mijn God ! tot mij wilt komen.
 'k Rigbt naar uw wil , opregt van ziel en zin ,
 Mijn wandel in.
3. 'k Wil nooit naar 't geen Gij kwaad heet , overhellen ,
 Geen zondig doel zal 'k mij voor oogen stellen.
 Ik haat en vlied het schenden van uw wet ,
 En schuw die smet.
4. 't Verkeerde hart , bij wien 't mij ook moog' blijken ,
 Zal uit mijn huis en van mijn omgang wijken ;
 En 'k zal met hen , die uwe wet weerstaan ,
 Nooit medegaan.
5. 'k Zal hem , dien ik zijns naasten eer zie krenken ,
 Geen teeken van mijn liefd' en achting schenken ;

Den trotschaard , die met nijdig' oogen ziet,
Verdraag ik niet.

6. Ik vest , op wie getrouw en vroom zijn , d' oogen,
Opdat z' in mijnen voorspoed deelen mogen ;
En zal hem , die in 't spoor der deugd wil treên,
Met gunst bekleên.
7. Maar elk , die snood , door listige bedrijven ,
Zijn voordeel zoekt , zal in mijn huis niet blijven.
Geen leugenaar , die waarheid stout verbant ,
Houdt bij mij stand.

P S A L M 102.

GODS ONVERANDERLIJKHEID.

1. Hoor , o Heer ! verhoor mijn smeeken !
Laat m'uw bijstand niet ontbreken ;
Och , veracht mijn tranen niet,
Daar Gij al mijn angsten ziet.
Als ik in benaauwde dagen
U , mijn God ! mijn leed moet klagen ,
Wil dan liefdrijk U ontfermen ,
Wil mij door uw magt beschermen !
2. Ach , mijn leeftijd gaat in weenen ,
Als een ijdele droom daarhenen ,
Als een schaduw die verdwijnt ;
Ik verdor als gras , dat kwijnt.
Maar Gij , Heer ! zult steeds regeren ;
Eeuwig zal uw roem vermeeren ;
En uw naam blijft in gedachten
Tot de laatste nageslachten !
3. Heer ! Gij zult uw volk beschermen ,
Onzer zult Gij U ontfermen ;
Gij hebt ons den tijd voorspeld ,
Die aan 't lijden perken stelt.
Zijn de lang gewenschte dagen
Van uw gunstrijk welbehagen ,

Zijn z' in 't eind, o God! geboren :
 Dan zult G' onze klagt verhooren.

4. Albestierend Opperwezen!
 Eens zal volk bij volk U vreezen,
 Alle vorsten buigen neêr,
 Brengen huld' aan U, o Heer!
 Als uw goedheid op de klagten
 Der verdrukten, diep verachten
 Letten zal en 't onheil weren,
 Zal U ieder juichend eeren.

5. Eenmaal wordt Gods trouw verheven,
 En zijn dierbre gunst beschreven
 Voor het dankbre nageslacht,
 Dat met lust zijn wet betracht.
 't Volk, in later eeuw geboren,
 Zal van 's Heeren goedheid hooren
 Zal zich in zijn roem verblijden,
 Hem zijn lofgezangen wijden.

6. Wilt met blij gejuich Hem loven,
 Die, uit zijn paleis daarboven,
 Al ons leed en ongeval
 Eens in vreugd' veranderen zal,
 En gevangnen in hun zuchten
 Hoort, wanneer zij tot Hem vlugten,
 Om hen uit de wreede kaken
 Van den dood weêr vrij te maken.

7. 's Heeren naam zij steeds geprezen,
 Hem zij huld' en eer bewezen,
 Ieder hoor de vreugdestem
 In het nieuw Jeruzalem;
 Als de volken zaam vergâren,
 En hun lied aan 't onze paren;
 Als de koningen zich buigen,
 En Hem hun ontzag betuigen.

8. 't Aardrijk en de hemelbogen
 Zijn gewrocht door Gods vermogen;

Allen zijn z', in hun verband,
't Kunststuk van zijn wijze hand.
Doch, hoe duurzaam die ook schijnen,
Eens zal al hun glans verdwijnen;
Maar, schoon 't alles om zal keeren,
Gij houdt stand, o Heer der heeren!

9. Als een kleed zal 't al verouden;
Niets kan hier zich staande houden;
Wat uit stof is, neemt een end
Door den tijd, die alles schendt.
Maar Gij hebt, o Opperwezen!
Geen verandering ooit te vreezen;
Gij, die eeuwen acht als uren,
Gij zult d' eeuwigheid verduren.
10. Uwer vrienden trouwe zonen
Zullen altoos bij U wonen;
Ja, door U bevestigd, God!
Deelt hun kroost in 't zalig lot.
Gij schenkt, dat, van smaad ontheven,
Z' uwen naam ter eere leven;
Daar uw goedheid hen beveiligt,
Blijven z' aan uw dienst geheiligd.

PSALM 103.

GODS GOEDHEID.

1. Loof, loof den Heer, mijn ziel! met alle krachten,
Verhef zijn naam, zoo groot, zoo heilig t'achten!
Och of nu al, wat in mij is, Hem preez!
Loof, loof mijn ziel! den Hoorder der gebeden;
Vergeet nooit één van zijn weldadigheden!
Vergeet ze niet; 'tis God, die z'u bewees!
2. Loof Hem, die u al wat gij hebt misdreven,
Hoe veel het zij, genadig wil vergeven,
Uw krankheên kent en liefderijk geneest;
Die van 't verderf uw leven wil verschoonen,
Met goedheid en barmhartigheên u kroonen;
Die in den nood uw redder is geweest.

3. Loof Hem, die u vergunt uw zielsverlangen,
U 't goede tot verzading doet ontvangen,
Uw jeugd vernieuwt, gelijk eens arends jeugd.
De Heer doet regt, is heilig in zijn rigten;
Treft iemand druk, Hij wil den druk verlichten,
En hart en mond vervullen met zijn vreugd.
4. God heeft voorheen aan Mozes zijne wegen,
Aan Israels zaad, tot hun behoud genegen,
Zijn daân getoond en liefdrijk hen geleid.
Barmhartig is de Heer en zeer genadig;
Hoe zwaar gehoond, langmoedig en weldadig;
De Heer is groot van goedertierenheid.
5. God zal zijn volk niet eindeloos kastijden,
Hij laat ons niet, uit lust tot plagen, lijden,
Hij is het zelf, die ons zijn vriendschap biedt.
Hij handelt nooit met ons naar onze zonden;
Hoe zwaar, hoe lang wij ook zijn wetten schonden,
Hij straft ons, maar naar onze zonden niet.
6. Zoo hoog Gods troon mag boven d'aarde wezen,
Zoo groot is ook voor allen, die Hem vreezen,
De gunst, waarmee Hij hen wil gadeslaan.
Zoo ver het west verwijderd is van 't oosten,
Zoo ver heeft Hij, om onze ziel te troosten,
Van ons de schuld en zonden weggedaan.
7. Geen vader sloeg met grooter mededoogen.
Op teeder kroost ooit zijn ontfermend' oogen,
Dan onze Heer op ieder, die Hem vreest.
Hij weet, wat van zijn maaksel is te wachten,
Hoe zwak van moed, hoe klein wij zijn van krachten,
En dat wij stof, van jongs af, zijn geweest.
8. Gelijk het gras is ons kortstondig leven,
Gelijk een bloem, die, op het veld verheven,
Wel sierlijk pronkt, maar krachtloos is en teêr;
Wanneer de wind zich over 't land laat hooren,
Dan knakt haar steel, haar schoonheid gaat verloren;
Men kent en vindt haar standplaats zelfs niet meer.

9. Maar 's Heeren gunst zal over die Hem vreezen,
 In eeuwigheid altoos dezelfde wezen;
 Zijn trouw rust zelfs op 't verste nageslacht,
 Dat zijn verbond niet trouweloos wil schenden,
 Noch van zijn wet afkeerig d' ooren wenden,
 Maar die naar eisch van zijn verbond betracht.
10. De Heer heeft zich, als allerhoogste Koning,
 Een troon gevest in zijne hemelwoning;
 Zijn heerschappij gaat over 't wereldrond.
 Looft, looft den Heer, gij zijne Legermagten,
 Gij Englen! die Hem dient met heldenkrachten
 En vaardig past op 't woord van zijnen mond.
11. Looft, looft den Heer, gij zijne Legerscharen!
 Wier lust het is op zijnen wenk te staren.
 Dat hemel, aard', en zee, en berg, en dal,
 Hoe ver men ook zijn schepter ziet regeren,
 Altijd zijn naam en groote deugden eeren!
 En gij, mijn ziel! loof gij Hem boven al!

P S A L M 104.

LOF DES SCHEPPERS.

1. Waak op, mijn ziel! loof d' Oppermajesteit.
 Wat zijt Gij groot! wat spreidt uw heerlijkheid,
 Geduchte Schepper! luisterrijke stralen!
 Zij baart ontzag door al de hemelzalen.
 Het blinkend licht bedekt U als een kleed;
 De hemel, dien G' als een gordijn verbreedt
 En uitspant voor uw goddelijke woning,
 Verbergt voor d' aard uw aanschijn, eeuwig Koning!
2. Gij zoldert in de waatren uwen troon.
 De wolken, steeds gereed op uw geboën,
 Op 't hoogst vereerd, dat zij haar Koning dragen,
 Verstrekken U, o Heer! ten zegewagen.
 Gij wandelt op de vleuglen van den wind,
 Dien G', als 't heelal, aan uwen dienst verbindt.
 Gij maakt d' orkanen tot uw afgezanten;
 De bliksemschichten tot uw rijkstrawanten.

3. Uw wonderkracht heeft, in den morgenstond
Des vluggen tijds, deez' aarde vast gegrond.
Wat in haar kreits ooit wanklen moog of wijken,
Zij zal, door U gevestigd, nooit bezwijken.
Zij; wier volschoon nu tot aanbidding wekt,
Was met onpeilbre zeeën eens bedekt
Als met een kleed; de hoogte van de golven
Hield bergen zelfs in 't grondloos diep bedolven.
4. De Godheid sprak en donderd' in de lucht.
De woeste zee, verschrikt door 't stormgerucht,
Vlood haastig heen naar 't perk, haar aangewezen.
Het log gevaart der bergen, opgerezen,
Vertoonde straks zijn eerst onzichtbren top,
En hief alom de fiere kruinen op.
't Ontelbaar tal van vruchtbre dalen daalde
Ter juister plaats, die Gods bevel bepaalde.
5. D' ontembre zee houdt stand, waar God gebiedt;
Zij overschrijdt de vaste stranden niet;
Zij ziet haar magt door hooger magt betoomen,
En zal deez' aard nooit weder overstroomen.
Gods goedheid zendt de koele bronnen uit;
Die wandlen, met haar ruischend stroomgeluid,
De bergen om, en dwalen, en verspreijen
Zich wijd en zijd door beemden en valleijen.
6. Het nuttig vee en 't roofziek boschgediert,
Ook d' ezel, die door woeste wouden zwiert,
Die, ongetemd, zich kreunt aan juk noch koorden,
Vindt lafenis aan hare frissche boorden.
Het vooglenheir, dat in zijn snelle vlugt
De vlerken rept en opstijgt in de lucht,
Of uit het loof zijn zilvren stem laat hooren,
Heeft aan haar zoom zijn woningen verkoren.
7. 't Is God, wiens hand den bergen water schenkt,
De dorstend' aard uit zijnen hemel drenkt,
Den regen geeft uit zijne hooge zalen,
En vruchtbaarheid doet zweven in de dalen.

Dan schiet voor 't vee de teedre grasscheut uit;
 Tot 's menschen dienst ontluikt het geurig kruid;
 En spruit het brood, nog in den halm besloten,
 Uit d' aarde voort, door milden dauw begoten.

8. God geeft den wijn, tot vreugd voor 't hart bereid,
 't Olijsap, dat een glans op 't aanschijn spreidt,
 En 'tsmaaklijk brood, dat onze kracht moet voeden;
 Zoo zegent ons de rijkdom des Algoeden!
 't Is God alleen, die door zijn sterke hand
 Den Libanon met cederen beplant,
 't Geboomte voedt, en kracht schenkt, onder 't kweeken,
 Aan 't lommrig woud, aan schaduwrijke streken.
9. Het vogeltje dat schuilplaats vindt in 't loof,
 Vormt hier zijn nestj' uit zijn vergaarden roof;
 En d'olmen zijn, daar z'opgaan als pilaren,
 Het steil verblijft der kleppend' ooijevaren.
 De steenbok springt en kloutert van den top
 Des heuvels tot de kruin der bergen op;
 Het blanke duin houdt, in verborgen hollen,
 Het schuw konijn voor ons gezigt verscholen.
10. De gouden zon weet, wáár zij schuil moet gaan;
 De wisseling der zilverblanke maan,
 Aan tijd en loop op 't wonderbaarst verbonden,
 Verschijnt voor 't oog op haar bepaalde stonden.
 Gij, Heer! beschikt door uw geduchte magt
 De duisternis, en 't wordt op aarde nacht,
 Als 't wild gediert door woud en veld gaat dwalen,
 Om voedsel voor het hongrig nest te halen.
11. Het donker bosch weërgalmt op 't heesch geschreeuw
 Van leeuwenwelp en fieren ouden leeuw,
 Die tuk op roof, in afgelegen hoeken,
 Al brullend, spijs van God, den gever, zoeken.
 Maar op de komst van licht en dageraad,
 Op 't zien der zon in 't luisterrijk gewaad,
 Keert elk van hen naar zijn verborgen kuilen,
 Waar zij, verzaad, zich voor ons oog verschuilen.

12. Dan wordt de mensch, gewekt door 't morgenlicht,
 Gedreven tot den arbeid, tot zijn pligt.
 Hij plant, hij bouwt, men ziet hem zwoegen, draven;
 Tot d' avond wenkt, laat hij niet af van slaven.
 Hoe schoon, hoe groot, o Oppermajesteit!
 Is al uw werk, gevormd met wijs beleid.
 Uw wijsheid streelt oplettende gemoeden;
 Al 't aardrijk is vervuld met uwe goedren.

13. D' onpeilbre zee bergt in haar ruimen schoot
 Een eindloos tal van schepslen, klein en groot,
 Die in haar diept' al krielend zich vergaren.
 Het golvend ruim der rusteloze baren
 Doorwemelt tal van dieren, wijd en zijd;
 Daar zwemt en duikt het schubbig heir om strijd,
 Daar laat Gij zelfs 't gedrocht der waatren spelen,
 Den schrik der zee in deze vreugde deelen.

14. Wat in de lucht, op d' aard, in 't water leeft,
 't Wacht al op U, die elk zijn spijs geeft;
 't Wacht al op U, die alles kunt behoeden.
 Als uwe gunst al 't schepslenheir wil voeden,
 En liefderijk aan hunne nooddruft denkt,
 Vergaaden zij den voorraad, dien Gij schenkt,
 En worden, door uw goedheid mild bejegend,
 Elk op zijn tijd met overvloed gezegend.

15. Verbergt G', o God! uw glansrijk aangezicht,
 Dan siddren zij, op 't missen van dat licht,
 Dat troostrijk licht, dat zij niet kunnen derven.
 Neemt uwe hand hun adem weg, zij sterven;
 Zij worden stof, gelijk ze zijn geweest.
 Bezielt Gij hen door 't aadmen van uw Geest,
 Dan ziet men hen weér tieren als te voren;
 Dan wordt heel d' aard met nieuwen glans herboren.

16. De heerlijkheid der hoogste Majesteit
 Zij hoog geroemd, tot in all' eeuwigheid!
 Zij blinkt alom, en kent geen paal of perken!
 Dat zich de Heer verblijdt' in al zijn werken!
 Het aardrijk schudt, wanneer Gods vuurgloed blaakt;

Wanneer zijn hand de hooge bergen raakt,
Slaat hun gevaart' aan 't sidderen en rooken,
Inwendig door zijn almagt aangestoken.

17. Ik zal, zoo lang ik 't levenslicht geniet,
Gods mogendheid verheffen in mijn lied;
Ik zal mijn God met lofgezangen eeren,
Terwijl ik nog op aarde mag verkeerren.
Mijn aandacht zal op Hem gevestigd staan,
En met ontzag zijn grootheid gadeslaan.
Ik zal mij in den God mijns heils verblijden,
En dag aan dag Hem mijne psalmen wijden.
18. De zonde zal verdelgd zijn als God wenkt,
De boosheid zal vergaan, eer 't iemand denkt!
Waak op, mijn ziel! wil uwen Schepper eeren;
Geloofd zij God! elk loov' den Heer der heeren!

PSALM 105.

GODS GETROUWHEID.

1. Looft, looft verheugd den Heer der heeren!
Aanbidt zijn naam, en wilt Hem eeren.
Doet zijne glorieijke daân
Alom den volkeren verstaan,
En spreekt met aandacht en ontzag
Van al zijn wondren dag aan dag!
2. Juicht, elk om strijd, met blijde galmen;
Zingt, zingt den Hoogste vreugdepsalmen;
Beroemt u in zijn heiligen naam!
Dat die Hem zoeken al te zaam
Hun hart vereenen tot zijn eer,
En zich verblijden in den Heer!
3. Vraagt naar den Heer en zijne sterkte;
Naar Hem, die al uw heil bewerkte;
Zoekt dag aan dag zijn aangezicht!
Gedenkt aan 't geen Hij heeft verrigt,
Aan zijn doorluchte wonderdaân;
En wilt zijn straffen gadeslaan!

4. God zal zijn waarheid nimmer krenken ;
 Maar eeuwig zijn verbond gedenken.
 Zijn woord wordt altoos trouw volbragt
 Tot in het duizendste geslacht.
 't Verbond met zijn getrouwen vrind
 Bevestigt Hij van kind tot kind.
5. God heeft ons volk zijn gunst bewezen,
 Opdat het altoos Hem zou vreezen,
 Zijn wet betrachten, en voortaan
 Bestendig op zijn wegen gaan.
 Men roem' dan d' Oppermajesteit,
 Om zoo veel gunst, in eeuwigheid !

P S A L M 106.

OP EEN DANK- EN BIDDAG.

1. Looft God, den trouwen Opperheer !
 Geeft, geeft Hem vrolijk roem en eer,
 Wiens goedheid perken kent noch palen.
 Maar wie, hoe hoog verlicht hij zij,
 Wie kan zijn mogendheên verhalen,
 Zijn lof verkonden naar waardij ?
2. Welzalig elk, die 't regt betracht,
 En t' aller tijd' Gods wetten acht.
 O Heer ! laat mij, naar 't welbehagen,
 Dat G' in uw volk steeds hebt getoond,
 Ook roem op uw bescherming dragen,
 En met uw zegen zijn bekroond.
3. Och of mijn oog het heil aanschouw',
 Dat Gij, uit onbezweken trouw,
 Uw uitverkoornen toe wilt voegen ;
 Opdat ik U mijn rotssteen noem',
 En, deelend in uws volks genoegen,
 Mij, met uw erfdeel, blij beroem' !
4. Wij hebben zwaar en veel misdaân ;
 Wij zijn van 't heilspoor afgegaan ;
 Ja, wij, en onze vaadren tevens,

Verzuimden dikwijls trouw en pligt,
 Weerstonden U, den God des levens,
 Die zoo veel wondren hadt verrigt.

5. Vaak zijn de vaderen verdrukt
 En lagen jammerlijk gebukt;
 Ach, schoon d' Algoedheid, op hun smeeken,
 Hun rampen dikwijls heeft geweerd,
 Zij zijn weér telkens afgeweken
 En door hun zonden uitgeteerd.
6. Nogtans was God met hen begaan;
 Hij zag hun angst en tranen aan,
 Hij zag, wat zieleleed hen griefde;
 En heeft, getroffen door hun klagt,
 Weér uit den rijkdom zijner liefde
 Genâ betoond aan 't voorgeslacht.
7. Gij hebt, o God! hun last verligt,
 Zelfs voor huns vijands aangezigt.
 Verlos ook ons, als onze vaadren!
 Wil, God! door uw barmhartigheid
 Ons onder uw staf vergaadren:
 Zoo word' uw naam en roem verbreed!
8. Geloofd zij onze groote God!
 Zijn gunst verleen' ons rein genot:
 Zoo zullen wij zijn goedheid danken.
 Dat al wat leeft, Hem eeuwig eer!
 Al 't volk zegg': Amen! op mijn klanken!
 Juich, aarde! loof den Opperheer!

P S A L M 107.

DANKLIED.

1. Looft, looft den Heer gestadig!
 Want d' Oppermajesteit
 Is gunstrijk en genadig,
 Is goed in eeuwigheid.
 Zóó juichen, wie gered
 Door Hem van slaafsche banden,

In vrijheid zijn gezet
 Uit 's weêrpartijders handen !

2. Die Hij van ver uit d' oorden
 Van 't oost en westen bragt,
 En van het zuid en noorden
 Geleidde door zijn magt;
 Die op een duister pad,
 In barre wildernissen,
 Verdoolden, en een stad
 Ter woning moesten missen.

3. Straks gingen zij verkwijnen
 Door dorst en hongersnood;
 Hun ziel leed duizend pijnen
 En angsten van den dood.
 Doch toen zij, in 't gebed,
 Tot hunnen Heer zich wendden,
 Heeft hen zijn arm gered
 Uit angsten en ellenden.

4. God bragt, na tegenheden,
 Hen weêr op 't regte pad,
 En rigtte hunne schreden
 Naar een gewenschte stad.
 Laat zulken bij den Heer
 Zijn milde gunstbewijzen,
 Zijn wondren, Hem ter eer,
 Voor 't gansche menschdom prijzen !

5. Dewijl Hij hen verzaadde,
 Die smachtten, en het brood
 Goedgunstig uit genade
 Den hungerigen bood.
 Toen z' in die bitterheên,
 Den dood voor oogen zagen,
 Van alle kant bestreên,
 Deed God hun heillicht dagen.

6. Zij, die gebonden zaten
 In schaduw van den dood,

Omdat zij God vergaten ,
 Vervielen in dien nood.
 Toen werd hun wrevlig hart
 Verneêrd door tegenheden ;
 Zij struikelden, hun smart
 Werd zonder hoop geleden.

7. Doch riepen z'in d' ellenden
 Den Heer ootmoedig aan ,
 Dan deed Hij d'angsten enden ,
 En hen 't gevaar ontgaan ;
 Hij hielp hen uit den nood ;
 Hij bragt hen uit het duister
 Der schaduw van den dood ;
 Hij brak hun band en kluister.
8. Laat zulken eer bewijzen
 Aan 's Heeren gunst en magt ,
 En al zijn wondren prijzen
 Voor 't menschelijk geslacht ;
 Hij was 't, voor wien gered
 De koopren deuren wken ,
 Die ijzren grendlen deed
 In duizend stukken breken.
9. Wie 's Heeren wet vertreden ,
 Ontkomen nooit hun straf :
 Om d'ongeregtigheden
 Mat plaag op plaag hen af ;
 Zij walgen van hun brood ;
 Geen lekkernijen smaken ;
 En straks zien zij den dood
 Met schrik in d' open kaken.
10. Doch riepen z' in d' ellenden
 Den Heer ootmoedig aan ,
 Dan deed Hij d'angsten enden ,
 En hen 't gevaar ontgaan.
 Hij zond zijn krachtig woord ,
 Deed hen bij zich vernachten ,
 Bragt hun genezing voort ,
 En eindigde hun klagten.

11. Laat zulken eer bewijzen
 Aan 's Heeren gunst en magt,
 En al zijn wondren prijzen
 Voor 't menschelijk geslacht!
 Hun dank wordt als om strijd
 Hem juichend opgedragen,
 Terwijl ze wijd en zijd
 Van al zijn werk gewagen!

12. Zij, die de zee bevaren
 Met schepen, rijk bevracht,
 Zien op de breede baren
 Gods wijsheid, gunst en magt;
 Daar leeren zij de daân
 Des Heeren klaar bemerken,
 En in de diepe paân
 Zijn groote wonderwerken.

13. Hij wekt, door slechts te spreken,
 Een stormwind voor hun oog;
 Dan beeft het al, dan steken
 De golven 't hoofd omhoog.
 Nu ziet men 't schip de lucht,
 Dan weêr den afgrond naadren;
 Hun hart slaakt zucht op zucht,
 Hun bloed verstijft in d' aadren.

14. Zij wanklen, wagglen, vallen,
 Als een getroffen man;
 De kloekheid van hen allen,
 Hoe groot, bezwijkt er van.
 Doch als zij, in 't gebed,
 Tot hunnen Heer zich wendden,
 Heeft hen zijn arm gered
 Uit angsten en ellenden.

15. Hij doet den storm bedaren,
 De golven zwijgen stil.
 Nu rijst de vreugd; de baren
 Zijn effen op Gods wil;
 Nu wijkt verlegenheid,

Na zoo veel angstig slaven,
 Daar God hen veilig leidt
 In de begeerde haven.

16. Laat zulken eer bewijzen
 Aan 's Heeren gunst en magt,
 En al zijn wondren prijzen
 Voor 't menschelijk geslacht.
 Dat zij, waar 't volk vergaart,
 God hun verlosser noemen,
 Voor d' oversten der aard
 Zijn naam en deugden roemen!

17. Nu roept God waterbeken
 In 't barr' en woeste land;
 En schept in dorre streken
 Rivieren door zijn hand.
 Dan stelt Hij 't vruchtbaar oord
 Tot woest' en zoute gronden;
 En straft ze naar zijn woord,
 Die daar zijn wetten schonden.

18. Dan maakt Hij zelfs woestijnen
 Weer rijk aan vruchtbaar nat;
 Daar 't oord, dat eerst moest kwijnen,
 Nu beek bij beek bevat,
 En hongerigen voedt,
 Die nu de weeld' aanschouwen;
 Zoodat zij daar vol moed
 Een stad ter woning bouwen.

19. Daar ziet men hen dan zaaijen;
 De wijngaard wordt geplant;
 Zij mogen rijkelijk maaijen
 De vruchten van het land;
 Daar God zijn zegen geeft,
 En 't huis vervult met kindren,
 En 't vee, dat vrolijk leeft,
 Op 't veld niet doet verminderen.

20. Maar wil dit volk niet bukken
 Voor God, 't wordt ras verneêrd,
 't Vergaat in ongelukken;
 Het wordt van 't kwaad verteerd,
 Daar Hij de trotschen slaat,
 Op wie Hij hoon laat dalen,
 En die Hij tot een smaad
 Doet in woestijnen dwalen.
21. Zoo velen hulploos kermen,
 Verdrukt en vol gebrek,
 Brengt God, door vrij ontfermen,
 Haast in een hoog vertrek;
 De zegen Gods verheugt
 Hun huis van ganscher harte.
 D' opregten zien 't met vreugd;
 Maar d' ondeugd zwijgt met smarte.
22. Wie wijs is, merk' deez' dingen,
 En geef' verstandig acht
 Op 's Heeren handelingen,
 Zoo vol van gunst als magt!

P S A L M 108.

DANKLIED.

1. Mijn hart, o Hemelmajesteit!
 Is tot uw dienst en lof bereid;
 'k Zal zingen voor den Opperheer;
 'k Zal psalmen zingen tot zijn eer,
 Gij, zachte harp! gij, schelle luit!
 Waakt op, dat niets uw klanken stuit!
 'k Zal in den dageraad ontwaken,
 En met gezang mijn God genaken.
2. Ik zal, o Heer! uw wonderdaân,
 Uw roem den volken doen verstaan;
 Want uwe goedertierenheid
 Is tot de heemlen uitgebreid:
 Uw waarheid heeft geen paal of perk,

Maar stijgt tot boven 't hoogste zwerk,
Verheft zich boven 's hemels kringen,
En leert al d' aard uw grootheid zingen.

P S A L M 109.

BEDE OM HULP.

1. O God, zoo waardig mijn gezangen!
Hoor mij! laat mij uw hulp erlangen.
Mijn moed en krachten zijn gebroken,
Mijn hart met wond op wond doorstoken.
Verlos mij, Heer! die U verbeid,
Naar uwe goedertierenheid.
2. Ja, 'k zal den Heer op 't hoogste prijzen,
En overal Hem eer bewijzen;
Want Hij zal zich gewis erbarmen;
Hij staat ter regterhand der armen;
Opdat Hij hen in gunst verblijf
En ook hun weezen gunstig zij.

P S A L M 110.

DE PRIESTER-KONING.

1. Dus heeft de Heer tot mijnen Heer gesproken:
„Zit aan mijn regterhand en heersch met Mij,
„Tot Ik de magt uws vijands heb verbroken,
„En dat zijn troon u tot een voetbank zij!”
2. Uit Sion zal de Heer uw scepter zenden,
Den scepter van uw oppermogendheid,
En zeggen: „Heersch tot 's werelds uiterst' enden,
„Zoo ver de magt uws vijands zich verbreidt!”
3. Uw volk zal op uw heirdag tot het strijden
Gewillig zijn, in heilig krijgssieraad;
De keur is groot van d' aan uw dienst gewijden,
Als d' uchtenddauw, waarin het veld zich baadt.
4. U heeft de Heer, wien 't nooit berouwt, gezworen:
„k Heb u, mijn volk tot heil, mijn naam ten prijs,

„In mijnen raad het priesterambt beschoren,
„Dat eeuwig duurt naar Melchizédeks wijs.”

5. De Heer zal steeds uw regterhand verzellen!
Zijn mogendheid met u ten strijde gaan,
En allen, die nog tegen u zich stellen,
Doen vallen en hun magt, hoe stout verslaan.
6. God zal naar 't regt d' ontzinde boozen rigten,
Hij velst ze neêr, die stout Hem weerstand biên;
Zijn strijdbre hand zal elke magt doen zwichten,
Die niet met vrees zijn schepter wil ontzien.
7. En wordt gij mat, het water uit de beken
Verfrischt uw kracht, en, daar uw vijand vliedt,
Zult gij 't gekroonde hoofd naar boven steken,
Bevestigd in uw godlijk rijksg gebied.

P S A L M 111.

LOF VAN GOD.

1. Looft, Halleluja, looft den Heer!
Mijn gansche hart verheft zijn eer;
Ik zal zijn naam en grootheid prijzen.
Gezeten in der vromen kring,
Zal ik in hun vergadering
Hem plegtig dank en eer bewijzen.
2. Gods werken zijn zeer goed en groot;
Wie ooit daarin zijn lust genoet,
Doorzoekt die ijvrig en bestendig.
Gods doen is enkel majesteit,
Aanbiddelijke heerlijkheid,
En zijn gerechtigheid onendig.
3. Hij maakte, Hij, die heerlijk is,
Zijn wondren een gedachtenis;
Hij is barmhartig en genadig:
Hij gaf hun, die Hem vreezen, spijs,
En, zijnen grooten naam ten prijs,
Gedenkt Hij zijn verbond gestadig.

4. God heeft de kracht zijns werks getoond
 Aan 't volk, waarbij Hij gunstrijk woont,
 Hij gaf hun rijk genot en zegen;
 Hij wees hun 't heerlijkst erfdeel aan.
 Roemt allen, roemt des Heeren daân,
 Hij is tot aller hulp genegen.
5. 't Is trouw, al wat God ooit beval;
 Het staat op regt en waarheid pal,
 Als op onwrikbre steunpilaren.
 Hij is het, die verlossing zond
 Aan al zijn volk; Hij zal 't verbond
 Met hen in eeuwigheid bewaren.
6. Gods naam is heilig en geducht.
 De zondaar beeft op zijn gerucht;
 Des Heeren vrees zal altoos wezen
 't Begin der wijsheid. Waar zijn hand
 Haar doet betrachten, woont verstand.
 Zijn naam blijft eeuwiglijk geprezen.

P S A L M 112.

HET LOON DER DEUGD.

1. Zingt, zingt den lof van 't Opperwezen!
 Welzalig hij, die God blijft vreezen,
 En zijn geboden houdt in waarde;
 Zijn kroost zal magtig zijn op aarde;
 Er daalt op zijn nakomelingen
 Een rijke schat van zegeningen.
2. Komt rijkdom ooit hem vergezellen,
 En have zich bij have stellen,
 Hij zal de vrucht er niet van missen;
 Hij is een troost in kommernissen.
 Hij toont zich ieders liefde waardig,
 Is goed, barmhartig en regtvaardig.
3. Wèl hem, die steeds zich wil erbarmen,
 Die van het zijne leent den armen:
 Naar 't regt beschikt hij zijn belangen;

Nooit zal hij wanklen in zijn gangen;
 Zijn naam, geroemd om zijn bedrijven,
 Zal eeuwig in gedachtenis blijven.

4. Geen kwaad gerucht zal hem ontzetten;
 Zijn hart is vast in 's Heeren wetten;
 Want hij vertrouwt op Gods genade.
 Hij vreest voor schande, leed noch schade;
 Wel ondersteund, zal hij niet wijken,
 En voor den vijand niet bezwijken.
5. Hij strooit steeds uit aan alle zijden,
 En geeft hun mild, die nooddrift lijden;
 Zijn regt, hoe dikwerf ook geschonden,
 Steunt eeuwig op onwrikbre gronden.
 God zal zijn heil en magt verhoogen,
 En nimmer 's vromen val gedoogen.

P S A L M 113.

FEESTLIED.

1. Gij, 's Heeren dienaars, looft den Heer!
 Looft zijnen naam, verbreidt zijn eer!
 De naam des Heeren zij geprezen;
 Zijn roem zij door 't heelal verbreid,
 Van nu tot in all' eeuwigheid;
 Looft, looft 't aanbidlijk Opperwezen!
2. Van daar de zon in 't oosten straalt,
 Tot daar z' in 't westen nederdaalt,
 Zij lof aan 's Heeren naam gegeven!
 Hoog boven 't menschedom zetelt Hij;
 De troon van zijne heerschappij
 Is boven zon en maan verheven.
3. Wie is gelijk aan onzen Heer,
 Aan God, die, tot zijn eeuwig' eer,
 Zijn troon gevest heeft in den hemel?
 Die, daar Hij 't wereldrond gebiedt,
 Van zijnen hoogen zetel ziet
 Op al het wislend stofgewemel?

4. Wie is aan onzen God gelijk,
Die armen oprigt uit het slijk;
Nooddriftigen, van elk verstooten,
Goedgunstig opheft uit het stof,
En hen, verrijkt met eer en lof,
Naast prins en plaatst en wereldgrooten?
5. Wie roemt niet 's Heeren milde trouw,
Als Hij de kinderlooze vrouw
Op hare beë tot blijde moeder
Van liev' en frissche telgen maakt,
En dus voor aller welzijn waakt?
Men loov' den grooten Albehoeder!

P S A L M 114.

DE VERLOSSING UIT EGYPTÉ.

1. Toen Israël 't Egyptisch rijksgebied,
En 't volk, zoo vreemd van aard en taal, verliet,
Werd Juda God ter woning.
Hij wijdde zich dit volk ten heiligdom,
En stichtte daar den troon, dien Hij beklom,
Als Israels God en Koning.
2. Dit zag de zee met bevend' oogen aan,
En vlood terug. De bruisende Jordaan
Werd achterwaarts gedreven.
Het hoog en laag gebergt sprong op in 't rond,
Als 't wollig vee, dat dartelt op den grond,
En deed de velden beven.
3. Wat was 't, o zee! dat u zoo vlugten deed?
En gij, Jordaan! wat angst, wat prangend leed
Kon u terugge dringen?
Gij bergen en gij heuvels! wat gerucht
Deed u met schrik dus steigren naar de lucht,
Als lammeren, die springen?
4. Beef, aarde! beef voor 's Heeren aangezigt,
Voor Jakobs God, die uit het eeuwig licht

Zijn Isrel hulp wou zenden!
 Hij is 't, wiens magt de rots herscheppen kon
 In eenen vloed, den kesteen in een bron,
 Voor Israels matte benden.

P S A L M 115.

DE EENIGE BRON VAN ZEGEN.

1. Niet ons, o Heer! maar U, uw naam alleen
 Zij, om uw trouw en goedertierenheên,
 All' eer en roem gegeven;
 Ja, onze tong zingt tot in eeuwigheid
 Des Heeren lof, zijn liefd' en majesteit;
 Looft God, de bron van 't leven!
2. God, God alleen is 't doel van onzen lof;
 Hij, onze God, die woont in 't hemelhof,
 En doet al zijn behagen.
 Der heidnen goôn zijn zilver, steen en goud,
 Slechts mensenwerk, waaraan, zoo snood als stout,
 Gods eer wordt opgedragen.
3. Zij hebben wel een mond, doch die niet spreekt;
 Wel oogen, doch waaraan 't gezigt ontbreekt;
 't Licht kan hun niets ontdekken.
 Geen klank, hoe schel, dringt immer in hun oor;
 Men zett' hun vrij den besten wierook vóór,
 't Kan hun geen reuk verwekken.
4. Hun hand, hoe fraai bewerkt, tast nooit iets aan;
 Hun voet, hoe wêl gevormd, kan nimmer gaan;
 Hun keel geen klanken geven.
 Hun maker deelt in hun verachtlijk lot;
 Die op hen steunt, mist nevens hen 't genot
 Van 't waar en heilig leven.
5. Gemeente Gods! vertrouw op uwen Heer!
 Hij is uw hulp, uw sterkt' en al uw eer,
 Uw schild, dat nooit zal wijken.
 Vertrouw op God, gij die de deugd betracht!

Hij is uw schild, uw hulp, die u zijn magt
Zoo menigwerf deed blijken.

6. Vertrouwt op God, gij allen, die Hem vreest!
Hij is altoos uw schild, uw hulp geweest;
De Heer was ons gedachtig.
Zijn zegen blijft op heel zijn volk verspreid;
Zijn dienaars zien zich 's Heeren gunst bereid.
God is getrouw en magtig.
7. Elk, die gelooft, hoe klein hij zij of groot,
Wordt van Gods gunst en weldaân deelgenoot;
Hij zal ze grooter maken,
Hij zal met u ook 't kroost, dat gij bemint,
Dat, nevens u, zich aan Gods wet verbindt,
In dubbele maat doen smaken.
8. D'algoede God, die, door zijn groote kracht,
Den hemel schiep, en d'aard heeft voortgebragt,
Beschenkt u met zijn zegen.
De hemel spreidt zijn heerlijkheid ten toon;
Maar 't mensdom heeft de vruchtbaar' aard ter woon
Van onzen God verkregen.
9. In 't stille graf zingt niemand 's Heeren lof;
Het zielloos lijf, teruggekeerd tot stof,
Kan Hem geen glorie geven;
Maar onze tong zingt, tot in eeuwigheid,
Des Heeren lof, zijn liefd' en majesteit.
Looft God, de bron van 't leven!

P S A L M 116.

VERLOSSING UIT DOODSNOOD.

1. God heb ik lief; want die getrouwe Heer
Hoort mijne stem, mijn smeekeingen, mijn klagen;
Hij neigt zijn oor; 'k roep tot Hem al mijn dagen;
Hij schenkt mij hulp, Hij redt mij keer op keer.
2. Ik lag gekneld in banden van den dood,
Daar d' angst voor 't graf mij allen troost deed missen.

Ik was benaauwd, omringd door droefenissen ;
Maar riep den Heer dus aan in al mijn nood :

3. „Och, Heer! och, wierd mijn ziel door U gered!”
Toen hoorde God. Hij is mijn liefde waardig;
De Heer is groot, genadig en regtvaardig,
En onze God ontfermt zich op 't gebed.
4. D' eenvoudigen wil God steeds gadeslaan;
'k Was uitgeteerd, maar Hij zag op mij neder.
Keer, o mijn ziel! keer tot uw ruste weder;
Gij zijt verlost: God heeft u wèl gedaan!
5. Gij hebt, o Heer! in 't doodlijk tijdsgewricht
Mijn ziel gered, mijn tranen willen droogen,
Mijn voet geschraagd; nu zal ik voor uw oogen
Weêr wandlen in het vrolijk levenslicht.
6. Ik heb geloofd, dies sprak ik tot Gods eer.
'k Was zeer bedrukt; ik liet in haast mijn lippen,
Door drift vervoerd, deez' harde taal ontglippen:
„Bij menschen is noch trouw, noch waarheid meer!”
7. Wat zal ik, met Gods gunsten overlaan,
Dien trouwen Heer voor zijn genâ vergelden?
'k Zal bij den kelk des heils zijn naam vermelden,
En roepen Hem met blijd' erkentnis aan.
8. Nu zal ik voor de weldaân, die 'k genoot,
Aan Hem, naar mijn geloften, eer bewijzen,
Hem onder al zijn gunstgenooten prijzen.
Hoe waakt voor hen de Heer tot in den dood!
9. Och, Heer! ik bèn aan uwe dienst gehecht,
'k Behoor U toe; Gij slaaktet mijne banden.
Dies breng ik U gewillig' offeranden
Van lof en dank, U plegtig toegezegd.
10. Ik zal uw naam met dankerkentenis
Verheffen, U al mijn geloften brengen;
'k Zal liefd' en lof voor U ten offer mengen,
In 't heiligdom, waar 't volk vergaderd is.

11. Ik zal met vreugd in 't huis des Heeren gaan,
 Om daar met lof zijn grooten naam te danken.
 Gemeente Gods! gij hoort die blijde klanken.
 Elk heff' met mij den lof des Heeren aan!

P S A L M 117.

LOFGALM.

Loof, loof den Heer, gij volkrenrij!
 Prijst, natiën! zijn heerschappij,
 Zijn goedheid is, in nood en dood,
 Voor ons, zijn volk, oneindig groot.
 Zijn waarheid wankelt nimmermeer.
 Zingt, Halleluja, zingt zijn eer!

P S A L M 118.

DANKLIED, NA REDDING UIT GROOTEN NOOD.

1. Laat ieder 's Heeren goedheid-loven,
 Want goed is d'Oppermajesteit;
 Zijn goedheid gaat het al te boven;
 Zijn goedheid duurt in eeuwigheid.
 Laat die God vreezen, Hem nu loven,
 En zingen: roemt Gods majesteit!
 Zijn goedheid gaat het al te boven;
 Zijn goedheid duurt in eeuwigheid!
2. Ik werd benaauwd van alle zijden,
 Maar riep den Heer ootmoedig aan;
 De Heer verhoorde mij in 't lijden,
 En deed mij in de ruimte gaan.
 De Heer is bij mij, 'k zal niet vreezen;
 De Heer zal mij getrouw behoên.
 Waar God mijn schild en hulp wil wezen,
 Wat zal een nietig mensch mij doen?
3. De Heer is aan de spits getreden
 Dergenen, die mij hulpe biên;
 Ik zal, gered uit tegenheden,
 In Hem mijn vriend en helper zien.
 't Is beter, als wij redding wenschen,
 Te vlugten tot des Heeren magt,

Dan dat men zich verlaat op menschen,
Of zelfs van vorsten hulp verwacht.

4. Ik was omringd aan alle zijden,
Maar 's Heeren hulp bragt redding aan;
Hij zelf wou voor mij, zwakke, strijden,
Hij bragt mij op een ruime baan.
Gij hadt m', o wereld! wreed verstooten,
En mij tot vallens toe gedrukt;
Maar God bewaart zijn gunstgenooten;
De Heer heeft m' uit den dood gerukt.

5. De Heer is mij tot hulp en sterkte.
Hij is mijn lied, mijn psalmgezang!
Hij was het, die mijn heil bewerkte;
Dies loof ik Hem mijn leven lang.
Men hoort der vromen tent weërgalmen
Van hulp en heil, hun aangebragt;
Daar zingt men blij, met dankbre psalmen:
Gods regterhand doet groote kracht!

6. Gods magtig' arm is hoog verheven;
Des Heeren sterke regterhand
Doet door haar daân de wereld beven,
Houdt door haar kracht Gods volk in stand.
Door God behoed, zal ik niet sterven,
Maar leven, en des Heeren daân,
Waardoor wij zoo veel heils verwerven,
Elk Hem ter eer doen gadeslaan.

7. De Heer wou mij wel hard kastijden,
Maar stortte mij niet in den dood.
Verzacht' als Vader al mijn lijden
En redde mij uit allen nood.
Nu zal 'k uw naam en goedheid prijzen:
Gij hebt gehoord; Gij zijt mijn geest,
Door uw ontelbre gunstbewijzen,
Tot hulp, en heil, en vreugd geweest!

8. De steen, dien door de tempelbouwers
Verachtlijk was een plaats ontzegd,

Is tot verbazing der aanschouwers
 Door God ten hoofd des hoeks gelegd.
 Dit werk is door Gods alvermogen,
 Door 's Heeren hand alleen geschied;
 Het is een wonder in onz' oogen;
 Wij zien het, maar doorgronden 't niet.

9. Dit is de dag, de roem der dagen,
 Dien onze God geheilgd heeft;
 Laat ons verheugd, van zorg ontslagen,
 Hem roemen, die ons blijdschap geeft.
 Och Heer! geef thans uw zegeningen!
 Och Heer! geef heil op dezen dag!
 Och, dat men op deez' eerstelingen
 Een rijken oogst van voorspoed zag!
10. Gezegend zij de groote Koning,
 Die tot ons komt in 's Heeren naam!
 Wij zegnen u uit 's Heeren woning;
 Wij zegenen u al te zaam.
 De Heer is God, door wien w' aanschouwen
 Het vrolijk licht na bang gevaar;
 Brengt dan uw offers, Godsgetrouwen!
 De dag van 't schoonste feest is daar.
11. Gij zijt mijn God, U zal ik loven,
 Verhoogen uwe majesteit!
 Mijn God! niets gaat uw roem te boven;
 U prijs ik tot in eeuwigheid!
 Laat ieder 's Heeren goedheid loven,
 Want goed is d'Oppermajesteit!
 Zijn goedheid gaat het al te boven;
 Zijn goedheid duurt in eeuwigheid!

P S A L M 119.

GODSDIENST ALLEEN DE WEG TOT GELUK.

1. Welzalig zijn d'opregten van gemoed,
 Die, ongeveinsd, des Heeren wet betrachten;
 Die Hij in 't spoor der godsvrucht wandlen doet.
 Welzalig die, bij dagen en bij nachten,

Gods wil bepeinst, en Hem, als 't hoogste goed,
Van harte zoekt met ingespannen krachten.

2. Die, wars van 't kwaad, niet in de zonde leeft;
Maar zijnen gang bestiert naar 's Heeren wetten.
Gij, groote God, die ons bevelen geeft!
Gij eischt, dat w'op uw woord gestadig letten,
En dat w'ons hart, aan uwen wil verkleefd,
Ten allen tijd' op uwe wegen zetten.
3. Och, gaaft Gij mij de hulp van uwen Geest!
Mogt die mij op mijn paan ten leidsmen strekken.
'k Hield dan uw wet, dan leefd' ik onbevreesd;
Dan zou geen schaamte mijn gelaat bedekken,
Wanneer ik steeds gedachtig waar' geweest,
Hoe uw genâ mij wil tot liefde wekken.
4. Ik zal, opregt van hart, gestaâg, o Heer!
Uw naam den roem van uwe grootheid geven,
Als ik de kracht en 't heilig oogmerk leer
Van 't vlekloos regt, door uwe hand beschreven.
'k Zal uw geboôn bewaren tot uw eer;
En Gij verlaat mij niet in heel mijn leven!
5. Waarmede zal de jongeling zijn pad,
Door ijdelheên omsingeld, rein bewaren?
Alleen, als hij zich rigt naar 't heilig blad!
U zoek' zijn hart, zijn oog blijv' op U staren;
Laat hem van 't spoor, in uw geboôn vervat,
Niet dwalen, Heer! laat hem niet hulploos varen.
6. 'k Heb uw gebod in 't harte weggelegd,
Opdat ik mij mogt wachten voor de zonden.
Leid Gij mij, Heer! opdat mijn hart zich hecht'
Aan 't godlijk woord, dien balsem voor mijn wonden!
O, leer Gij mij al d'eischen van uw regt;
Zoo wordt uw eer nooit stout door mij geschonden;
7. 'k Heb anderen uw weg en uw verbond
Met lust verteld, hen vlijtig onderwezen,
Uit al den schat van 't groote wereldrond

Is nooit de vreugd in mijn gemoed gerezen ,
 Die 'k steeds in uw getuigenissen vond,
 Door mij betracht , en andren aangeprezen.

8. Ik zal, o God! bepeinzen uwe wet,
 In 't onderzoek van uw bevelen waken;
 Terwijl mijn ziel op uwe paden let.
 In uw geboën zal zich mijn geest vermaken,
 En, daar ik hulp verwacht op mijn gebed,
 Uw heilig woord vergeten noch verzaken.
9. Doe m'als uw kind weldadigheid, o Heer!
 Opdat ik leev', uw woorden moog' bewaren,
 En dat uw Geest mij ware wijsheid leer',
 Mijn oog verlicht', de nevels op doe klaren;
 Dat mijne ziel de wondren zie en eer',
 Die in uw woord alom zich openbaren!
10. Ik ben, o Heer! een vreemdling hier beneën;
 Laat uw geleid' op reis mij niet ontbreken.
 Hoe is mijn ziel, omringd door duisterheên,
 Zoo dikwijls van verlangen schier bezwelen,
 Om U te zien als leidsman onzer schreên,
 Eer w' onbewaakt den regten weg ontweken.
11. Hoe kleeft mijn ziel aan 't stof! Och, zie mijn nood;
 Herstel mij, doe mij naar uw woord herleven!
 'k Lei' voor uw oog mijn weg en handel bloot;
 En welk een angst mij immermeer deed beven,
 Gij hebt verhoord: maak nu uw weldaân groot,
 En laat uw woord mij onderrigting geven!
12. Och, dat ik klaar en onderscheiden zag,
 Hoe 'k mij naar uw bevelen moet gedragen,
 Uw wondren regt betrachten dag aan dag!
 Mijn ziel verkwijnt van treurigheid en klagen;
 Heer! rigt mij op, verander mijn geklag;
 Wil, naar uw woord, mij gunstig onderschragen!
13. Weer zelfbedrog, o God! van mijn gemoed;
 Laat uw genâ mij uwe wetten leeren!

Ik kies den weg der waarheid voor mijn voet,
Om mij van 't pad der zonden af te keeren.

Uw regten, die zoo heilig zijn en goed,
Stel 'k voor mijn oog, ik wil die needrig eeren.

14. Mijn hart bemint de waarheid en de deugd;
Het zal op uw beloftenissen hopen.

Beschaam mij niet, wil mij, in U verheugd,
Tot uwe vrees, o Heer! gestadig nopen!

Als Gij mijn hart verruimt door ware vreugd,
Zal ik het pad van uw geboden loopen.

15. Leer mij, o Heer! den weg door U bepaald;
Dan zal ik dien ten einde toe bewaren.

Geef mij verstand, met godlijk licht bestraald;
Dan zal mijn oog op uwe wetten staren;

Dan houd ik die, hoe ligt mijn ziel ook dwaalt,
Dan zal zich 't hart aan mijne daden paren.

16. Doe mij op 't pad van uw geboden treên;
Schraag in dat spoor mijn wankelende gangen;

Daar strekt zich al mijn lust en liefde heen.
Och, neig mijn hart en vurig zielsverlangen,
O Heer! naar uw getuigenis alleen;

Laat wereldlust mij in zijn strik niet vangen!

17. Wend, Heer! mijn oog van d' ijdelheden af;
Versterk mijn hart door 't zien op uwe wegen!

Dat mij 't betreên dier paden vreugd verschaff';
Bevestig toch aan mijne ziel den zegen,

Waarop uw woord mij blijde hope gaf!
Ik ben opregt tot uwen dienst genegen.

18. Weer van mij af de smaadheid, die ik vrees!

Uw regten, Heer! zijn goed en vrij van vlekken,
Waarom ik die gestaag als heilig prees.

Zie al mijn lust tot uw bevel zich strekken.

Och, dat er kracht en leven in mij reez'!
Wil die door uw gerechtigheid verwekken!

19. Nu wandel ik vol moeds op ruimer baan,
Omdat mijn ziel gezocht heeft uw bevelen;
Nu doe ik zelfs aan magtigen verstaan,
Hoe zeer mij uw getuigenissen streelen;
Nu schaam 'k mij Uwer niet, noch zal uw daan
Uit slaafsche vrees voor anderen verhelen.

20. 'k Zal uw geboën, die ik opregt bemin,
Mijn hoogst vermaak, mijn zielsgenoegen achten;
Ik reken die mijn allergrootst gewin;
Ik grijp er naar, en zal er 't heil van wachten;
Ik heb ze lief, en zal met hart en zin
Al 't geen Gij ooit bevolen hebt, betrachten.

21. Gedenk aan 't woord, gesproken door uw mond,
Waardoor Gij mij hebt hoop en moed gegeven!
Dit is mijn troost, in 't lijden, dat Gij zondt;
Dit leert mijn ziel U altijd aan te kleven;
Het woord, dat mij uw liefde heeft verkond,
Gaf aan mijn hart vertroosting, geest en leven.

22. Der trotschen mond drijft met den vrome spot;
Ik echter ben niet van uw wet geweken.
Ik dacht, o Heer! aan hun rampzalig lot
En uw gerigt, van ouds af klaar gebleken.
Hoe kort van duur is al het aardsch genot!
'k Heb mij getroost: mijn ziel is niet bezweken.

23. Waar ik moest zien, hoe snoodaards uwe wet
Verlieten, heeft ontroering mij bevangen;
Maar over 't regt, dat Gij hebt ingezet,
Stemd' ik mijn harp tot blijde lofgezangen.
In nood en angst heeft niets die vreugd belet,
Wat nijpend leed ooit mijn gemoed mogt prangen.

24. 'k Heb, Heer! des nachts uw goedheid overdacht,
Uw naam bepeinsd, uw deugden niet vergeten.
Dat heil, dien troost hebt Gij mij toegedacht,
Gij hebt m' uw kind, uw dierbren zoon geheeten,
Omdat ik uw bevelen nam in acht,
En die bewaard' in een opregt geweten.

25. De Heer is mijn genoegzaam deel, mijn goed;
Ik heb gezegd: ik zal uw woord bewaren.
'k Heb u gesmeekt met onverdeeld gemoed,
Dat zich uw heil aan mij mogt openbaren.
Wees naar uw woord genadig; och, behoed,
Behoed mijn ziel en red mij uit gevaren.
26. Ik ben een vriend, een trouwe medgezel
Van allen, die uw naam ootmoedig vreezen,
En leven naar uw goddelijk bevel.
O Heer! hoe wordt uw goedheid ooit volprezen!
Gij doet op aard' aan alle schepslen wél.
Uw goedheid is ten hoogsten top gerezen!
27. Veel goeds hebt Gij aan mijne ziel gedaan,
Mij naar uw woord gered uit al mijn nooden:
Leer mij, o Heer! uw goedheid regt verstaan,
Nu ik den waan der dwazen ben ontvloten.
Wijs Gij mij zelf den weg der waarheid aan,
Dewijl ik heb geloofd aan uw geboden.
28. 'k Sloeg, eer ik werd verdrukt, het dwaalspoor in;
'k Houd thans, door U geleerd, uw woord en wegen.
Wat zijt Gij goed! wat schenkt uw menschenmin
Aan ieder, die U vreest, al milden zegen!
Leer mij uw woord in zijnen diepen zin;
En maak mijn hart tot uw geboôn genegen!
29. 't Is goed voor mij, verdrukt te zijn geweest,
Opdat ik dus uw godlijk regt zou leeren;
Sinds heeft mijn hart voor hoovaardij gevreesd.
O, doe mij steeds uw wil als heilig eeren!
Ver boven goud en zilver, en wat meest
Den mensch bekoort, zal ik uw woord waarderen.
30. Uw hand heeft mij gemaakt en toebereid;
O, maak mij ook verstandig in uw wetten;
Zoo leer ik uw geboôn en heiligheid.
Al wie u vreest, zal op mijn heilstaat letten,
Verheugd, dat ik, door uwe hand geleid,
Niet vruchtloos op uw woord mijn hoop mogt zetten.

31. Ik weet, o Heer! dat uw gerigten zijn
 Gerechtigheid, dat Gij mij liet verdrukken
 Uit enkle trouw. Och, dat uw gunst verschijn',
 Om mij uit angst en knellend leed te rukken;
 vertroost mij ook, nu ik angstvallig kwijn;
 Gij hebt dien troost beloofd in d' ongelukken!
32. Schenk Gij aan mij al uw barmhartigheên,
 Opdat ik leev'; want al mijn waar genoegen,
 Al mijn vermaak is in uw wet alleen.
 Beschaam Gij, wie hoovaardig zich gedroegen,
 Wier leugentong de vromen heeft bestreên!
 Ik wensch m' alleen naar uw geboôn te voegen.
33. Al wierd mijn hoop voor d'aarde gansch vernield,
 Toch blijf ik uw bevelen dierbaar achten.
 Och, beur mij op! laat mij, met moed bezield,
 Weêr leven en op uwe goedheid wachten!
 Dan zal ik steeds, daar mij uw trouw behield,
 't Getuigenis van uwen mond betrachten.
34. O Heer! uw woord bestaat in eeuwigheid,
 Daar 't hemelheir zich schikt naar uw bevelen.
 In uwe trouw, zoo gunstrijk toegezeid,
 Zal elk geslacht, ja 't eind der eeuwen deelen.
 Deez' aard' is hecht door uwe hand bereid;
 Haar stand blijft vast, al wisslen haar tooneelen.
35. Voor eeuwig ben 'k gedachtig aan uw woord;
 Want ik ontving door uw bevelen 't leven.
 'k Ben d' uwe, Heer! geleid mij ongestoord;
 Behoud mij toch, naar 't woord aan mij gegeven!
 Ik heb met lust uw wetten nagespoord
 En die gezocht, door uwen Geest gedreven.
36. Steeds zal uw woord een lamp zijn voor mijn voet,
 Mijn pad ten licht, om 't donker op te klaren.
 Ik sprak, en zal dit met een blij gemoed
 Bevestigen in al mijn levensjaren,
 Dat ik uw wet, die heilig is en goed,
 Door uw genâ bestendig zal bewaren.

37. Mijn ziel, zoo zwak, verkeert steeds in gevaar;
Schoon 'k heb gepoogd mijn lusten in te toomen.
'k Word daaglijks, ach, met nieuwen schrik gewaar,
Dat 'k op uw paân slechts struiklend voort kan komen,
Dat, schoon ik al mijn krachten zamengaâr,
Uw kracht alleen de kracht is van de vromen.
38. Ik haat de leugen en haar bittere vrucht,
Maar ik bemin met al mijn hart uw wetten.
Gij zijt mijn schild, de rots, waarheen ik vlugt;
Gij kunt en wilt mijn ondergang beletten.
'k Verlaat m' op U, en 't blijft gestaâg mijn zucht,
Om op uw trouw mijn vaste hoop te zetten.
39. Mijn oogen zijn bezweken, rood geschreid,
Daar 'k uitzie naar uw heil met heet verlangen,
Het heil, aan mij genadig toegezeid.
O, wisch dan toch de tranen van mijn wangen!
Heer! doe bij mij naar uw goedgunstigheid;
Leer mij uw wet, dan zal ik troost ontvangen.
40. Ik ben uw kind, geef mij dan regt verstand,
Zoo zal ik uw getuigenissen leeren.
De tijd is daar, dat uwe regterhand
Haar kracht betoon' in 't godloos kwaad te wêren.
Men schendt uw wet zoo stout van allen kant;
Men schroomt niet meer uw grooten naam t' onteeren.
41. 'k Heb uw geboôn, o God! meer dan goud,
Dan 't fijnste goud, bemind, en uw bevelen,
Altijd als regt en vlekkeloos beschouwd;
Zij zijn volmaakt tot in hun kleinste deelen.
'k Heb op geen pad der valscheid mij vertrouwd,
Maar dat gehaat, hoe 't ook mijn oog mogt streelen.
42. Hoe wonderbaar is uw getuigenis!
Dies zal mijn ziel haar ook getrouw bewaren;
Het woord, door U gesproken, zal gewis,
Gelijk een licht, het donker op doen klaren;
Het geeft verstand aan d' eenvoud, wien 't gemis
Van zulk een glans een eeuwgen nacht zou baren.

43. 'k Heb oor en oog begeerig opgedaan ,
Ik heb verlangd, gehijgd naar uw geboden.
Zie, zie mij dan met gunstig' oog en aan,
En wees mij nu ten trooster in mijn nooden.
Doe regt aan hen, die, deugdzaam van bestaan,
Uit liefde tot uw naam, van 't kwade vloden!
44. Maak in uw woord mijn gang en treden vast,
Opdat ik mij niet van uw paân moog' keeren!
En, wordt mijn hart door 't kwade ligt verrast,
Ach, laat het mij toch nimmer overheeren!
Verlos m', o God! van aller zonden last,
Dan zal ik U, naar uw bevelen, eeren!
45. Sla, Heer! op elk, die aan uw wil zich hecht,
Een vriendlijk oog, geef hem een liefdeteeken;
Leer mij den eisch van 't altoos heilig regt!
Ik stort bedrukt geheele tranenbeken,
Omdat men U gehoorzaamheid ontzegt,
En zich niet schaamt uw wetten te verbreken.
46. Gij zijt volmaakt, Gij zijt regtvaardig, Heer!
Uw oordeel rust op d' allerbeste wetten;
Uw loon, uw straf beantwoordt aan uw eer.
Gij eischt van ons, dat w' op uw waarheid letten,
In vreugd' en smart op hoogen prijs uw leer
En 'theilig regt van uw getuignis zetten.
47. Als 't mij benaauwd of bang gevallen is,
Dan heb ik mij gesterkt in uw geboden.
De zuiverheid van uw getuigenis
Blinkt altoos uit, zelfs in de zwaarste nooden;
Leer 't mij verstaan, zoo leeft mijn ziel, 't gewis
Verderf, dat dreigt, in eeuwigheid ontvloden!
48. Ik riep U aan, o Heer! met al mijn hart:
Verhoor mij, en ik zal uw wet bewaren!
Ik riep U aan, in druk en leed verward;
Verlos mijn ziel uit angsten en gevaren;
Dan houd ik uw getuignis, en in smart
Zal ik daar troost en wijsheid uit vergâren.

49. Zie 't lijden aan, dat mij werd opgelegd!
 O Heer! uw wet staat in mijn hart geschreven.
 Maak Gij, o God! voor mij de paden regt;
 Verlos mij, sterk met nieuwen moed mijn leven,
 Naar 't liefdrijk woord, mij gunstig aangezegd,
 En mij ten troost in angst en druk gegeven!
50. Toen ik mij fel door lijden zag bestreên,
 Zocht ik uw woord, met wie uw heil beminden.
 Ik ben verblijd om uw goedgunstigheên,
 Die meer en meer mij aan uw dienst verbinden.
 'k Vind grooter vreugd' in uw beloft' alleen,
 Dan zij, die eer en schatten mogten vinden.
51. Ik haat bedrog en valscheit van gemoed,
 'k Heb in mijn hart een afschuw van de zonden;
 'k Bemin uw wet, die mijne ziel behoedt.
 Ik loof, o Heer! aan uwen dienst verbonden,
 U dag en nacht, om al 't onmeetlijk goed
 En 't heil der ziel, in uw geboën gevonden.
52. Wat vreë heeft elk, die U, o God! bemint!
 Hij zal zich aan geen hinderpaal ooit stooten.
 Ik, die steeds al mijn blijdschap in U vind,
 Hoop op uw heil met al uw gunstgenooten;
 'k Doe uw geboën, opregt en welgezind;
 Uw liefdedienst heeft mij nog nooit verdrotten.
53. Mijn ziel bewaart uw trouw getuigenis;
 Dat heb ik lief, ook doe ik uw bevelen.
 Uw woord kan steeds, ofschoon ik alles miss',
 Door zijnen smaak mij hart en zinnen streelen.
 Gij weet mijn weg, en hoe mijn wandel is;
 'k Wil niets daarvan voor U, mijn God! verhelen.
54. Sla toch, o Heer! op mijne tranen 't oog,
 Wil, naar uw woord, mijn geest verstandig maken!
 Zie gunstig op mij neder van omhoog;
 Laat mijn gebed tot voor uw troon genaken!
 Red, daar mij 't leed zoo diep ter neder boog,
 Mij naar uw woord, mijn rigtsnoer en mijn baken!

55. Dan vloeit mijn mond steeds over van uw eer,
 Gelijk een bron zich uitstort op de velden;
 Wanneer ik door uw Geest uw wetten leer,
 Dan zal mijn tong uw redenen vermelden;
 Want uw geboën zijn waarlijk regt, o Heer!
 Gij zult de vlijt van die U zoekt vergelden.
56. Kom mij te hulp! mijn ziel, die U verbeidt,
 Heeft uw bevel met lust en liefd' ontvangen.
 Ik haak, o Heer! naar 't heil mij toegezeid;
 Bestier in gunst door uwen Geest mijn gangen;
 D'ervaring, God! van uw barmhartigheid
 Verkwik mijn hart; zij is mijn hoogst verlangen.
57. Geef leven aan mijn ziel, dan looft mijn mond
 Uw trouwe hulp; stier mij in regte sporen.
 Als 'teenzaam schaap doold' ik verward in 't rond,
 Daar 'k onbedacht mijn herder had verloren.
 O, zoek mij op, schoon ik uw wetten schond,
 Want ik volhard naar uw geboën te hooren!

P S A L M 120.

GEBEDSVERHOORING.

'k Riep tot den oorsprong aller dingen,
 Tot God, in mijn bekommelingen,
 En Hij verhoorde mijn gebeden
 Naar zijne goedertierenheden.
 O Heer! blijft gij mijn ziel bewaren,
 Red mij genadig uit gevaren!

P S A L M 121.

GODS VOORZIENIGHEID.

1. 'k Sla d' oogen naar den hemel heen,
 Vanwaar ik dag en nacht
 Des Hoogsten bijstand wacht.
 Mijn hulp is van den Heer alleen,
 Die hemel, zee en aarde,
 Zijn schepping, trouw bewaarde.
2. God is, al treft u 't felst verdriet,
 De wachter, die uw voet
 Voor wankelen behoedt;

Die trouwe Wachter sluimert niet.
 Geen kwaad zal u genaken ;
 De Heer zal u bewaken.

3. Gods wacht, waar elk op steunen mag,
 Zal, daar zij u bedekt,
 En u ter schaduw strekt,
 De maan bij nacht, de zon bij dag,
 In koud' en gloed verminderen,
 Opdat zij u niet hindren.
4. De Heer zal u steeds gadeslaan,
 Opdat Hij in gevaar
 Uw ziel voor ramp bewaar'.
 De Heer, 't zij g' in of uit moogt gaan,
 En waar gij heen moogt spoeden,
 Zal eeuwig u behoeden.

P S A L M 122.

DE OPENBARE GODSDIENSTOEFENING.

1. Hoe welkom was de wekstem mij:
 „Daar licht de dag des Heeren aan
 „En wenkt ons naar Gods huis te gaan;
 „Kom, ga met ons, en doe als wij !”
 Gij, woning Gods, die ik bemin!
 Wij treden blij uw poorten in;
 Hier zetten wij met vreugd de voeten.
 Het huis, voor onzen Heer gebouwd,
 Wordt dankbaar door ons oog aanschouwd;
 Wij willen 't met gejuich begroeten.
2. De scharen, naar Gods naam genoemd,
 Gaan derwaarts op, waar elk zich buigt
 Bij 't woord, dat van Gods gunst getuigt;
 Waar elk zijn naam belijdt en roemt.
 Daar staan zij, voor des Heeren oog,
 En klimt hun beë tot Hem omhoog.
 Genâ en liefde heerscht daar binnen.
 Bidt met één hart: Van God, den Heer,
 Daal zegen op zijn volk ter neêr;
 Het ga hun wêl, die Hem beminnen!

3. Dat vreugde 't huis der armen kroon',
 En zegen 't nijvre volk verblij';
 Dat welvaart in uw veste zij;
 En vreed' in uw paleizen woon'!
 Voor vriend en broedren spreek ik nu:
 De vrede zij en blijv' in u!
 Nooit moet u nijd of twist belagen.
 In 's Heeren huis, bij u gebouwd,
 Waar onze God zijn woning houdt,
 Zal 'k voor zijn volk het goede vragen.

P S A L M 123.

BIDDEN.

Ik hef tot U, die in den hemel zit,
 Mijn oogen op, en bid.
 Gelijk een knecht ziet op de hand zijns heeren,
 Om nooddrift te begeeren,
 En 't oog der maagd is op haar vrouw geslagen,
 Om hulp of gunst te vragen;
 Zoo slaan wij 't oog op onzen Heer, dat Hij
 Ook ons genadig zij.

P S A L M 124.

OP EEN DANKDAG.

1. Dat heel ons volk nu zegge, blij van geest:
 „Zoo God ons niet ten redder waar' geweest,
 „En met zijn gunst ons niet had bijgestaan,
 „Toen 's vijands heir en aanval werd gevreesd,
 „Dan waren wij gewis reeds lang vergaan.”
2. Had niet de Heer ons met zijn kracht beziel,
 Dan waar' de vrijheid en al 't volk vernield.
 Voorzeker had een diepe jammervloed,
 Een felle stroom, dien niemand tegenhield,
 Ons voortgesleurd, had God het niet verhoed.
3. Dan had geen mensch naar onze klacht gehoord;
 Dan had een zee van rampen ons vermoord.
 Geloofd zij nu de Heer, die redt van 't graf,
 Die ons, schoon wreed vervolgd van oord tot oord,
 Niet tot een roof in 's vijands handen gaf.

4. W'ontkwamen naauw het ons gespannen net,
Den loozen strik, tot ons verderf gezet;
De strik brak los, en wij zijn vrij geraakt.
De Heer was ons tot hulp op ons gebed;
Die God, die aard' en hemel heeft gemaakt.

P S A L M 125.

VERTROUWEN OP GOD.

1. Hij zal noch wanklen noch bezwijken,
Die op den Heer vertrouwt,
En op zijn goedheid bouwt;
Hij zal, als 'thoog gebergt' niet wijken,
Welks grondslag door geen aardsch vermogen
Ooit wordt bewogen.
2. Gelijk 'tgebergt', dat, hoog gerezen,
Het dal den vree bereidt,
Zoo is in eeuwigheid
De Heer rondom hen, die Hem vreezen;
Rondom zijn volk, dat Hij wil hoeden
In tegenspoeden.
3. Hoe ook de boozen zich doen schromen
Door wreede heerschappij,
Toch zal hun dwinglandij
Niet eeuwig drukken op de vromen;
Omdat zij nooit, van 'tregt geweken,
Zich zelve wreken.
4. Geef, Heer! den goeden uwen zegen;
Doe wél aan 't vroom gemoed!
Maar hem, die onregt doet,
En die zich neigt tot kromme wegen,
Hem stuit' uw hand, die vreed' en leven
Uw volk moog' geven.

P S A L M 126.

OP EEN DANKDAG.

1. Toen God ons volk uit 's vijands magt,
Bevrijdd' en vrede wederbragt,

En ons verlost' uit nood en pijn,
 Scheen 'tons een blijde droom te zijn.
 Wij lachten, juichten; onze tongen
 Verhoogden 's Heeren naam, en zongen.
 Ja, zelfs de vreemden hieven aan:
 „De Heer heeft hun wat groots gedaan!”

2. God heeft een grootsche daad verrigt:
 Hij zelf heeft onzen druk verligt;
 Hij heeft door wondren ons bevrijd;
 Dies juichen wij en zijn verblijd!
 Geef, Heer! ons uwen zegen weder,
 Zie op ons volk goedgunstig neder,
 Verkwik het, als de regenvloed,
 Die 't dorstig land herleven doet!

3. Die hier bedrukt met tranen zaait,
 Zal juichen, als hij vruchten maait.
 Die 't zaad draagt, dat men zaaijen zal,
 Ga weenend voort, en zaai het al;
 Hij zal toch, door de gunst des Heeren,
 Met blijdschap eerlang wederkeeren,
 En met gejuich te goeder uur
 Zijn schoven dragen in de schuur.

P S A L M 127.

HUISELIJKE ZEGEN.

1. Vergeefs op bouwen toegelegd;
 Vergeefs, om 't huis voltooid te zien,
 Gezwoegd, gesloofd, o arbeidslên!
 Zoo God zijn hulp aan 't werk ontzegt.
 Vergeefs, o wachters! is uw vlijt,
 Zoo God niet zelf de stad bevrijdt.

2. Vergeefs van 's morgens vroeg geslaafd
 Tot 's avonds, en het brood der smart
 Gegeten met een angstig hart;
 Vergeefs den ganschen dag gedraafd;
 God geeft het, hoe een ander schraap',
 Wien Hij bemint, zelfs in den slaap.

3. Hoe zalig hij, dien God bemint!
Die kindren opvoedt tot Gods eer,
En kweekt als erfdeel van den Heer!
Wie zich met kroost gezegend vindt,
Dat zich opregt en dankbaar toont,
Ziet al zijn zorg naar wensch beloond.
4. Gelijk de pijlen in de hand
Eens sterken helds, die, fier en blij,
Door hunne kracht zijn weérpartij
Doet zwichten voor zijn tegenstand:
Zoo zijn ook, tot der oudren vreugd,
De brave zonen hunner jeugd.
5. O, wèl den man, die, als een held,
Deez' pijlen in zijn koker gaart,
Zich eedle zonen ziet gespaard!
Zij beuren, door geen vrees ontsteld,
Het hoofd vrijmoedig naar omhoog,
En zien den booze stout in 't oog.

P S A L M 128.

HUISELIJKE ZEGEN.

1. U mag men zalig heeten,
Wien 's Heeren vrees bekoort;
Die, met een rein geweten,
Steeds wandelt naar zijn woord!
Gij zult uw nooddruft vinden
Door d' arbeid van uw hand;
Wat g'u moogt onderwinden,
Komt, naar uw wensch, tot stand.
2. Uw echtvriendin zal bloeijen,
Gelijk een wijnstok tiert,
Die, weeldrig in het groeijen,
Uw huismuur dekt en siert.
Gij moogt Gods liefde roemen;
Wanneer gij om uw disch,
Als liefelijke bloemen,
Uw kroost ziet, blij en frisch.

3. Gods gunst is u beschoren,
 Zoo gij, met diep ontzag,
 Naar 's Heeren wet blijft hooren.
 Voor u zal dag aan dag
 Een stroom van zegen vloeijen.
 Gij zult, zoo lang gij leeft,
 Uw huisgezin zien bloeijen,
 Dat God zijn weldaân geeft.
4. Blijft gij op God vertrouwen,
 Dan zult gij, op uw beê,
 't Kroost van uw kroost aanschouwen,
 Uw vaderland in vree!

P S A L M 129.

EEN BEELD DES BOOZEN.

1. De booze mensch gelijkt op 't dorre gras,
 Dat hier en ginds gezien wordt op de daken;
 Dat, eer men 't plukt', alreê verschrompeld was,
 Ontbloot van grond, om wortels in te maken.
2. Wat baat dit gras, waarmêe de maaijer nooit,
 Wanneer hij gaart, de nijvre hand zal vullen;
 Dat in den oogst geen garvenbinders ooit,
 Bijéén gepakt, in d'armen dragen zullen.
3. Waarvan ook geen voorbijgaand wandelaar
 Ooit zeggen zal: „God will' uw oogst vermeêren!
 „Dat 's Heeren gunst zich met uw arbeid paar;
 „Uw arbeid zeggen w' in den naam des Heeren!”

P S A L M 130.

BELIJDENIS VAN ZONDEN.

1. Uit diepten van ellenden
 Roep ik met mond en hart
 Tot U, die heil kunt zenden:
 O Heer! aanschouw mijn smart;
 Wil naar mijn smeeken hooren;
 Let op mijn jammerklagt;
 Verleen mij gunstig' ooren,
 Daar 'k in mijn druk versmacht.

2. Zoo Gij in 't regt wilt treden,
O Heer! en gadeslaan
Onz' ongeregtigheden;
Ach, wie zal dan bestaan!
Maar neen, daar is vergeving
Altijd bij U geweest:
Dies wordt gij, Heer! met beving,
Regt kinderlijk gevreesd.
3. Ik blijf den Heer verwachten;
Mijn ziel wacht ongestoord;
Ik hoop, in al mijn klagten,
Op zijn onfeilbaar woord.
Mijn ziel, vol angst en zorgen,
Wacht trouwer op den Heer,
Dan wachters op den morgen;
Den morgen! ach, wanneer?
4. Hoopt op den Heer, gij vromen!
Al dreigt en klimt de nood,
Er zal verlossing komen;
Uw God is goed en groot.
Hij maak', op onze beden,
Het zondig menschdom vrij
Van ongeregtigheden.
Zoo doe Hij ook aan mij!

P S A L M 131.

RUST IN GOD.

1. Mijn hart verlangt geen wereldsch' eer,
'k Sla d' oogen niet te hoog, o Heer!
Ik wandel niet in 't geen te groot,
Te vreemd is voor uw gunstgenoot.
2. Heb ik mijn ziel niet neergezet,
En mij verloochend naar uw wet,
Gelijk het pas gespeende kind
Zich stil bij zijne moeder vindt?
3. Dat ieder op den Heer vertrouw',
Zijn hoop op Gods ontferming bouw',

En stil berust' in zijn beleid,
Van nu tot in all' eeuwigheid!

P S A L M 132.

DAVIDS ZOON.

1. Tot staving van de waarheid deed
De Heer, die van geen wanklen weet,
Aan David eens een duren eed:
„Ik zal (dus sprak Hij) uwen Zoon
„Doen zitten op uw glorietroon!
2. „Ik zal voor David, door mijn kracht,
„Een schat van rijkdom, eer en magt
„Doen rijzen uit zijn nageslacht.
„'k Heb mijn gezalfden knecht een licht,
„Een heldre lampe toegerigt.
3. „Wat vijand tegen hem zich kant',
„Mijn hand, mijn onweérstaanbre hand
„Zal hem bekleên met schaamt' en schand';
„Maar eeuwig siert de gloriekroon
„Het hoofd van Davids grooten Zoon."

P S A L M 133.

BROEDERLIEFDE.

1. O ziet! hoe goed, hoe lieflijk is 't, dat zonen
Van 't zelfde huis als broeders zamen wonen,
Waar 't liefdevuur niet wordt verdoofd!
't Is als de zalf op 's Hoogepriesters hoofd,
De zalf, waarmee hij is aan God gewijd,
Die door haar geur het hart verblijdt,
2. Waar liefde woont, gebiedt de Heer den zegen;
Daar woont Hij zelf, daar wordt zijn heil verkregen,
En 't leven tot in eeuwigheid!

P S A L M 134.

LOF VAN GOD.

1. Looft, looft nu aller heeren Heer,
Gij, zijne vrienden! geeft Hem eer;

Gij, die voor d' eer des Heeren waakt,
En in zijn dienst vol ijver blaakt!

2. Heft uwe handen naar omhoog;
Slaat naar den hemel 't biddend oog,
En knielt eerbiedig voor Hem neêr;
Looft, looft nu aller heeren Heer!
3. Dat 's Heeren zegen op u daal',
Het licht zijns aanschijs u bestraal'!
U schenk de Schepper van 't heelal
Het heil, dat eeuwig blijven zal.

P S A L M 135.

LOF DES SCHEPPERS.

1. Prijst den naam van onzen God,
's Heeren dienaars! weest bereid!
Prijst zijn naam; cert zijn gebod,
Roemt zijn magt en majesteit.
Buigt u dankend voor Hem neer,
Geeft in 't heiligdom Hem eer!
2. God is groot, en voor zijn kracht
Knielen alle vorsten neêr.
Onzen God behoort de magt.
Van zijn troon bestuurt de Heer
Hemel, sterren, zee en aard.
God is aller hulde waard!
3. 't Hart der aard werpt dampen uit
Door Gods magt, die 't al volbrengt,
En met 's donders schor geluid
Bliksemvuur en regen mengt;
Wind en stormen brengt zijn woord,
Uit zijn schatgewelven voort.
4. Looft gij allen, looft te zaam,
Uwen God, den God der eer!
Looft, Gods dienaars, zijnen naam!
Looft in 't heiligdom den Heer!
Looft gij allen, die Hem vreest,
Looft Hem met verheugden geest!

P S A L M 136.

LOF DER SCHEPPING EN VOORZIENIGHEID.

1. Looft den Heer, want Hij is goed;
Looft Hem met een blij gemoed;
Want zijn gunst, alom verspreid,
Zal bestaan in eeuwigheid!
2. Looft den grooten God, aan wien
Alle magten hulde biën;
Want zijn gunst, alom verspreid,
Zal bestaan in eeuwigheid!
3. Looft der heeren Opperheer;
Buigt u nedrig voor Hem neér:
Want zijn gunst, alom verspreid,
Zal bestaan in eeuwigheid!
4. Looft Gods magt, die, onbeperkt,
Gadelooze wondren werkt;
Want zijn gunst, alom verspreid,
Zal bestaan in eeuwigheid!
5. Looft Gods wijsheid! door zijn woord
Bragt Hij al de heemlen voort;
Want zijn gunst, alom verspreid,
Zal bestaan in eeuwigheid!
6. D' aard hief uit der waatren schoot
Zich omhoog, toen God 't gebod;
Want zijn gunst, alom verspreid,
Zal bestaan in eeuwigheid!
7. God schiep aan des hemels, trans
Groote lichten, rijk van glans;
Want zijn gunst, alom verspreid,
Zal bestaan in eeuwigheid!
8. Aan de zon schonk Gods gezag
D' opperheerschappij bij dag;
Want zijn gunst, alom verspreid,
Zal bestaan in eeuwigheid!

9. Maan en starren , rijk in pracht,
Schonk Hij heerschappij bij nacht;
Want zijn gunst, alom verspreid,
Zal bestaan in eeuwigheid!
10. Looft den Heer, wiens heerschappij
Isrel voerd' uit slavernij;
Want zijn gunst, alom verspreid,
Zal bestaan in eeuwigheid!
11. Die zijn volk, als bij de hand,
Leidde door woestijn en zand;
Want zijn gunst, alom verspreid,
Zal bestaan in eeuwigheid!
12. Die in onzen lagen stand
Ons genadig bood de hand;
Want zijn gunst, alom verspreid,
Zal bestaan in eeuwigheid!
13. Die ons, onder 't leed gebukt,
Heeft uit 's vijands magt gerukt;
Want zijn gunst, alom verspreid,
Zal bestaan in eeuwigheid!
14. Looft Hem, looft Hem, al wat leeft!
Die al 't schepsel voedsel geeft;
Want zijn gunst, alom verspreid,
Zal bestaan in eeuwigheid!
15. Geeft den God des hemels eer!
Lof zij aller schepslen Heer;
Want zijn gunst, alom verspreid,
Zal bestaan in eeuwigheid!

P S A L M 137.

KLAGT VAN BALLINGEN.

1. Wij zitten neêr en weenen aan de zoomen
Van Babylons wijd uitgebreide stroomen;
Elk stort hier zijne bittere jammerklagt,

Als hij zijn hulp van 't heilig Sion wacht.
Elk, wars van vreugd' en vrolijke gezangen,
Laat hier zijn harp aan sombre wilgen hangen.

2. De vijand durft, bij al ons leed, ons tergen;
In hun ellend' van zijn gevangnen vergen,
Dat elk zijn hart, schoon overstelpt, bedwing',
En een gezang uit Sions liedren zing'!
Hoe zouden wij, verstooten bannelingen,
In 't vreemde land een lied des Heeren zingen?
3. Jeruzalem! dat, zoo ik u vergete,
Mijn regterhand niet van zich zelve wete!
Mijn dorre tong mij aan 't gehemelt kleev',
Indien ik u niet steeds mijn liefde geev';
Zoo ramp of leed mijn hart van Sion scheure,
En ik Gods stad mijn hoogste vreugd niet keure!

P S A L M 138.

LOF VAN GOD.

1. 'k Zal met mijn gansche hart uw eer
Vermelden, Heer!
U dank bewijzen;
'k Zal U en uwen grooten Zoon
Op hoogen toon,
Met psalmen prijzen!
'k Heb mij gebogen, met het oog
En hart omhoog,
Naar 't hof der hoven.
'k Zal, om uw gunst en waarheid zaam,
Uw grooten naam
Eerbiedig loven.
2. Door al uw goedheid aangespoord,
Hebt Gij uw woord
En trouw verheven;
Gij hebt mijn ziel, op haar gebed,
Verhoord, gered,
Haar kracht gegeven.
Al 's aardrijks vorsten zullen, Heer!
Uw lof en eer
Alom doen hooren;

Wanneer de rede van uw mond,
Op 't wereldrond,
Hun klinkt in d' ooren.

3. Komt, zingen wij, in God verblijd,
Aan Hem gewijd,
Van 's Heeren werken;
Want groot is 's Heeren heerlijkheid,
Zijn majesteit
Heeft grens noch perken;
Hij slaat, hoewel oneindig hoog,
Op hen het oog,
Die nedrig knielen;
Maar ziet met heiligen afkeer aan
Den ijden waan
Van trotsche zielen.

4. Als ik, omringd door tegenspoed,
Bezwijken moet,
Schenkt Gij mij leven;
Wat immer tegen mij zich kant,
Uw regterhand
Zal redding geven.
De Heer is zoo getrouw als sterk;
Hij zal zijn werk
In mij volenden.
Verlaat niet wat uw hand begon;
O Levensbron!
Wil bijstand zenden!

P S A L M 139.

GODS ALWETENDHEID.

1. Niets is, o Oppermajesteit!
Bedekt voor uw alwetendheid.
Gij kent mij, Gij doorgrondt mijn daân;
Gij ziet mijn zitten en mijn staan;
Wat ik beraad' of wil betrachten,
Gij kent van verre mijn gedachten.
2. G'omringt mijn gaan en liggen; Gij,
O Heer! zijt altoos nevens mij.

Uw onbegrensde wetenschap
 Kent mijnen weg van stap tot stap.
 Geen woord is nog mijn tong ontgleden,
 Of Gij, Gij weet alreeds mijn reden.

3. Waar zou ik uwen Geest ontvliên?
 Waar zou m', o Heer! uw oog niet zien?
 Al voer ik op naar 's hemels trans,
 Ook daar zijt Gij en toont G' uw glans!
 Al daald' ik in den afgrond neder,
 Ook daar vond ik uw aanschijn weder!
4. Al nam ik van den dageraad
 De vleugelen des lichts te baat;
 Al waar' aan 't uiterste der zee
 De plaats van mijne legersteê;
 Ook zou daar uwe hand mij leiden,
 Uw regterhand niet van mij scheiden!
5. Indien ik zeg: „de donkerheid
 „Bedeckt mij voor Gods majesteit!”
 Dan is de nacht een helder licht,
 Dat mij ontdekt aan uw gezigt.
 Voor U, o Heer! is 't nachtelijk duister
 Den dag gelijk in glans en luister.
6. Gij hebt mijn gansch bestaan doorgrond,
 Zelfs vóór mijn eersten levensstond.
 Staar ik op uwe wondermagt,
 O God! die 't al hebt voortgebragt,
 'k Hef dan verrukt het oog naar boven,
 Om U, mijn Schepper! hoog te loven.
7. Mijn ziel bepeinst uw wonderdaân,
 Die al 't begrip te boven gaan.
 Ja, Gij, wiens wijsheid nimmer faalt,
 Hadt mijn geboortestond bepaald;
 Reeds voordat ik begon te leven,
 Stond in uw boek mijn naam geschreven.
8. Hoe dierbaar zijn m' uw wonderdaân,
 Die al 't begrip te boven gaan;

Hoe menigvuldig zijn ze, Heer!
 Zou ik ze tellen? 'k Zou veeleer
 't Getal der korlen zands bepalen.
 Uw wondren zijn niet af te malen.

9. Doorgrond mij, ken mijn hart, o Heer!
 Is 't geen ik denk, niet tot uw eer?
 Beproof mij, zie of mijn gemoed
 Iets kwaads, iets onbehoorlijks voed';
 En doe mij toch met vaste schreden
 Den weg ter zaligheid betreden!

P S A L M 140.

VERTROUWEN OP GOD.

1. Ik dacht van smart schier te bezwijken;
 Dies riep ik: Heer! Gij zijt mijn God!
 Doe mij toch uw erbarming blijken;
 Verzacht, verzacht mijn droevig lot!
2. O Heer! mijn rotssteen, mijne sterkte!
 Gij hebt mij steeds tot heil verstrekt,
 En in den strijd, dien men bewerkte,
 Mijn hoofd, als met een schild, bedekt.
3. Ik weet, dat God, getrouw in 't rigten,
 Des armen regtzaak, daar hij schreit,
 Hoe valsch hem d' ontrouw moog' betichten,
 Beslissen zal naar billijkheid.
4. De vromen zullen U verhoogen,
 Gezegend door uw milde hand.
 D' opregten zullen voor uw oogen
 Steeds bloeijen in gewenschten stand.

P S A L M 141.

IN VERZOEKINGEN.

1. 'k Roep, Heer! in angst tot U gevloten:
 Oeh, haast U tot mijn hulp en red;
 Hoor naar de stem van mijn gebed,
 Daar ik U aanroep in mijn nooden.

2. Mijn beê, met opgeheven handen,
Klimm' voor uw heilig aangezigt,
Als reukwerk voor U toegerigt;
Als offers, die des avonds branden!
3. Zet, Heer! een wacht voor mijne lippen;
Behoed de deuren van mijn mond,
Opdat ik, trouw aan uw verbond,
Niets onbedachts mij laat' ontglippen!
4. Gewen mijn hart, om steeds te waken,
Met naauwgezetheid mij te hoên
Voor mannen, die verkeerdheid doen;
Laat mij hun weeld' en lust niet smaken!
5. D'opregte sla mij zonder vreezen;
Ik reken dit weldadigheid;
En zijn bestraffing, die niet vleit,
Zal olie op mijn schedel wezen.
6. Dat slaan zal mij het hoofd niet breken;
'k Zal, door die liefde wijs gemaakt,
Als zulk een vriend in ramspoed raakt,
Te vuurger om zijn redding smeeken.
7. Op U zien steeds mijn schreijend' oogen,
Op U betrouw ik in 't verdriet.
Verlaat, begeef mijn ziel toch niet,
O Heer! o eeuwig Alvermogen!
8. Behoed mij voor 'tgevaar der strikken,
Die tot mijn val mij zijn gelegd,
Door hen, die, wars van 'theilig regt,
In 't duistre met hun pijlen mikken.

P S A L M 142.

ONDER RAMPEN.

1. 'k Riep tot den Heer met luide stem;
Ik smeekt' en riep vol angst tot Hem.
'k Heb voor zijn aangezigt mijn klagt
In mijn benaauwdheid voortgebragt.

2. Als mij geen hulp of uitkomst bleek,
Wanneer mijn geest in mij bezweek,
En overstelpt was door ellend',
Hebt Gij, o Heer! mijn leed gekend.
3. 'k Wou vlugten, maar kon nergens heen,
't Was, of de dood te naadren scheen,
En alle hoop mij gansch verliet;
'k Zag nergens 't eind van mijn verdriet.
4. Ik riep tot U, ik zei: o Heer!
Gij zijt mijn toevlugt, sterkt' en eer;
Gij zijt in eeuwigheid mijn deel,
Mijn God, aan wien ik mij beveel!
5. O, red mij uit mijn droefenis,
Tot roem uws naams, die heerlijk is!
Dat mij 't regtvaardig volk omring'
En vrolijk van uw weldaân zing'.

P S A L M 143.

SCHULDBELIJDENIS.

1. O Heer! wil mijn gebeden hooren;
Neig tot mijn smeeken gunstig' ooren,
Verhoor m', o Oppermajesteit!
Om uwe trouw, aan mij gezwoeren;
Verhoor m' om uw barmhartigheid!
2. Wil Gij mij, Heer! door schuld verslagen,
Niet voor uw heilige vierschaar dagen;
Want niemand zal in dat gerigt,
Daar 'teigen hart hem aan moet klagen,
Regtvaardig zijn voor uw gezigt!
3. Dit overstelpt mijn geest met rouwe:
Als ik mijn zondenlast beschouwe,
Bezwijkt mijn afgefolterd hart.
Gij weet, dat ik op U betrouwe,
Algoede God! genees mijn smart!
4. Ik denk, in 't midden der gevaren,
Nog aan uw gunst van vroeger jaren;

Ik tracht uw werken na te gaan.
 O God! wie kan U evenaren?
 Hoe heerlijk zijn uw wonderdaan!

5. Ik hef mijn hoofd naar 's hemels bogen:
 Mijn ziel is voor uw alziend' oogen
 Als een verdord en dorstig land,
 Dat sedert lang ligt uit te droogen,
 Verkwijnend in den zonnebrand.
6. Heer! doe mij spoedig adem halen;
 Wil mijn bezwelen geest bestralen;
 Verberg uw vriendlijk aanschijn niet;
 Ten grave zal ik nederdalen,
 Indien Gij mij geen bijstand biedt.
7. Laat dankbaar mij uw goedheid prijzen,
 Wanneer ik 't morgenlicht zie rijzen;
 'k Betrouw op U in mijn ellend.
 Wil mij het ware heilspoor wijzen;
 Mijn ziel heeft zich tot U gewend.
8. O Heer, mijn toevlugt! hoor mij klagen,
 Daar zond' en wereld mij belagen;
 Red mij door uw barmhartigheên!
 Ik schuil, in mijn benaauwde dagen,
 Bij U, mijn God! bij U alleen.
9. Leer mij, o God van zaligheden!
 Mijn leven in uw dienst besteden;
 Gij zijt mijn God, vat Gij mijn hand!
 Uw goede Geest bestier' mijn schreden,
 En leid' mij naar het Vaderland!
10. Laat uw genâ mij niet begeven;
 O God! schenk m' om uws naams wil leven;
 Laat mijne ziel, die tot U schreit,
 Van haar benaauwdheid zijn ontheven;
 Red mij om uw barmhartigheid!

P S A L M 144.

STERKTE IN DE VERGANKELIJKHEID.

1. Gezegend zij de Heer, die t' allen tijde
Mijn rotssteen is en kracht, door wien ik strijde,
Mijn hooge burg, wiens goedertierenheid,
Mij in den nood verlossing heeft bereid.
2. Geloofd zij God, mijn schild, op wiens vermogen
Ik vast vertrouwd, wiens arm mij wil verhoogen;
Die heerschappij en roem en sterkte geeft,
In wien mijn ziel den rijksten vrede heeft.
3. Wat is de mensch, wat is in hem te prijzen,
Dat Gij, o Heer! uw gunst hem wilt bewijzen;
Dat Gij hem kent? Wat is des menschen kind,
Dat Gij hem leidt en zoo getrouw bemint?
4. 't Past hem den naam van IJdelheid te dragen;
Zijn tijd is kort, en al zijn levensdagen,
Hoe groot, hoe sterk hij op deez' aarde zij,
Gaan haastig als een schaduwbeeld voorbij.
5. Welzalig is het volk, dat door Gods zegen,
Een heuglijk lot op aarde heeft verkregen;
Welzalig is het volk, dat, bij 't genot
Van vreed' en heil, den Heer heeft tot zijn God!

P S A L M 145.

GODS GROOTHEID.

1. O God, mijn God! Gij aller vorsten Heer!
Ik zing, verheugd, uw grooten naam ter eer.
Ik zal den roem van uwe majesteit
Verhoogen tot in d' eindlooz' eeuwigheid.
'k Zal dag aan dag U eer en dank bewijzen.
De Heer is groot! al 't schepsel moet Hem prijzen;
Zijn grootheid streeft het kloekst begrip te boven.
Laat elk geslacht zijn werk en almagt loven!

2. Ik zal, o Heer! dien ik mijn Koning noem,
Den luister van uw majesteit en roem
Verbreiden, en uw wondervolle daân
Met diep ontzag aandachtig gadeslaan.
Elks juichend hart zal uw geducht vermogen,
De groote kracht van uw arm verhoogen;
Ik zal mijn stem met aller lofzang paren,
En overal uw grootheid openbaren.

3. Wij zullen, uit de volheid van 't gemoed,
Gedachtig aan den milden overvloed
Van uwe gunst, die roemen bij elkeen,
En juichen van al uw gerechtigheên.
De Heer is goed, en vriendlijk, en weldadig,
Barmhartig, mild, langmoedig en genadig.
Hij doet zijn gunst aan allen klaar bemerken;
Zijn goedheid is verspreid op al zijn werken.

4. Al wat Gij wrocht, zal juichen tot uw eer;
Uw gunstvolk zal, verblijd, U zeegeven, Heer!
En roemen van uw koninkrijk, uw magt,
Uw heerlijkheid en goddelijke kracht;
Om, waar het hart zich voelt van geestdrift blaken,
Uw heerlijkheid, uw magt bekend te maken,
En d'eer uws rijks, zoo groôt, zoo hoog verheven,
Voor aller oor, den hoogsten roem te geven.

5. Uw heerschappij verduurt al d' eeuwigheid.
Uw koninkrijk is eindloos uitgebreid.
Gij ondersteunt hem, die voor 'tonheil zwicht;
Wie nederstort, wordt door U opgerigt.
't Ziet al op U; op U blijft alles wachten;
Gij sterkt door spijs ter regter tijd hun krachten.
G' ontsluit uw hand ontfermend en weldadig,
Opdat uw gunst al wat er leeft verzadig'.

6. De Heer is regt in al zijn weg en werk;
Zijn goedheid kent in 'tgansch heelal geen perk.
Hij is nabij de ziel, die tot Hem zucht;
Hij troost het hart, dat schreijend tot Hem vlugt;
Dat, ongeveinsd, in 'tmidden der ellenden,

Zich naar Gods troon met zijn gebeên blijft wenden.
 Hij geeft den wensch van allen, die Hem vreezen;
 Hun bede heeft Hij nimmer afgewezen.

7. De Heer bewaart de ziel, die Hem bemint;
 Maar Hij weerstaat, dien Hij godloos bevindt.
 Mijn blijde tong zal roemen in den Heer,
 En alle vleesch zal juichen tot Gods eer.

P S A L M 146.

GODS LIEFDE.

1. Prijs den Heer met blijde galmen!
 Gij, mijn ziel! hebt rijke stof.
 'k Zal, zoo lang ik leef, mijn psalmen
 Vrolijk wijden aan zijn lof;
 'k Zal, zoo lang ik 't licht geniet,
 Hem verhoogen in mijn lied.
2. Stel op prinsen geen vertrouwen,
 Daar men nimmer heil bij vindt.
 Zoudt g' uw hoop op menschen bouwen?
 Als Gods hand hun geest ontbindt,
 Keeren zij tot d' aarde weêr,
 Tuimelt al hun grootheid neêr.
3. Zalig hij, die in dit leven
 Jakobs God ter hulpe heeft;
 Hij, die, door den nood gedreven,
 Zich tot Hem om troost begeeft,
 Die zijn hoop in 't hachlijkst lot
 Vestigt op den Heer, zijn God.
4. 't Is de Heer, wiens alvermogen
 't Groot heelal heeft voortgebragt;
 Die genadig uit den hoogten
 Ziet, wie op zijn bijstand wacht,
 En aan elk, die Hem verbeidt,
 Trouwe houdt in eeuwigheid.

5. 't Is de Heer, die 't regt der armen,
Der verdrukten gelden doet;
Die, uit liefderijk erbarmen,
Hongerigen mildlijk voedt;
Die gevangenen gedenkt,
En hun weer de vrijheid schenkt.
6. 't Is de Heer, wiens mededoogen
Blinden schenkt het lieflijk licht.
Wie in 't stof lag neêrgebogen,
Wordt door Hem weêr opgerigt.
God, die lust in waarheid heeft,
Mint hem, die regtvaardig leeft.
7. 't Is de Heer, die vreemdelingen
Met een wakend oog beschouwt;
Weêuw en wees door zegeningen
In hun kommer staande houdt;
Maar zijn arm, der vromen hoop,
Stuit de boozen in hun loop.
8. 't Is de Heer van alle Heeren,
Onze God, geducht in magt,
Die voor eeuwig zal regeren
Van geslachte tot geslacht.
Al wat ademt, zing Gods eer!
Prijs zijn grootheid, loof den Heer!

P S A L M 147.

LOF DES SCHEPPERS.

1. Laat 's Heeren lof ten hemel rijzen;
Hoe goed is 't, onzen God te prijzen!
't Betaamt ons, psalmen aan te heffen,
Die lieflijk zijn en harten treffen.
De Heer wil ons in gunst aanschouwen;
Wij mogen op zijn goedheid bouwen;
Hij wil aan onze ziel het leven
En aan ons hart den vrede geven.
2. God heelt gebrokenen van harte,
En Hij verbindt in hunne smarte

Hen, die in zonden en ellenden,
 Tot Hem zich ter genezing wenden.
 Hij telt het groot getal der starren,
 Die 't scherpst gezigt op aard verwarren;
 Hij roept dat talloos heir te zamen,
 En noemt die allen bij haar namen.

3. Zeer groot is onze Heer, vol krachten,
 Onpeilbaar diep zijn Gods gedachten;
 Daar zijn verstand, nooit af te meten,
 Ver overtreft al wat wij weten.
 Zachtmoedigen wil Hij bewaren,
 Hij houdt ze staand' in hun gevaren;
 Zij zullen nooit, hoe diep zij bukken,
 Bezwijken onder d' ongelukken.
4. Zingt beurtlings, looft en dankt den Heere!
 Heft psalmen aan, dien God ter eere,
 Die, voor het aangezigt der volken,
 Den hemel dekt met donkre wolken,
 Die d'aarde kroont met gunst en zegen,
 En haar besproeit met vruchtbren regen;
 Die 't gras, door mild' en frissche droppen,
 Doet groeijen op de heuveltoppen.
5. God wil zijn schepslen spijsen, laven;
 Hij hoort de stem der jonge raven.
 Hij heeft geen lust aan 's menschen krachten,
 Zoo men daarvan het heil wil wachten.
 Hoe d'eigen moed den held verblijde,
 En 't krijsros snellen moog' ten strijde:
 Wie op geen hooger magt vertrouwen,
 Die zullen nooit de zeeg' aanschouwen.
6. De Heer betoont zijn welbehagen
 Aan hen, die needrig naar Hem vragen,
 Hem vreezen, zijne hulp verbeiden
 En door zijn hand zich laten leiden;
 Die, hoe het ook moog' tegenloopen,
 Gestadig op zijn goedheid hopen.
 Roem, menschdom! roem den Heer der heeren!
 Wil uwen God en Schepper eeren!

7. De God van onze lofgezangen
Doet ons zijn heil en sterkt' erlangen ;
De kinderen , die ons onringen ,
Verblijdt Hij met zijn zegeningen.
Hij deelt den liefelijken vrede
Aan onze verste grenzen mede ;
Met voedzaam graan wil Hij ons spijsen ,
En kroonen met zijn gunstbewijzen.

8. God zendt op aarde zijn bevelen ;
Zijn woord loopt snel door 's werlds deelen.
Hij geeft de sneeuw , om 't land te dekken ,
En tot een zachte wol te strekken ,
Wier wondre vlokken , voor elks oogen ,
Gods magt en wijsheid klaar betoogen ;
Of strooit weér , ten bekwamen stonde ,
Den rijm als stuivend' asch in 't ronde.

9. Wie zou niet voor Gods grootheid bukken ?
Hij werpt zijn ijs daar heen in stukken !
Wie zal bestaan voor zijne koude ?
Daar niemand die verduren zoude ,
Moet rijm en ijs op veld en meiren ,
Op zijn bevel , in vocht verkeeren.
Waait weér zijn wind , de waatren vloeijen ;
Rivier en beek begint te groeijen.

10. God geeft aan d' aarde zijne wetten ,
Doet allen op zijn daden letten ;
Hij leert ons op zijn wegen wandlen ,
Wil altijd liefdrijk met ons handlen ;
Steeds zullen zijn getuigenissen
Ons van zijn trouwe vergewissen.
Laat dan Gods lof ten hemel rijzen !
Laat al wat adem heeft , Hem prijzen !

P S A L M 148.

LOF DES SCHEPPERS.

1. Looft God , zingt eeuwig 's Heeren lof ,
Gij , die in 't glansrijk hemelhof ,
Die in de hoogste plaatsen woont ,

Daar God u zijn nabijheid toont!
 Looft Hem, gij engelen, legermagten,
 Die op zijn wil en wenk blijft wachten!
 Looft, heldre starren, maan en zon!
 Looft d' Almagt, looft der lichten Bron!

2. Verbazend hof van d' Opperheer,
 Gij, hoogste hemel! zing zijn eer!
 Gij, wolkenstoet, die uit de lucht
 Uw druppelen stort op veld en vrucht!
 Looft allen, looft Hem met gezangen,
 Hem, die u 't aanzijn deed ontvangen;
 Die u een perk, niet t' overtreên,
 Gesteld heeft door al d'eeuwen heen!
3. Loof, aarde! loof Gods wonderdaân!
 Gij, golven, grondlooz' oceaân!
 Gij, sneeuw en hagel, damp en gloed!
 Gij, stormwind, die zijn last voldoet!
 Gij, bergen, heuvels, landen, stroomen!
 Gij, tarwevelden, cederboomen!
 Looft, looft des Scheppers oppermagt,
 Die u uit niets heeft voortgebracht!
4. Looft, kruipend wild en tam gediert!
 Looft, vogels! Hem, die 't al bestiert!
 Gij, koningen en regters! zaam;
 Gij, vorsten, volken! roemt Gods naam!
 Gij, maagden! en gij, jongelingen!
 Laat nimmer af zijn lof te zingen;
 Eerwaarde grijsheid, frissche jeugd!
 Weest zaam in uwen God verheugd!
5. Looft, looft met waar' erkenenis,
 Zijn naam, die hoog verheven is;
 Zijn wondervolle majesteit
 Is over 't wereldrond verspreid!
 Hij heeft voor al zijn gunstgenooten
 Een bron van kracht en eer ontsloten.
 Gij, volk van God! hebt roemensstof:
 Loof God, zing eeuwig 's Heeren lof!

P S A L M 149.

NA EENE OVERWINNING.

1. Looft, looft den Heer met blijde tongen;
Een nieuw gezang zij Hem gezongen,
In 't midden zijner gunstelingen,
Die Hem ter eere zingen!
Dat heel het volk met blijden klank
Zijn milden Schepper loov' en dank'!
Dat ieder vrome, met gejuich,
Zich voor zijn Koning buig'!
2. Laat nu de blij gestemde koren
Op harpen 's Hoogsten roem doen hooren,
Hun psalmgezangen vrolijk paren
Aan orgelen en snaren,
Nu God op onzen dierbren staat
Met lust zijn liefdrijk' oogen slaat,
Den lijdenden zijn gunst betoont,
En hen met heil bekroont.
3. Hoe heerlijk zien Gods gunstgenooten
Door 's Hoogsten hulp hun eer vergrooten;
Dies mogen zij van vreugde springen,
En 't blij triomflieder zingen.
Het lied, gewijd aan 's Heeren lof,
Rijst vrolijk naar het hemelhof.
Hoe heerlijk klinkt, in blijde taal,
Die toon van zegepraal!
4. Zoo zal de heerlijkheid der vromen
Op 't luisterrijkst te voorschijn komen;
Zoo schenkt Gods goedheid hun begeeren.
Lof zij den Heer der heeren!

P S A L M 150.

GODS LOF.

1. Looft God, looft zijn naam alom!
Looft Hem in zijn heiligdom!
Looft des Heeren groote magt,
In den hemel zijner kracht!

Looft Hem, om zijn mogendheden!
 Looft Hem, om zoo menig blijk
 Van zijn heerlijk koningrijk,
 Voor zijn troon en hier beneden!

2. Looft God met bazuingeklank!
 Geeft Hem eer, bewijst Hem dank!
 Looft Hem met de harp en luit!
 Looft Hem met de trom en fluit
 Looft Hem, op uw blijde snaren.
 Laat zich 'torgel overal
 Aan het juichend vreugdgeschal,
 Tot des Heeren glorie paren!

3. Looft God, naar zijn hoog bevel,
 Met het klinkend citerspel!
 Looft Hem, op het schel metaal
 Van de vrolijke cimbaal!
 Looft den Heer! Elk moet Hem eeren;
 Al wat geest en adem heeft,
 Loov' den Heer, die eeuwig leeft!
 Looft, verheugd, den Heer der heeren!

EEENIGE GEZANGEN.

DE TIEN GEBODEN DES HEEREN.

Exod. XX: 1—17, Deut. V: 6—21.

1. Mijn ziel! herdenk met heilig beven,
Hoe God, met majesteit bekleed,
Zijn wet op Horeb heeft gegeven,
Daar Hij deez' woorden hooren deed:
2. „Ik ben de Heer, uw God en Koning,
„Die uit Egypte 't volk bevrij',
„U leidend uit uw slavenwoning;
„Dient dan geen goden nevens Mij!
3. „Voor beeldendienst zult gij u wachten!
„Ik ben een ijvrig God, die 't kwaad
„Bezoek aan drie en vier geslachten;
„Maar mijne vrienden nooit verlaat.
4. „Misbruikt geenszins den naam des Heeren,
„Zweert nimmer eenen valschen eed;
„Want hen, die mijnen naam onteeren,
„Vervolgt de schand' en treft het leed.
5. „Gedenkt en viert, met vee en magen,
„Den sabbat, na zesdaagsche vlijt;
„Ik schiep deez' aard in zoo veel dagen,
„En heb den sabbat Mij gewijd.
6. „Gij zult uw ouders dankbaar eeren,
„Opdat uw God, die eeuwig leeft,
„Uw dagen gunstig moog vermeëren
„In 't land, dat zijne hand u geeft!”

7. „Gij zult uw evenmensch niet dooden ;
„Maar moet uw drift in boeijen slaan ;
„Als liefderijke vredeboden
„Vergevend door de wereld gaan.
9. „Gij zult den heiligen echt niet breken ,
„Waarop 't maatschappelijk heil berust ;
„Maar rein in handlen zijn en spreken ,
„Geen laffe slaaf van vuigen lust.
10. „Gij zult niet stelen. Wacht geen zegen
„Op 't geen u 't onregt winnen doet ;
„Alleen het goed , door regt verkregen ,
„Schenkt u genot , is waarlijk goed.
11. „Gij zult geen lastering gedogen ,
„Noch zelf een valsch getuige zijn ;
„Bemint de waarheid , haat de logen ,
„Als 't zielendoodende venijn.
12. „Uw hart mag nimmer iets begeeren
„Van alles , wat uws naasten is !
„Uw ziel moet , als uw mond , God eeren ,
„En houden zijn getuigenis !”
13. Och of wij uw geboën volbragten !
Genâ , o hoogste Majesteit !
Gun , door 't geloof in Christus , krachten ,
Om die te doen uit dankbaarheid !

DE LOFZANG VAN MARIA.

Lukas I : 46—55.

1. Mijn ziel verheft Gods eer ;
Mijn geest mag blij den Heer
Mijn Zaligmaker noemen ,
Die , in haar lagen staat ,
Zijn dienstmaagd niet versmaadt ,
Maar van zijn gunst doet roemen.

2. Zie, om des Heeren daân ,
 Zal elk geslacht voortaan
 Maria zalig spreken ,
 Wijl God, na ramp en leed ,
 Haar groote dingen deed.
 Nu is zijn magt gebleken.

 3. Hoe heilig is Gods naam !
 Laat volk bij volk te zaam
 Barmhartigheid verwachten ;
 Nu Hij de zaligheid ,
 Voor die Hem vreest, bereidt ,
 Door al de nageslachten !

 4. Des Heeren arm is sterk ;
 Hij deed een krachtig werk.
 Die hoog zijn van gevoelen ,
 Heeft Hij verstrooid , verward ,
 Met alles, wat het hart
 Dier trotschen mogt bedoelen.

 5. Die stout zijn op hun magt ,
 Heeft Hij versmaad , veracht ,
 Gestooten van hun tronen ;
 Maar Hij verhoogt en hoedt
 Het nederig gemoed ,
 Waarin zijn Geest wil wonen.

 6. Hij heeft, na lang geduld ,
 Met overvloed vervuld
 Der hongerigen monden ;
 Hij zag geen rijken aan ;
 Maar heeft hen, in hun waan ,
 Gansch ledig weggezonden.

 7. God heeft het volk verblijd ,
 Dat, aan zijn dienst gewijd ,
 Hem altijd wil behooren.
 Gelijk Hij, ons ten troost ,
 Aan Abram en zijn kroost
 Voor eeuwig had gezworen.
-

DE LOFZANG VAN ZACHARIAS.

Lukas I: 68—79.

1. Lof zij den God van Israël,
 Die tot zijn volk wil komen,
 En door zijn liefderijk bestel
 Ons weêr heeft aangenomen.
 God geeft de rijkste zaligheid!
 'tGeen Davids huis was toegezeid,
 Dat wil Hij thans verleen.
 Wat Hij van 's aardrijks ochtendstond
 Beloofde door der zienren mond,
 Dat heil is thans verschenen.
2. God had vooraf zijn volk gemeld,
 Hoe Hij het zou bevrijden
 Van 's vijands hand en wreed geweld
 En 't allerbitterst lijden.
 Nu toont Hij zijn barmhartigheid,
 Van ouds den vaadren toegezeid;
 Nu wil de Heer gedenken
 Aan zijn verbond en aan den eed,
 Dien Hij weleer aan Abram deed,
 Om ons zijn gunst te schenken.
3. God heeft ons eens voorspeld, dat wij,
 Bij 't heerlijkst uchtenddagen,
 Hem dienen zouden, vrij en blij,
 Van angst en vrees ontslagen.
 Dat iedereen u welkom heet',
 O kind, bestemd tot Gods profeet,
 Geschenk van 's Heeren zegen!
 Naar u neig' ieder hart en oor;
 Gij gaat den grooten Koning voor,
 En baant voor Hem de wegen.
4. Nu wordt Gods volk in gunst geleid,
 Nu hoort het zich verkonden
 De kennis van de zaligheid,
 De vrijspraak van de zonden,

Die nooit in schooner glans verscheen,
 Dan nu, door Gods barmhartigheên.

Hij, met ons lot bewogen,
 Ons wil van zond' en rouw ontslaan,
 En Jakobs star heeft op doen gaan,
 Die schittert in onz' oogen.

5. Elk, die in nacht en schaduw zat,
 Ziet nu de heilzon lichten,
 Die onze voeten op het pad
 Van vreed' en heil zal rigten.

DE LOFZANG VAN SIMEON.

Lukas II: 29—32.

1. Zoo laat Gij, Heer! uw knecht,
 Naar 't woord, hem toegezegd,
 Thans henen gaan in vrede;
 Nu hij uw zaligheid,
 Zoo lang door hem verbeid,
 Gezien heeft, op zijn bede.
2. Een licht, zoo groot, zoo schoon,
 Gedaald van 's hemels troon,
 Straalt volk bij volk in d' oogen;
 Terwijl 't het blind gezigt
 Van 't Heidendom verlicht,
 En Isrel zal verhoogen.

HET GEBED DES HEEREN.

Matth. VI: 9—13, Luk. XI: 2—4.

EERSTE BERIJMING.

1. O allerhoogste Majesteit!
 Die, in het rijk der heerlijkheid,
 De heemlen hebt tot uwten troon!

Wij roepen U, in uwen Zoon,
Die 't licht voor ons heeft op doen gaan,
Als onzen Vader needrig aan.

2. Geheiligd word' uw naam! O, geef,
Dat elk, wáár hij op aarde leev',
Dien vadernaam erkennen moog';
Uw deugden roeme hemelhoog!
Dat elk, als kind, naar U gelijk';
En in zijn doen uw beeldtnis blijk'!
3. Uw koninkrijk koom' toch, o Heer!
Werp Gij den troon des Satans neér!
Regeer ons door uw Geest en Woord!
Uw lof word' eens alom gehoord
En d' aarde met uw vrees vervuld,
Totdat G' uw rijk volmaken zult!
4. Uw wil geschied', uw wil alleen,
Als in den hemel, hier beneên!
Uw wil alleen is wijs en goed,
't Is majesteit al wat Gij doet.
Dat elk de taak, die op hem rust,
Leer' doen als d' Engelen met lust!
5. Geef heden ons het daaglijksch brood!
Betoon uw trouwe zorg in nood;
Gij weet, wat elk op aard behoev',
Dat ons dan geen gebrek bedroev';
Dat nooit uw zegen van ons wijk',
Die maakt alleen ons blij en rijk.
6. O Heer! vergeef ons onze schuld,
Die ons gemoed met smart vervult.
Ook wij vergeven al het kwaad
Van elk, die ons miskent en haat,
En weten, dat Gij hem vergeeft,
Die liefde voor zijn broedren heeft.
7. Bewaar ons, waar verzoeking lacht;
Beveilig ons bij dag en nacht.

Gij weet het, onze kracht is klein,
 De driften veel, en 't hart onrein.
 Wat wordt er van ons in dien staat,
 O Vader! zoo Gij ons verlaat?

8. Verlos ons uit des boozen magt!
 Bescherm en sterk ons door uw kracht!
 Ach, wij zijn zwak, zijn sterkt' is groot;
 Wij zijn elk oogenblik in nood;
 De wereld toont haar heerschappij.
 O, steun Gij ons en maak ons vrij!
9. Ja, U is 't koningrijk, o Heer!
 U is de kracht, U is al d' eer.
 U, die ons helpen wilt en kunt,
 Die in uw Zoon verhooring gunt,
 Die door uw Geest ons troost en leidt:
 U zij de lof in eeuwigheid!
10. Ja, Amen! trouwe Vader! ja,
 Wij maken staat op uw genâ.
 Ons hart, o God! die alles ziet,
 Veroordeelt voor uw oog ons niet:
 Het zegt, daar G' op ons bidden let,
 Geloovig, Amen! op 't gebed.

TWEDE BERIJMING.

1. Onze Vader in den hemel!
 Dat U elk zijn hulde bie';
 Dat uw koningrijk zich vestig;
 Dat uw wil alom geschie'!
 2. Geef het brood ons telken dage,
 En vergeef ons alle kwaad;
 Vader! want ook wij vergeven
 Ieder, die ons kwelt en haat.
 3. Leid ons nimmer in verzoeking,
 Hoed ons voor des Satans magt,
 Eeuwig worde lof en eere
 Op heel d' aard U toegebracht!
-

DE XII ARTIKELEN.

1. Ik geloof in God den Vader ,
Dien 't heelal als Schepper roemt ,
En in Jezus, d' Eengeboorne ,
Dien ons hart zijn Christus noemt.
2. Van den heiligen Geest ontvangen
En geboren uit een maagd ,
Leed Hij , is aan 't kruis gestorven ,
En tot in het graf verlaagd.
3. Hij verrees ten derden dage ,
En voer op naar 's hemels sfeer ;
Aan Gods rechterhand gezeten ,
Komt Hij eens ten oordeel weêr.
4. In den heiligen Geest geloof ik ;
Ik geloof aan ééne Kerk ,
Heilig , algemeen en eeuwig ,
Door geloof en liefde sterk.
5. 'k Zie der Heiligen gemeenschap ;
'k Neem de schuldvergeving aan ;
Leven zal ik zien de dooden ,
Zelf in 't hemelsch leven gaan.

BEDEZANG VÓór DE PREDIKATIE.

O God ! die onze Vader zijt ;
Die t' aller tijd
Ons uwe tegenwoordigheid ,
In Christus, wilt betoonen ,
Wanneer men , in uw naam vergaard ,
Uw Woord verklaart :
Zie ons nu zaam daartoe bereid !
Uw Geest koom' bij ons wonen !
Ontsluit des dienaars hart en mond ;
Wil hem en ons verlichten ,
Opdat hij , uit uw heilverbond ,
Zich zelf en ons moog' stichten ;
En wij , op uwer liefde grond ,
Ons hart ten hemel rigten.

M O R G E N Z A N G.

1. Wij danken U, barmhartig God!
Beschikker van ons deel en lot!
Voor uwe hoed' en trouwe wacht,
Ons weêr betoond in dezen nacht.
 2. Verleen ons, na genoten rust,
Op nieuw gezondheid, kracht en lust;
Daar 't ligchaam, door den slaap verkwikt,
Zich weder tot den arbeid schikt.
 3. Dat wij ons ambt en pligt, o Heer!
Getrouw verrigten tot uw eer.
Dat uwe gunst ons werk bekroon';
Uw Geest ons leid' en in ons woon'!
 4. Zie op ons neder in genâ,
Opdat ons werk voorspoedig ga;
En scheld ons alle zonden kwijt,
O Heer! die vol ontferming zijt!
 5. Verlicht ons hart, dat duister is;
Wil ons, naar uw getuigenis,
Doen vlieden alle kwade paân,
En ijvrig op uw wegen gaan!
 6. Schenk uwen zegen bij uw Woord!
Het rijk der zonde word' verstoord!
Sterk, wie ons leer', wie ons regeer';
Elk doe zijn pligt, uw naam ter eer!
 7. Troost allen, die, in nood en smart,
Tot U verheffen 't angstig hart!
Maak ons in tegenspoeden stil!
Leer ons berusten in uw wil!
-

BEDE vóór HET ETEN.

O Vader, die al 't leven voedt!
 Kroon onze tafel met uw zegen;
 En spijs en laaf ons met het goed,
 Van uwe milde hand verkregen!
 Dat wij voor overdaad ons wachten;
 Voor d' arme sparen, wat hem hoort;
 Doe ons het hemelsche betrachten;
 Sterk onze zielen door uw Woord!

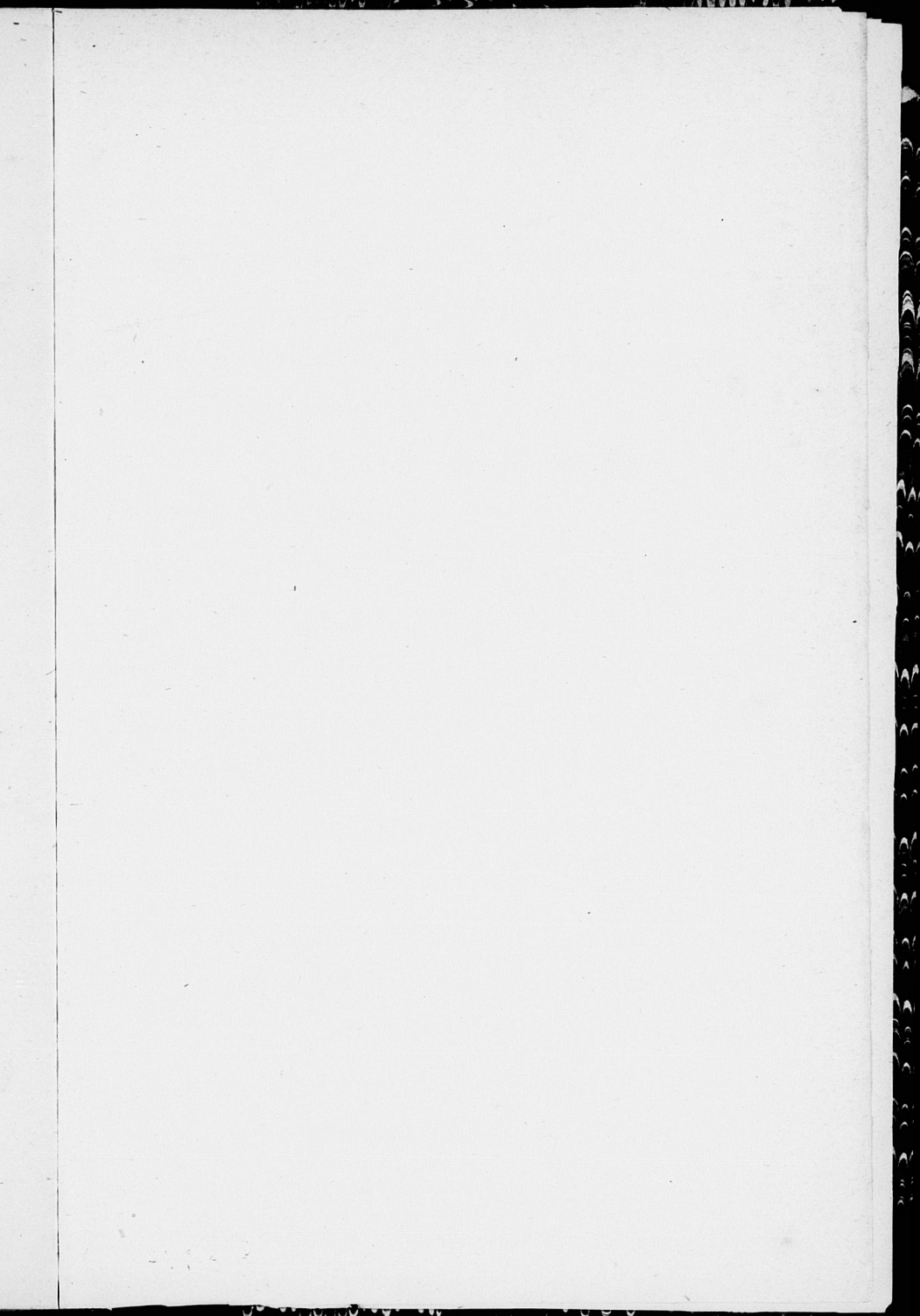
DANKLIED NA HET ETEN.

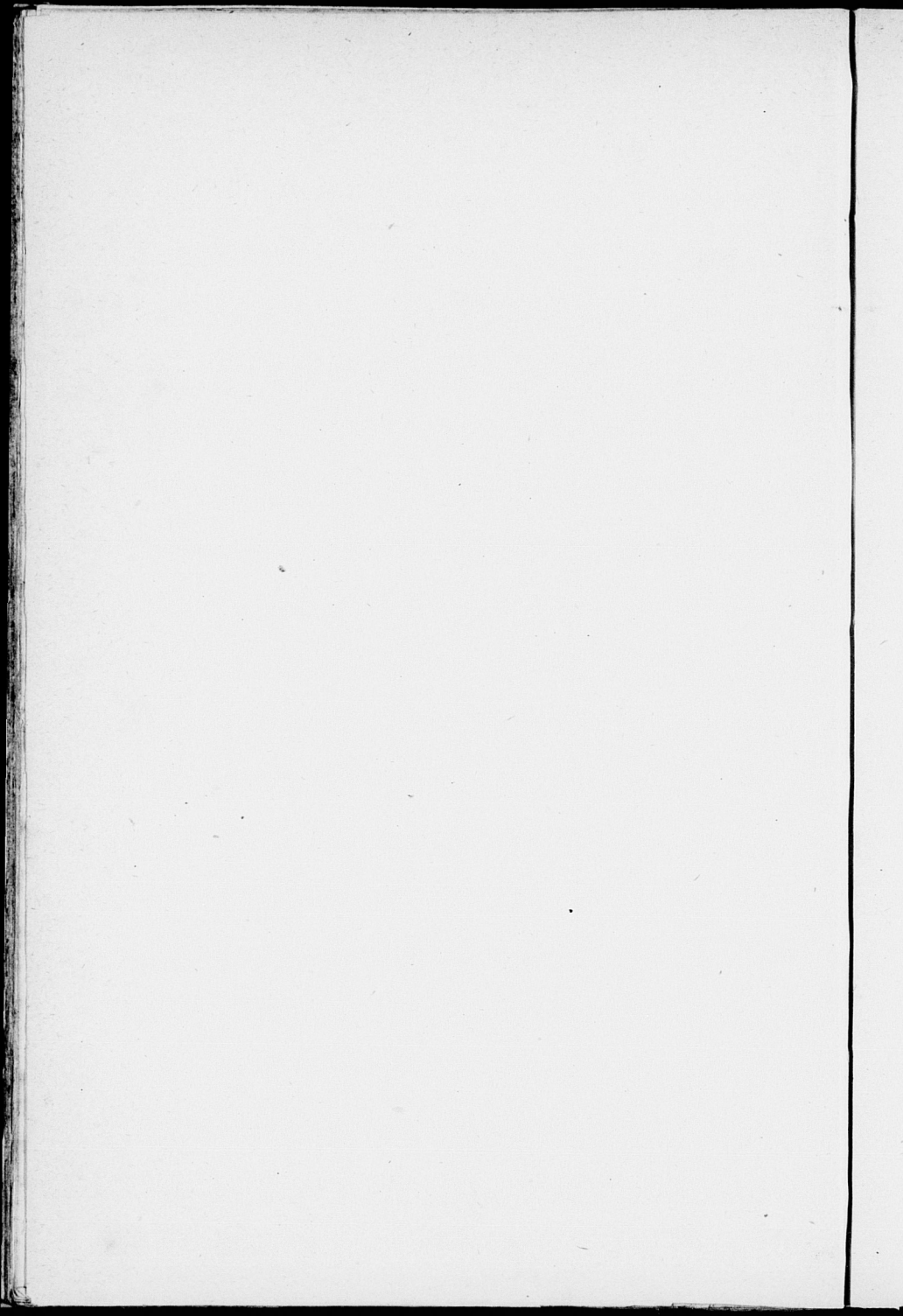
O Heer! wij danken U van harte,
 Voor nooddruft en voor overvloed!
 Eet menigeen het brood der smarte,
 Ons hebt Gij mild en wèl gevoed.
 Doch geef, dat onze ziele niet
 Aan dit vergankelijk leven kleev';
 Maar alles doe, wat Gij gebiedt,
 En eindelijk eeuwig bij U leev'!

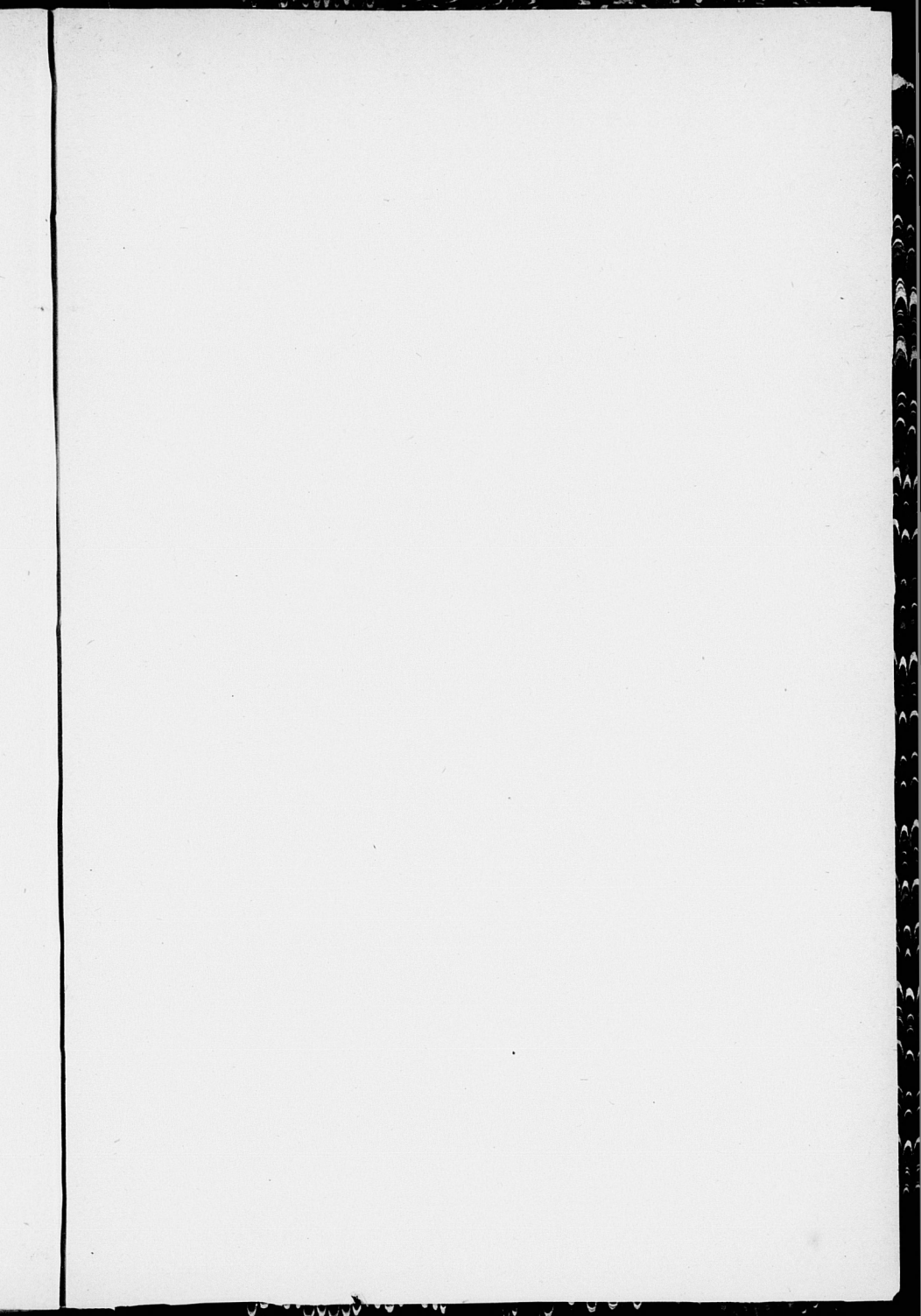
A VONDZANG.

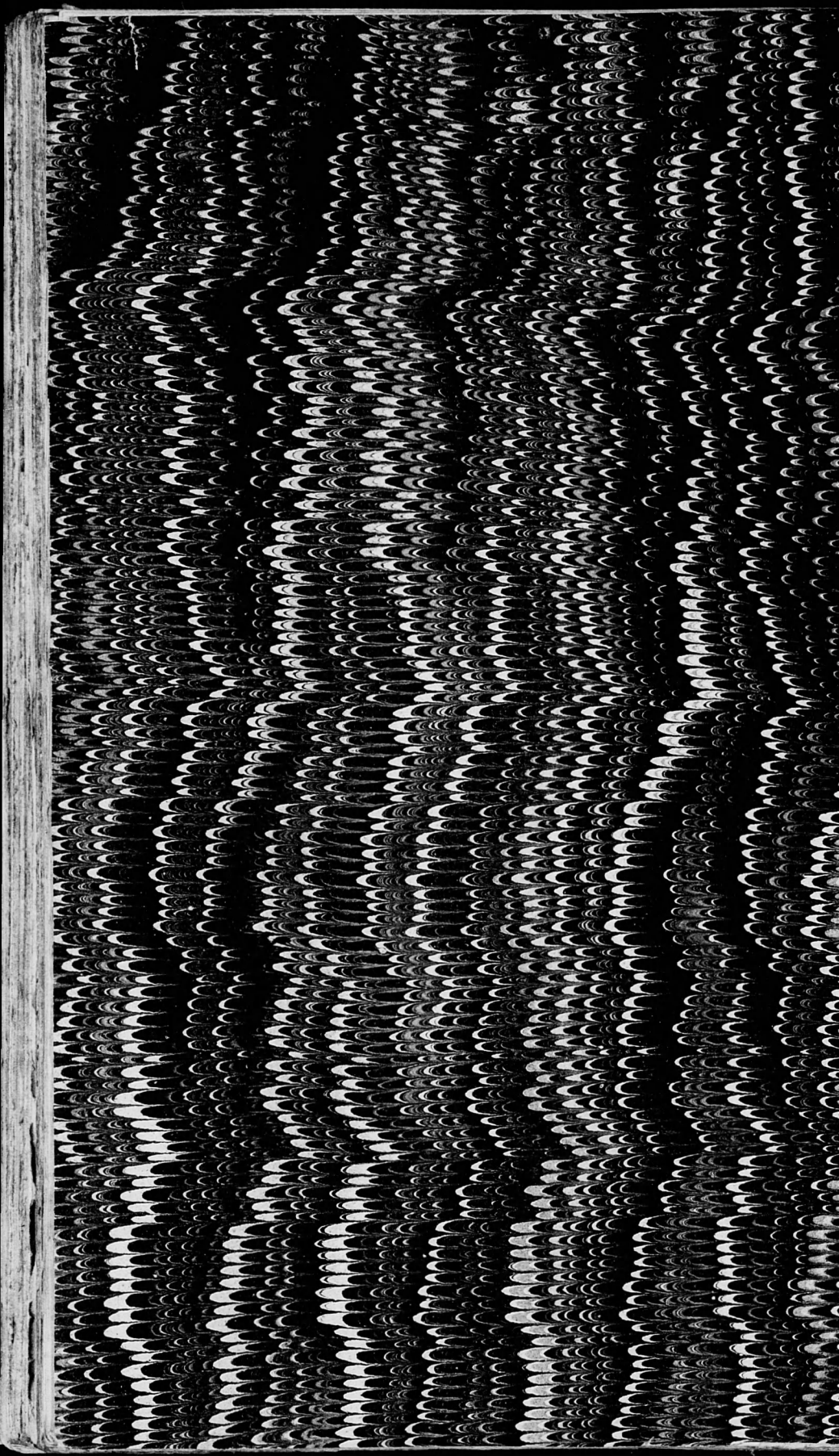
1. O Hemelvader, eeuwig licht!
 Niets is bedekt voor uw gezigt,
 Daar G' ons bestraalt, waar wij ook gaan,
 Al schijnt geen zon, al licht geen maan.
2. Betoon ons uwe gunst en magt
 Door uw bescherming, dezen nacht;
 Behoed ons tegen ramp en leed,
 En blijf tot onze hulp gereed!
3. Verkwik ons door een zoete rust,
 Om goed te doen met nieuwen lust.
 Dat onze slaap gematigd zij,
 En alles U tot eer gedij!

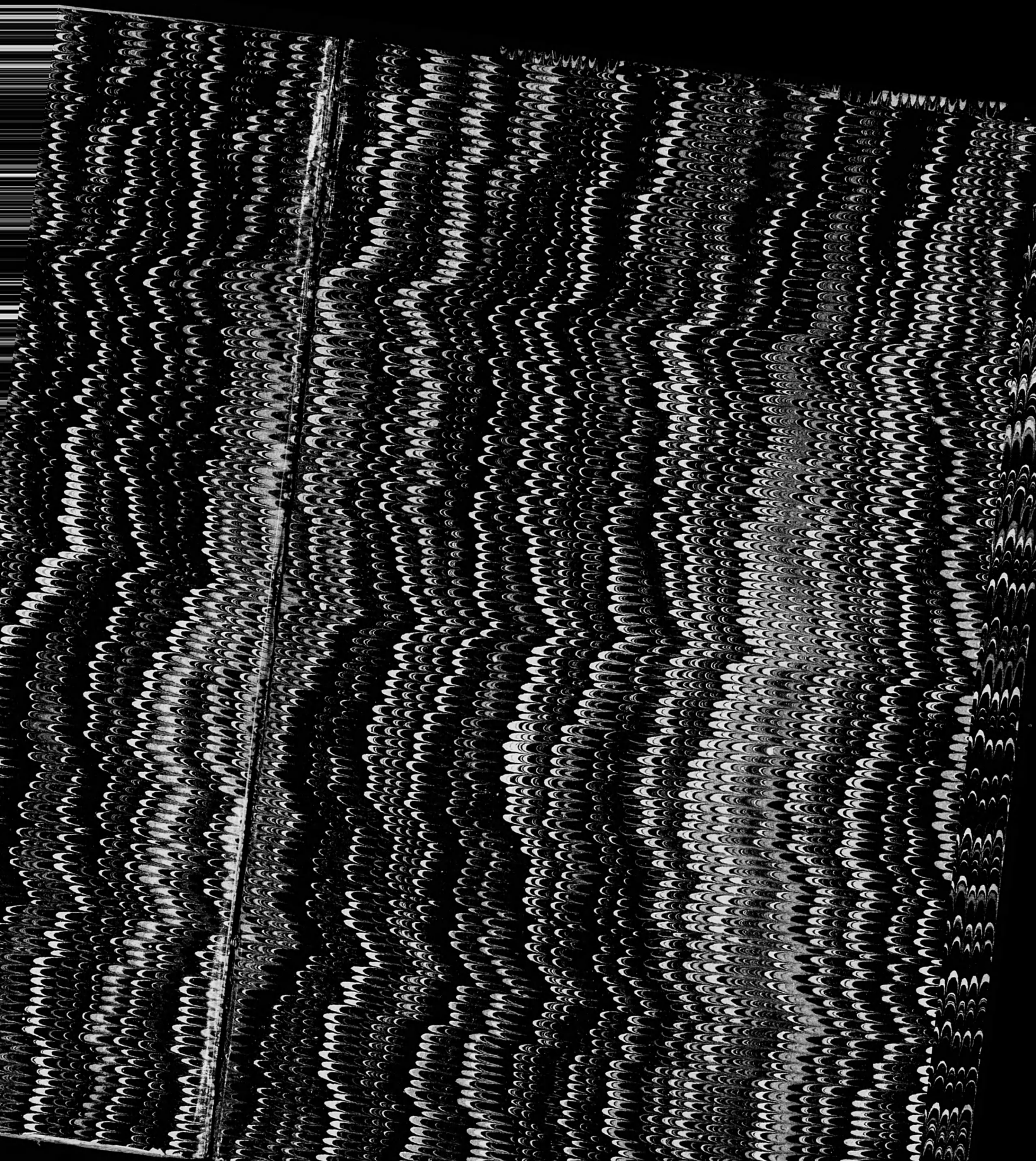
4. Houd ons gemoed voor U bereid,
Opdat het blij uw komst verbeid';
Daar 't in een stil vertrouwen leeft,
Dat Gij ons onze schuld vergeeft!
5. Bescherm ons in den bangen tijd
Van zielverzoeking en van strijd;
Laat nooit den boozen vijand toe,
Dat hij in zond' ons vallen doe!
6. Behoed de gansche Christenheid!
Geef, dat haar 't kruis de kroon bereid';
Vertroost het neêrgebogen hart,
En heel in gunst der zieken smart!
7. O Vader! dat uw liefd' ons blijk!
O Zoon! maak ons uw beeld gelijk!
O Geest! zend uwen troost ons neêr!
U zij in eeuwigheid al d'eer!

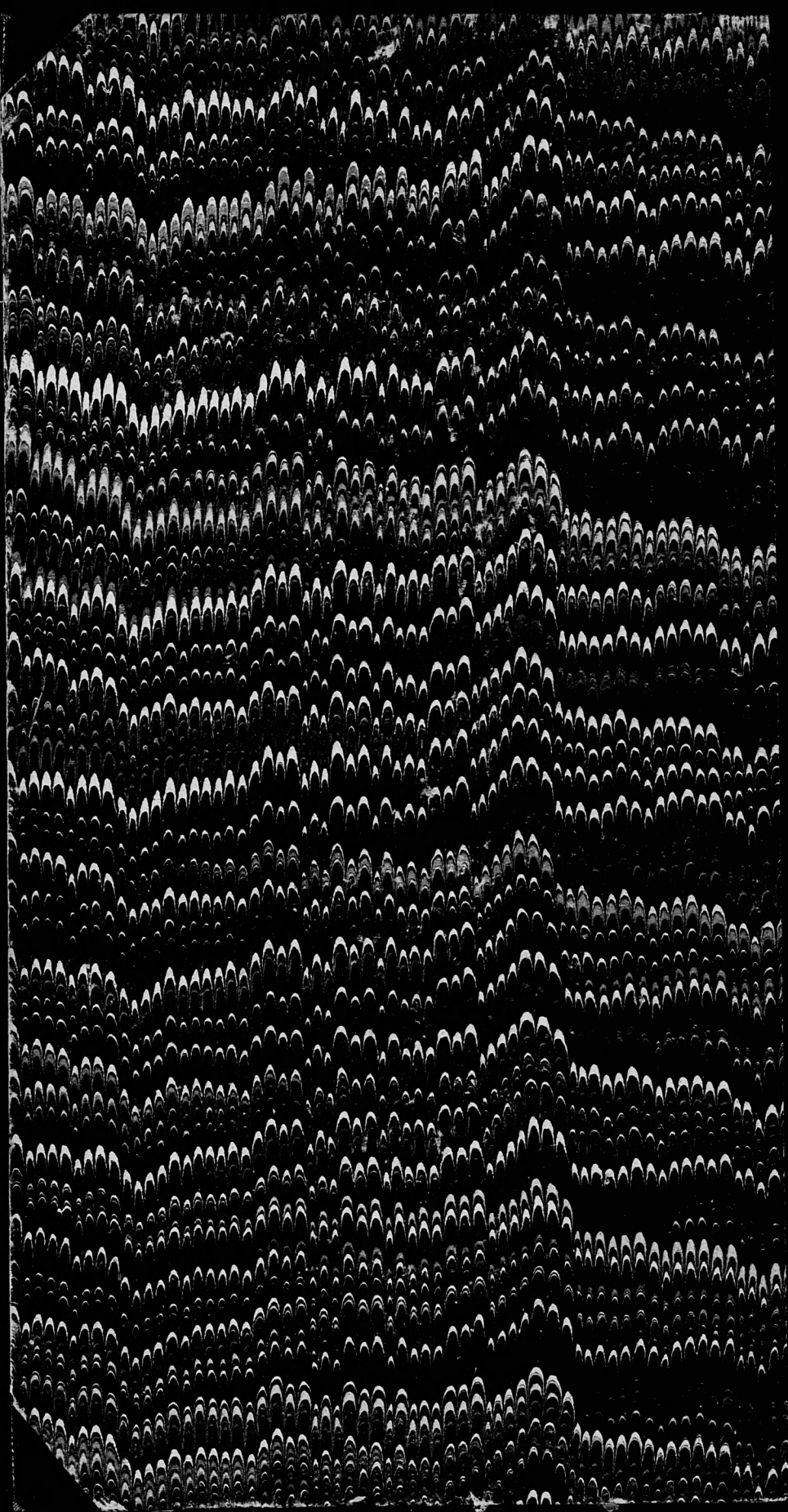

R
P